
SARAH J. MAAS
BUZ VE YILDIZIŞIĞI SARAYI
UMUT, EN SOĞUK GECEYİ ISITIR.

BUZ VE YILDIZ IŞIĞI SARAYI
SARAH J.MAAS

Yıldızlara bakıp dilek dileyen okuyuculara

SARAH J. MAAS KİTAPLARI

Camın Tahtı serisi

Suikastçının Bıçağı
Camdan Taht
Gecenin tacı
Ateşin Varisi
Gölgelerin Kraliçesi
Fırtına İmparatorluğu
Şafak Kulesi

•

Camın Tahtı Boyama Kitabı

Dikenler ve Güller Mahkemesi serisi

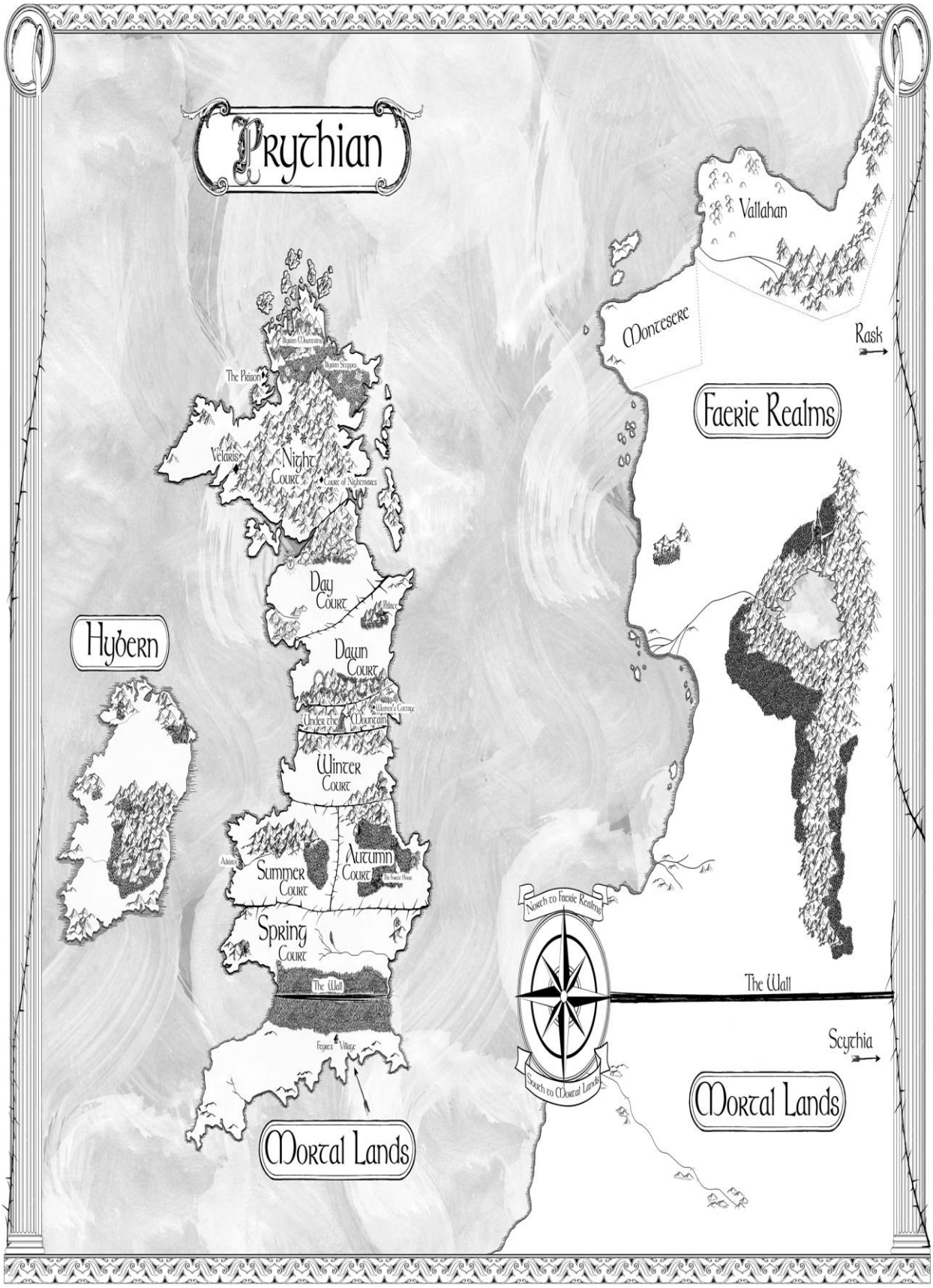
Dikenler ve Güller Mahkemesi
Sis ve Öfke Mahkemesi
Kanatlar ve Harabe Avlusu
Don ve Yıldız Işığı Mahkemesi

•

Dikenler ve Güller Mahkemesi Boyama Kitabı

İÇİNDEKİLER

Top_of_chapter1_xhtmlBölüm 1: FeyreTop_of_chapter1_xhtml
Top_of_chapter2_xhtmlBölüm 2: RhysandTop_of_chapter2_xhtml
Top_of_chapter3_xhtmlBölüm 3: CassianTop_of_chapter3_xhtml
Top_of_chapter4_xhtml4. Bölüm: FeyreTop_of_chapter4_xhtml
Top_of_chapter5_xhtmlBölüm 5: FeyreTop_of_chapter5_xhtml
Top_of_chapter6_xhtmlBölüm 6: MorriganTop_of_chapter6_xhtml
Top_of_chapter7_xhtmlBölüm 7: RhysandTop_of_chapter7_xhtml
Top_of_chapter8_xhtmlBölüm 8: CassianTop_of_chapter8_xhtml
Top_of_chapter9_xhtml9. Bölüm: FeyreTop_of_chapter9_xhtml
Top_of_chapter10_xhtmlBölüm 10: FeyreTop_of_chapter10_xhtml
Top_of_chapter11_xhtmlBölüm 11: RhysandTop_of_chapter11_xhtml
Top_of_chapter12_xhtmlBölüm 12: FeyreTop_of_chapter12_xhtml
Top_of_chapter13_xhtmlBölüm 13: FeyreTop_of_chapter13_xhtml
Top_of_chapter14_xhtmlBölüm 14: RhysandTop_of_chapter14_xhtml
Top_of_chapter15_xhtmlBölüm 15: FeyreTop_of_chapter15_xhtml
Top_of_chapter16_xhtmlBölüm 16: RhysandTop_of_chapter16_xhtml
Top_of_chapter17_xhtmlBölüm 17: FeyreTop_of_chapter17_xhtml
Top_of_chapter18_xhtmlBölüm 18: FeyreTop_of_chapter18_xhtml
Top_of_chapter19_xhtmlBölüm 19: FeyreTop_of_chapter19_xhtml
Top_of_chapter20_xhtmlBölüm 20: FeyreTop_of_chapter20_xhtml
Top_of_chapter21_xhtmlBölüm 21: CassianTop_of_chapter21_xhtml
Top_of_chapter22_xhtmlBölüm 22: FeyreTop_of_chapter22_xhtml
Top_of_chapter23_xhtmlBölüm 23: RhysandTop_of_chapter23_xhtml
Top_of_chapter24_xhtmlBölüm 24: MorriganTop_of_chapter24_xhtml
Top_of_chapter25_xhtmlBölüm 25: FeyreTop_of_chapter25_xhtml
Top_of_chapter26_xhtmlBölüm 26: RhysandTop_of_chapter26_xhtml
Top_of_chapter27_xhtml27. Bölüm: FeyreTop_of_chapter27_xhtml
Top_of_chapter28_xhtmlBölüm 28: FeyreTop_of_chapter28_xhtml

Prythian
Vallahan
Montesere
Rask
Faerie Realms
Hybern
Night Court
Court of Nightmares
The Prison
Velaris
Day Court
Dawn Court
Under the Mountain
Winter Court
Summer Court
Autumn Court
Spring Court
The Wall
Fayes Village
Mortal Lands
North to Faerie Realms
South to Mortal Lands
The Wall
Scythia
Mortal Lands

BÖLÜM

1

feyre

Kışın ilk karı bir saat önce Velaris'i kırbaçlamaya başlamıştı.

Geçen hafta zemin nihayet katı bir şekilde donmuştu ve tost ve domuz pastırmasından oluşan kahvaltımı bitirip baş döndürücü bir hızla yıkadığım zaman, solgun parke taşlarının tozları ince, beyaz bir tozla kaplanmıştı.

Rhys'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uyandığımda yatağında değildi, yanındaki şilte zaten soğumuştu. Bu günlerde ikimiz de tükenme noktasına kadar meşgul olduğumuz için olağandışı bir şey yok.

Kasabadaki uzun kiraz ağacından yemek masasına otururken, kurşunlu cam pencerelerin ötesinde dönen karda kaşlarımı çattım.

Bir keresinde o ilk kardan korkmuştum, uzun, sert kışların korkusuyla yaşamıştım.

Ama neredeyse iki yıl önce beni ormanın derinliklerine çeken uzun, acımasız bir kış olmuştu. Beni bir kurdu öldürecek kadar çaresiz bırakan, sonunda beni buraya, bu hayata, bu… mutluluğa götüren uzun, acımasız bir kış.

Kar yağdı, kalın öbekler öndeki minik çimenliğin kuru otlarının üzerine dökülerek, arkasındaki dekoratif çitin sivri uçlarını ve kemerlerini kapladı.

İçimin derinliklerinde, dönen her pulla birlikte yükselen, parıldayan, gevrek bir güç karıştı. Ben Gece Mahkemesinin Yüce Hanımıydım, evet, ama aynı zamanda tüm sarayların armağanlarıyla kutsanmış biriydim. Winter şimdi oynamak istiyor gibiydi.

Sonunda tutarlı olacak kadar uyandım, zihnimi koruyan siyah adamant kalkanını indirdim ve Rhys ile aramdaki ruh köprüsüne bir düşünce gönderdim. *Bu kadar erken nereye uçtun?*

Sorum karanlıkta kayboldu. Rhys'in Velaris'in yakınında olmadığına dair kesin bir işaret. Muhtemelen Gece Mahkemesi sınırları içinde bile değil. Ayrıca olağandışı değil - bu aylarda ilişkilerimizi sağlamlaştırmak, ticaret yapmak ve duvar sonrası niyetlerini takip etmek için savaş müttefiklerimizi ziyaret ediyordu. Kendi işim izin verdiğinde, sık sık ona katıldım.

Tabağımı alıp çayımı tortulara boşalttım ve mutfağa doğru yürüdüm. Buz ve karla oynamak bekleyebilirdi.

Nuala çoktan çalışma masasında öğle yemeğine hazırlanıyordu, ikizi Cerridwen'den bir iz yoktu, ama bulaşıklarımı almaya hazırlanırken ona el salladım. Onları yıkayabilirim, dedim selam vererek.

Bir çeşit etli turta yaparken dirseklerime kadar yarı hayalet bana minnettar bir şekilde gülümsedi ve yapmama izin verdi. Birkaç kelimeden oluşan bir dişi, ancak ikizlerin hiçbiri utangaç olarak kabul edilemez. Kesinlikle hem Rhys hem de Azriel için çalıştıklarında—casusluk yaptıklarında— değil.

Tabağı, çatalı ve bardağı dururken mutfak penceresinden dışarıdaki bahçeye bakarak anlamsızca, "Hala kar yağıyor," diye gözlemledim. Elain bahçeyi kışa hazırlamış, daha narin çalıları ve yatakları çuval beziyle örtmüştü. “Hiç pes edecek mi merak ediyorum.”

Nuala süslü kafes kabuğunu turtanın üstüne koydu ve kenarlarını birbirine kenetlemeye başladı, gölgeli parmakları hızlı ve ustaca çalışıyor. "Beyaz bir Gündönümüne sahip olmak güzel olacak," dedi, sesi titriyordu ama yine de sustu. Fısıltılar ve gölgelerle dolu. "Bazı yıllar, oldukça hafif olabilir."

Sağ. Kış Gündönümü. Bir hafta içinde. Hâlâ High Lady olmak için yeterince yeniydim ve resmi rolümün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ianthe'nin bir yıl önce yaptığı gibi, bir Baş Rahibeye iğrenç bir tören yaptırsaydık...

Bir yıl. Tanrılar, Rhys'in pazarlığını yapmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti, çaresizce beni Bahar Sarayı'nın zehrinden kurtarmak, umutsuzluğumdan kurtarmak istiyordu. Sadece bir dakika sonra olsaydı, Anne ne olacağını biliyordu. Şimdi nerede olurdum.

Kar, çalıları örten çuval bezinin kahverengi liflerini yakalayarak bahçede girdap gibi dönüyordu.

O kadar çok ve özverili bir şekilde çalışmış ki, onunla birlikte olabileceğime dair hiçbir ümidi olmadan.

İkimiz de bu aşk için savaşmıştık, kanamıştık. Rhys bunun için ölmüştü.

O anı hala uyku ve uyanıklık rüyalarımda gördüm. Yüzü nasıl görünüyordu, göğsü nasıl kalkmamıştı, aramızdaki bağ nasıl şeritler halinde parçalanmıştı. Göğsümdeki bağın, onun olduğu yerdeki *o boşluğu hâlâ hissediyordum* . Şimdi bile, aramızda yıldızlarla bezenmiş bir gece nehri gibi yeniden akan bu bağla, onun yok oluşunun yankısı oyalandı. Beni uykudan çekti; beni bir sohbetten, bir tablodan, bir yemekten çekti.

Rhys neden ona daha sıkı sarıldığım geceler olduğunu, parlak, berrak güneş ışığında neden elini tuttuğum anlar olduğunu tam olarak biliyordu. *Biliyordu* , çünkü gözlerinin neden bazen uzaklaştığını, neden ara sıra bize inanmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdığını ve sanki bir ağrıyı dindirmek için göğsünü ovuşturduğunu biliyordum.

Çalışmak yardımcı olmuştu. İkimiz de. Meşgul olmak, odaklanmak - Bazen tüm bu düşüncelerin sonunda beni tuzağa düşürdüğü sessiz, boş günlerden korkuyordum. Benden ve zihnimden başka hiçbir şey yokken ve Rhys'in kayalık zeminde ölü yattığının, Hybern Kralı'nın babamın boynunu kırdığının hatırası varken, tüm o İliryalılar gökten fırlayıp kül olarak yere düştüler.

Belki bir gün, eser bile anıları dışarıda tutmak için bir siper olmayacaktı.

Neyse ki, öngörülebilir gelecek için çok iş kaldı. Hybern'den gelen saldırılardan sonra Velaris'i yeniden inşa etmek, birçok anıtsal

görevden sadece biri. Hem Velaris'te hem de ötesinde yapılması gereken diğer görevler için: İlirya Dağları'nda, Hewn Şehri'nde, tüm Gece Sarayı'nın enginliğinde. Ve sonra Prythian'ın diğer mahkemeleri vardı. Ve ötesinde yeni, gelişmekte olan dünya.

Ama şimdilik: Gündönümü. Yılın en uzun gecesi. Pencereden, hâlâ pastasının kenarlarını karıştırmakta olan Nuala'ya döndüm. "Burada da özel bir tatil var, değil mi?" gelişigüzel sordum. “Sadece Kış ve Gündüz değil.” Ve Bahar.

Ah, evet, dedi Nuala, pastasını incelemek için çalışma masasının üzerine eğilerek. Azriel tarafından eğitilmiş yetenekli casus ve usta aşçı. "Çok seviyoruz. Samimi, sıcak, sevimli. Hediyeler, müzik ve yemek, bazen yıldızların ışığı altında şölen…” Geçen yıl maruz kaldığım muazzam, vahşi, günlerce süren partinin tam tersi. Ama - hediyeler.

Hepsine hediye almak zorunda kaldım. Mecbur değildi ama *istiyordu* .

Çünkü tüm arkadaşlarım, şimdi ailem, savaşmış, kan kaybetmiş ve neredeyse ölüyordu.

Kafamı kurcalayan görüntüyü kapattım: Nesta, yaralı bir Cassian'ın üzerine eğilmiş, ikisi birlikte Hybern Kralı'na karşı ölmeye hazırlanıyorlardı. Arkalarında babamın cesedi.

boynunu büktüm. Kutlamak için bir şeyler kullanabiliriz. Hepimizin bir veya iki saatten fazla bir süre bir araya gelmesi çok ender hale gelmişti.

Nuala devam etti, “Bu da bir dinlenme zamanı. Ve karanlığı - ışığın nasıl parlamasına izin verdiğini yansıtma zamanı."

"Bir tören var mı?"

Yarı hayalet omuz silkti. "Evet, ama hiçbirimiz gitmiyoruz. Bu daha çok, genellikle bütün geceyi mutlak karanlıkta oturarak geçirerek ışığın yeniden doğuşunu onurlandırmak isteyenler için." Bir gülümsemenin hayaleti. “Kız kardeşim ve benim için pek de yeni bir şey değil. Ya da Yüce Tanrı için."

Başımı sallarken saatlerce bir tapınağa sürüklenmeyeceğim diye çok rahatlamış görünmemeye çalıştım.

Temiz bulaşıklarımı lavabonun yanındaki küçük tahta rafa kurumaya bıraktım, Nuala'ya öğle yemeğinde şans diledim ve giyinmek için yukarı çıktım. Cerridwen çoktan kıyafetlerini hazırlamıştı ama ben ağır kömür süveterini, dar siyah taytımı ve muflon astarlı çizmeleri giymeden önce saçlarımı gevşekçe örerken Nuala'nın ikizinden hala bir iz yoktu.

Bir yıl önce, bana değerli bir damızlık kısrak gibi aval aval bakan bir mahkemenin önünde geçit töreni yapmak için yapılmış güzel elbiseler ve mücevherlerle doldurulmuştum.

İşte… Sol elimdeki gümüş ve safir halkaya gülümsedim. Weaver in the Wood'dan kendime kazandığım yüzük.

Gülümsememem biraz soldu.

Onu da görebiliyordum. Stryga'nın Hybern Kralı'nın önünde durduğunu görün , avının kanıyla kaplı, başını ellerinin arasına alıp boynunu kırarken. Sonra onu hayvanlarına attı.

Parmaklarımı yumruk yapıp burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, uzuvlarımdaki hafiflik kaybolunca ya, odanın duvarları bana baskı yapmayı kesene kadar.

Rhys'in odasındaki - bizim odamızda - kişisel nesnelerin karışımını araştırana kadar. Hiçbir şekilde küçük bir yatak odası değildi, ama son zamanlarda ... sıkı hissetmeye başlamıştı. Bir duvara dayalı gül ağacından çalışma masası, ikimizin de yaptığı işlerden kalma kağıtlar ve kitaplarla kaplıydı; Mücevherlerim ve kıyafetlerim şimdi burası ve eski yatak odam arasında bölünecekti. Ve sonra silahlar vardı.

Hançerler ve bıçaklar, oklar ve yaylar. Rhys'in bir şekilde ben fark etmeden masanın yanına bıraktığı ağır, kötü görünüşlü gürzü kafamı *kaşıdım .*

Bilmek bile istemiyordum. Yine de bunun arkasında bir şekilde Cassian'ın olduğundan şüphem yoktu.

Elbette, her şeyi alemler arasında cepte saklayabilirdik, ama... Yüksek gardıroba yaslanmış kendi İlirya bıçak takımıma kaşlarımı çattım.

Kar yağsaydık, belki de günü bir şeyleri organize etmek için kullanırdım. Her şey için yer bulun. Özellikle o maşa.

Elain hala koridorun sonundaki bir yatak odasını işgal ettiği için bu bir meydan okuma olurdu. Nesta şehrin diğer ucundaki kendi evini seçmişti, ben de çok uzun süre düşünmemeyi tercih ettim. En azından Lucien, savaş alanlarından döndükten bir gün sonra nehrin aşağısındaki zarif bir dairede ikamet etmişti. Ve Bahar Mahkemesi.

Lucien'e o Tamlin ziyareti hakkında hiçbir soru sormamıştım.

Lucien siyah gözü ve kesik dudağı da açıklamamıştı. Sadece Rhys ve bana Velaris'te kalacak bir yer bilip bilmediğimizi sormuştu, çünkü şehir evinde kalarak bizi daha fazla rahatsız etmek istemiyordu ve Rüzgar Evi'nde yalnız kalmak istemiyordu.

Elain'den ya da ona olan yakınlığından bahsetmemişti. Elain ondan kalmasını ya da gitmesini istememişti. Yüzündeki morlukları umursasa da umursamasa da kesinlikle belli etmemişti.

Ama Lucien kalmış ve meşgul olmanın yollarını bulmuştu, çoğu zaman günler ya da haftalarca gitmişti.

Yine de Lucien ve Nesta kendi dairelerinde kalsalar bile, kasaba evi bugünlerde biraz küçüktü. Daha da fazlası Mor, Cassian ve Azriel evde kalırsa. Ve Rüzgar Evi fazla büyüktü, fazla resmiydi, şehirden çok uzaktaydı. Bir iki gece için güzel, ama… Bu evi çok sevdim.

O benim evimdi. İlki gerçekten önemli olan şekillerde yaşadım.

Gündönümünü burada kutlamak güzel olurdu. Hepsiyle, olabildiğince kalabalık.

Ayırmam gereken kağıt yığınına kaşlarımı çattım: diğer mahkemelerden gelen mektuplar, pozisyon arayan rahibeler ve hem insan hem de peri krallıkları. Onları haftalarca ertelemiştim ve nihayet bu sabah onları gözden geçirmek için bir kenara koymuştum.

Gece Mahkemesinin Yüce Hanımı, Gökkuşağının Savunucusu ve … Masası.

Homurdanarak örgümü omzunun üzerinden geçirdim. Belki de kendime Gündönümü hediyem özel bir sekreter tutmak olurdu. Bunları okuyup cevaplayacak, neyin hayati olduğunu ve neyin bir

kenara bırakılabileceğini çözecek biri. Çünkü kendime biraz fazladan zaman, *Rhys için* …

Rhys'in gerçekten takip etmeye hiç tenezzül etmediği mahkeme bütçesine bakar ve böyle bir şeyin olasılığı için neyin değiştirilebileceğini görürdüm. Onun ve benim için.

Kasamızın çok derin olduğunu biliyordum, bunu kolayca karşılayabileceğimizi ve servetimize bir zarar gelmediğini biliyordum, ama işe aldırmadım. Aslında işi sevdim. Bu bölge, onun insanları - onlar benim eşim kadar benim de kalbimdi. Düne kadar neredeyse her uyanık saat onlara yardım etmekle doluydu. Kibarca, nezaketle *eve gitmem ve tatilin tadını çıkarmam söylenene kadar* .

Savaşın ardından, Velaris halkı, kendilerini yeniden inşa etme ve kendilerine yardım etme zorluğuyla karşı karşıya kaldılar. Onlara *nasıl yardım* edeceğime dair bir fikir bile bulmadan önce , şehre yardım etmek için birden fazla topluluk yaratılmıştı. Bu yüzden, yıkım nedeniyle yerinden edilenler için ev bulmaktan savaş sırasında etkilenen aileleri ziyaret etmeye, barınağı veya eşyaları olmayanlara yeni paltolar ve malzemelerle kışa hazır olanlara yardım etmeye kadar çeşitli görevlerde onlardan bir avuç gönüllü oldum.

Hepsi hayati önem taşıyordu; hepsi güzel, tatmin edici bir çalışmaydı. Ve yine de… dahası vardı. Yardım etmek için yapabileceğim *daha çok şey* vardı . Şahsen. Sadece henüz çözememiştim.

Görünüşe göre bu kadar çok şey kaybetmiş olanlara yardım etmeye istekli olan tek kişi ben değildim. Tatille birlikte, pek çok derneğin merkezinin bulunduğu İplik ve Mücevher Sarayı yakınlarındaki halk salonunu dolduran yeni gönüllüler dalgası geldi. *Yardımınız çok önemliydi Leydi* , dün bir hayırsever bana söylemişti. *Neredeyse her gün buradaydın - iliklerine kadar çalıştın. Haftayı ayırın. Kazandın. Eşinizle kutlayın.*

Dağıtacak daha çok palto, dağıtılacak daha çok odun olduğu konusunda ısrar ederek itiraz etmeye çalıştım, ama peri az önce etrafımızdaki, ağzına kadar gönüllülerle dolu kalabalık halk

salonunu işaret etmişti. *Biz ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazla yardıma sahibiz.*

Tekrar itiraz etmeye çalıştığımda, beni ön kapıdan kovmuştu. Ve arkamdan kapat.

Nokta alındı. Dün öğleden sonra uğradığım diğer tüm organizasyonlarda hikaye aynıydı. *Eve git ve tatilin tadını çıkar* .

Ben de öyleydim. En azından ilk bölüm. Zevk *biraz* , ancak…

Rhys'in nerede olduğuyla ilgili daha önce sorduğum soruya verdiği yanıt, sonunda karanlık, parıldayan bir güç gümbürtüsüyle birlikte bağı zayıflattı. *Devlon'un kampındayım* .

Cevap vermen bu kadar uzun mu sürdü? İlirya Dağları'na çok uzaktı, evet, ama haber alması dakikalar sürmemeliydi.

Duygusal bir kahkaha. *Cassian atıp tutuyordu. Nefes almadı.*

Zavallı İliryalı bebeğim. Size kesinlikle eziyet ediyoruz, değil mi?

Rhys'in eğlencesi bana doğru dalgalandı, gecenin peçeli elleriyle en içteki benliğimi okşadı. Ama durdu, geldiği gibi hızla gözden kayboldu. *Cassian, Devlon'la bu işe giriyor. Daha sonra kontrol edeceğim.* Duyularıma karşı sevgi dolu bir fırçayla gitmişti.

Yakında bununla ilgili tam bir rapor alırdım, ama şimdilik…

Pencerelerin dışında vals yapan karlara gülümsedim.

BÖLÜM

2

Rhysand

Daha sabahın dokuzuydu ve Cassian çoktan sinirlenmişti.

Sulu kış güneşi, İlirya Dağları'nın üzerinde beliren bulutların arasından sızmaya çalıştı ve başarısız oldu, rüzgar gri tepelerin üzerinde gümbürdüyordu. Kalabalık kampın üzerinde şimdiden birkaç santim derine inen kar, Velaris'in başına yakında ne geleceğini gösteren bir görüntüydü.

Şafakta yola çıktığımda kar yağıyordu - belki döndüğümde yerde iyi bir kaplama olurdu. Birkaç dakika önce geçen kısa sohbetimiz sırasında Feyre'ye bunu sorma fırsatım olmamıştı, ama belki o benimle bir yürüyüşe çıkar. Ona Yıldız Işığı Şehri'nin taze kar altında nasıl parladığını göstereyim.

Gerçekten de, eşim ve şehrim, geniş, yüksek bir dağ geçidinde yer alan Windhaven kampındaki faaliyet kovanından bir dünya uzakta gibiydi. Zirveler arasında esen canlandırıcı rüzgar bile, dervişleri kamçılayarak kampın adını yalanlayarak, İliryalıları günlük işlerini yapmaktan alıkoymadı.

devriyede bulunmayan, aşağıdaki küçük vadi tabanına dik bir düşüşe açılan çeşitli halkalarda eğitim . Kesimi yapmamış erkekler için: tüccarlar, demirciler ya da kunduracılar olsun, çeşitli ticaretlerle ilgilenmek. Ve dişiler için: angarya.

Bunu böyle görmediler. Hiçbiri yapmadı. Ama ister yaşlı ister genç olsun, üstlendikleri görevler aynı kaldı: yemek yapmak, temizlik yapmak, çocuk yetiştirmek, giysi dikmek, çamaşır yıkamak... Bu tür görevlerde onur vardı -onlarda gurur ve iyi işler bulunacaktı.

Ama buradaki kadınların her birinin bunu yapması *beklendiğinde* değil. Ve eğer bu görevlerden kaçınırlarsa, ya yarım düzine kamp annesinden biri ya da erkekler hayatlarını kontrol eden her neyse onları cezalandıracaktı.

Bu yeri bildiğimden beri, annemin insanları için öyleydi. Dünya aylar önce savaşta yeniden doğmuştu, duvar yok olmuştu ama yine de bazı şeyler değişmemişti. Özellikle burada, değişimin bu dağların arasına dağılmış eriyen buzullardan daha yavaş olduğu yerlerde. Binlerce yıl geriye giden gelenekler, çoğunlukla rakipsiz kaldı.

Bize kadar. Şimdiye kadar.

Dikkatimi, durduğumuz yerdeki tebeşirle kaplı antrenman halkalarının ötesindeki kalabalık kamptan uzaklaştırarak, Cassian Devlon'a meydan okurken yüzümü tarafsız hale getirdim.

Kamp lordu kollarını namlu göğsünde kavuşturarak, "Kızlar Gündönümü hazırlıklarıyla meşgul," diyordu. “Zamanında hazır olmak için eşlerin alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları var. Önümüzdeki hafta antrenman yapabilirler."

Cassian'ın Devlon'ı bu konuda zorlamaya çalıştığı on yıllar boyunca bu konuşmanın kaç çeşitlemesini yaptığımızı unutmuştum.

Rüzgar Cassian'ın koyu renk saçlarını savurdu ama bizi isteksizce eğiten savaşçıya söylediği gibi, yüzü granit kadar sert kaldı, "Kızlar günün eğitimi *bittikten sonra annelerine yardım edebilirler.* Antrenmanı iki saate indireceğiz. Günün geri kalanı hazırlıklara yardımcı olmak için yeterli olacak.”

Devlon ela gözlerini birkaç metre ötede oyalandığım yere kaydırdı. "Bu bir emir mi?"

O bakışı tuttum. Ve tacıma, gücüme rağmen, beş yüzyıl önce, Devlon'un ilk kez üzerimde yükseldiği ve ardından beni idman yüzüğüne fırlattığı titreyen çocuğa geri dönmemeye çalıştım. "Cassian bunun bir emir olduğunu söylüyorsa, öyledir."

Devlon ve İliryalılarla aynı savaşı yürüttüğümüz yıllarda, onun zihnini, tüm zihinlerini parçalayıp onları kabul ettirebileceğimi düşündüm. Yine de geçemediğim, geçemeyeceğim çizgiler vardı. Ve Cassian beni asla affetmez.

diye homurdandı Devlon, nefesi buhar gibi bir kıvrımla. "Bir saat."

"İki saat," diye karşılık verdi Cassian, bu sabah ona yardım etmem için çağrıldığım sert bir hattı tutarken kanatları hafifçe parlıyordu.

O zaman kardeşim gelmemi isteseydi kötü olurdu. Gerçekten çok kötü. Belki de İliryalılar sonuçlar gibi şeyleri hatırlayana kadar burada kalıcı bir varlığa ihtiyacımız vardı.

Ama savaş hepimizi etkilemişti ve yeniden yapılanmayla, insan topraklarının bizimle buluşmak için sürünerek dışarı çıkmasıyla, diğer Fae krallıkları duvarsız bir dünyaya bakarken ve hangi boktan kurtulabileceklerini merak ederken… Birilerini buraya yerleştirmek için kaynaklar. Henüz değil. Belki önümüzdeki yaz, eğer başka yerlerdeki iklim yeterince sakin olsaydı.

Devlon'un ahbapları, en yakın dövüş ringinde aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak dolaşıp, Cassian'la beni ölçüp biçtiler, tıpkı tüm hayatımız boyunca yaptıkları gibi. Yüzyıllar önce Kan Ayini'nde onlardan yeterince katletmiştik ki , onlar hala geri tutuyorlardı, ama… Bu yaz kanını akıtan ve savaşan İliryalılar olmuştu. Hybern ve Cauldron'un yükünü üstlenirken en çok kaybı kim almıştı.

Savaşçılardan herhangi birinin hayatta kalması, yeteneklerinin ve Cassian'ın liderliğinin bir kanıtıydı, ancak İliryalılar burada tecrit edilmiş ve atıl haldeyken, bu kayıp kendini çirkin bir şeye dönüştürmeye başlamıştı. Tehlikeli.

Amarantha'nın saltanatı sırasında birkaç savaş çetesinin ona neşeyle eğildiğini hiçbirimiz unutmamıştık. Ve İliryalıların hiçbirinin, onun düşüşünden sonraki ilk birkaç ayı o haydut grupları avlayarak geçirdiğimizi unutmadığını biliyordum. Ve onları bitirmek.

Evet, burada bir varlığa ihtiyaç vardı. Fakat sonra.

Devlon kaslı kollarını çaprazlayarak itti. "Oğlanların yaşadıkları onca şeyden sonra güzel bir Gündönümüne ihtiyaçları var. Kızlar onlara bir tane versin."

Piç kurusu, hem fiziksel hem de sözlü olarak hangi silahları kullanacağını kesinlikle biliyordu.

"Her sabah ringde iki saat," dedi Cassian, aleni bir kavga istemediğim sürece zorlamamayı benim bile bildiğim aynı sert tonda. Devlon'ın bakışlarını kırmadı. “ *Erkekler* dekorasyona, temizlemeye ve yemek pişirmeye yardımcı olabilir. İki elleri var.”

Bazıları yapar, dedi Devlon. "Bazıları eve kimsesiz geldi."

Cassian'ın derinlerindeki yarayı görmekten çok hissettim.

Ordularıma liderlik etmenin bedeli buydu: her yaralanma, ölüm, yara izi - hepsini kendi kişisel başarısızlıkları olarak kabul etti. Ve bu savaşçıların etrafında olmak, kayıp uzuvların ve acımasız yaraların hala iyileştiğini ya da asla iyileşmeyeceğini görmek…

"Doksan dakika pratik yapıyorlar," dedim, damarlarımda dolaşan, dünyaya bir yol arayan karanlık gücü yatıştırarak ve üşümüş ellerimi ceplerime kaydırdım. Cassian, akıllıca davranarak, kanatlarını açarak öfkeli gibi göründü. Devlon ağzını açtı ama gerçekten aptalca bir şey bağıramadan onun sözünü kestim. "Her sabah bir buçuk saat sonra ev işlerini yapıyorlar, erkekler de fırsat buldukça içeri giriyor." Geniş geçit boyunca dağılmış ve arkamızdaki ağaç kabuklu tepelere dağılmış kalıcı çadırlara ve küçük taş ve ahşap evlere baktım. “Dişilerin büyük bir kısmının, Devlon'un da kayıplara uğradığını unutmayın. Belki bir el değil ama kocaları, oğulları ve erkek kardeşleri savaş meydanlarındaydı. Herkes tatile hazırlanmaya yardım ediyor ve herkes antrenman yapıyor.”

Çenemi Cassian'a doğrultarak, şimdi yarı kalıcı operasyon üssümüz olarak tuttuğumuz kampın karşısındaki eve kadar beni takip etmesini işaret ettim. İçeride Feyre'i almadığım bir yüzey yoktu - ilk çiftleşmemizden sonra, onun yanında olmaya zar zor dayanabildiğim ve içine gömülmediğim ilk günler sayesinde mutfak masası benim en sevdiğim şeydi. ona.

Ne kadar uzun zaman önceydi, ne kadar uzak görünüyordu o günler. Başka bir ömür önce.

Bir tatile ihtiyacım vardı.

Ağaç sınırındaki iki katlı dar, taş eve nişan alırken kar ve buz çizmelerimizin altında çatırdadı.

Dinlenmek için bir tatil değil, herhangi bir yeri ziyaret etmek değil, sadece eşimle aynı yatakta birkaç saatten fazla vakit geçirmek için.

Birkaç saatten fazla uyuyup kendimi onun *içine* gömmek için. Bu günlerde öyle ya da böyle görünüyordu. Ki bu kesinlikle kabul edilemezdi. Ve beni yaklaşık yirmi çeşit aptala çevirmişti.

Geçen hafta o kadar aptalca meşguldü ki, onu hissetmek ve tatmak için o kadar çaresizdim ki, onu Rüzgar Evi'nden şehir evine uçakla indirmiştim. Velaris'in çok yukarısında - yerine koyduğum perde olmasaydı herkesin görebileceği bir yerdi. Dikkatli bir manevra gerektirmişti ve aylardır bunu gerçekten bir an yapmayı planlamıştım, ama o bana karşı böyle, gökyüzünde tek başınayken, tek yapılması gereken o mavi-gri gözlere bir bakış atmaktı. ve pantolonunu çözüyordum.

Bir an sonra, onun içindeydim ve neredeyse bizi bir İliryalı yavru gibi çatılara çarpacaktım. Feyre sadece gülmüştü.

Boğuk sesiyle doruğa ulaşmıştım.

En iyi anım değildi ve Kış Gündönümü bize bir günlük erteleme getirmeden önce daha düşük seviyelere düşeceğimden şüphem yoktu.

Artan arzumu zihnimde belirsiz bir kükremeden başka bir şey olmayana kadar boğdum ve Cassian ile ben neredeyse ahşap ön kapıdan geçene kadar konuşmadım.

"Buradayken bilmem gereken başka bir şey var mı?" Botlarımdaki karı kapı çerçevesine çarptım ve eve girdim. O mutfak masası ön odanın ortasında öylece duruyordu. Üzerine eğilmiş Feyre imajını kovdum.

Cassian bir nefes verdi ve kanatlarını çekip kapıya yaslanmadan önce kapıyı arkasından kapattı. “Anlaşma patlıyor. Gündönümü için toplanan bu kadar çok klanın, onu daha da yaymaları için bir şans olacak."

Gücümün bir titremesi, ocakta kükreyen bir ateşe neden oldu, alt kattaki küçük oda hızla ısındı. Neredeyse bir büyü fısıltısıydı, ancak serbest bırakılması, olduğum her şeyi, tüm o karanlık gücü kontrol

altında tutmanın neredeyse sürekli gerginliğini hafifletti. O kahrolası masaya karşı bir yer bulup kollarımı kavuşturdum. "Bu pisliği daha önce halletmiştik. Yine hallederiz."

Cassian başını salladı, omuz hizasındaki koyu saçlar ön pencerelerden sızan sulu ışıkta parlıyordu. "Eskisi gibi değil. Daha önce, sen, ben ve Az - ne olduğumuza, kim olduğumuza içerledik. Ama bu sefer *onları* savaşa gönderdik. Onları *ben* gönderdim, Rhys. Ve şimdi sadece homurdanan savaşçı serseriler değil, dişiler de. Çocukken kendimize yaptığımız muamelenin intikamı olarak onları güneye doğru yürüttüğümüze inanıyorlar; Bazı erkekleri intikam olarak özellikle ön saflara yerleştirdiğimizi düşünüyorlar."

İyi değil. Hiç iyi değil. "O halde bunu dikkatli bir şekilde ele almalıyız. Bu zehrin nereden geldiğini bul ve barışçıl bir şekilde buna bir son ver," diye açıkladım, kaşlarını kaldırdığında. "Bundan çıkış yolumuzu öldüremeyiz."

Cassian çenesini kaşıdı. "Hayır, yapamayız." Yollarına çıkan herkesi terörize eden o haydut savaş çetelerini avlamak gibi olmayacaktı. Hiç de bile.

Annemin eğitimimiz sırasında bir sürü yemek pişirdiğini gördüğümüz loş evi, ocakta çatırdayan ateşi inceledi. Eski, tanıdık bir ağrı göğsümü doldurdu. Bütün bu ev, her santim geçmişle doluydu. "Birçoğu Gündönümü için geliyor," diye devam etti. "Burada kalabilir, bir şeylere göz kulak olabilirim. Belki çocuklara, bazı eşlere hediyeler dağıtın. Gerçekten ihtiyaç duydukları ama isteyemeyecek kadar gururlu oldukları şeyler."

Sağlam bir fikirdi. Ama—"Bekleyebilir. Gündönümü için evde olmanı istiyorum."

"Umurumda değil-"

"Seni eve istiyorum. Velaris'te," diye ekledim, ona hayatı boyunca hiçbir şeymiş gibi davranmış olmalarına rağmen, hâlâ inandığı bazı İliryalı sadık saçmalıklarını kusmak için ağzını açtığında. "Gündönümünü birlikte geçiriyoruz. Hepimiz."

Yüce Lord olarak bunu yapmaları için onlara doğrudan bir emir vermem gerekse bile.

Cassian başını eğdi. "Sence ne yiyor?"

"Hiçbir şey değil."

İşlere gelince, şikayet edecek çok az şeyim vardı. Eşimi düzenli olarak yatağa götürmek tam olarak acil bir konu değildi. Ya da bizim dışımızda birinin endişesi.

"Biraz gergin mi, Rhys?"

Tabii ki baştan sona görmüştü.

Eski, is lekeli tavana kaşlarımı çatarak iç çektim. Gündönümünü de bu evde kutlamıştık. Annemin her zaman Azriel ve Cassian'a hediyeleri olmuştur. İkincisi için, burada paylaştığımız ilk Gündönümü , Gündönümü olsun ya da olmasın, *herhangi bir* hediye aldığı ilk seferdi. Cassian'ın hediyelerini açarken saklamaya çalıştığı gözyaşlarını ve annemin onu izlerken gözlerindeki yaşları hâlâ görebiliyordum. "Önümüzdeki haftaya atlamak istiyorum."

"Senin gücünün bunu senin için yapamayacağından emin misin?"

Ona kuru bir bakış attım. Cassian bana ukala bir sırıtışla karşılık verdi.

Onlara minnettar olmaktan asla vazgeçmedim - bu gücüme bakan ve yılmayan arkadaşlarım, ailem korkudan kokmadı. Evet, bazen onları çok korkutabiliyordum ama bunu hepimiz birbirimize *yaptık* . Cassian beni kabul etmek istediğimden çok daha fazla korkutmuştu, bunlardan biri daha aylar önceydi.

İki kere. Birkaç hafta içinde iki kez olmuştu.

Onu hâlâ Azriel tarafından o savaş alanından çekilirken görüyordum, kan bacaklarından çamura akıyordu, yarası vücudunun ortasını kesen ağzı açık bir ağızdı.

Ve ben onu hâlâ Feyre'nin gördüğü gibi görüyordum - kız kardeşleriyle Hybern Kralı arasında tam olarak neler olduğunu açıklamam için zihnine girmeme izin verdikten sonra. Hala yerde kırılmış ve kanlar içinde, Nesta'ya kaçması için yalvaran Cassian'ı gördü.

Cassian henüz bundan bahsetmemişti. O anlarda neler olduğu hakkında. Nesta hakkında.

Cassian ve arkadaşımın kız kardeşi birbirleriyle hiç konuşmadılar.

Nesta, her ay Feyre ile birkaç kısa ziyaret dışında hiçbirimizle etkileşime girmeyi reddederek Sidra'nın karşısındaki bir gecekondu dairesinde başarılı bir şekilde gizlenmişti.

Bunu da düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım.

Feyre'de nasıl yediğini gördüm. Hybern'de kız kardeşlerinin kendi istekleri dışında yaratıldığı o günle ilgili kabuslardan çılgına dönmüş halde uyandıktan sonra onu hala sakinleştirdim. Cassian'ın ölümün eşiğine geldiği ve Nesta'nın üzerine yayılarak onu öldürücü darbeden koruduğu ve Elain'in -*Elain*- Azriel'in hançerini alıp onun yerine Hybern Kralı'nı öldürdüğü anın kabusları.

Kaşlarımı baş parmağım ve işaret parmağım arasında ovuşturdum. "Artık zor. Hepimiz meşgulüz, her şeyi bir arada tutmaya çalışıyoruz." Az, Cassian ve ben, bu sonbaharda kulübedeki yıllık beş günlük avlanmamızı bir kez daha erteledik. Gelecek yıl için erteleyin - tekrar. "Gündönümü için eve gel, oturup bahar için bir plan yapabiliriz."

"Kulağa şenlikli bir olay gibi geliyor."

Benim Court of Dreams ile, her zaman öyleydi.

Ama kendime şunu sordum: "Devlon sözde asilerden biri mi?"

Bunun doğru olmaması için dua ettim. Erkeğe ve geri kalmışlığına içerledim ama onun gözetimi altında Cassian, Azriel ve bana karşı adil davranmıştı. Bize safkan İliryalı savaşçılarla aynı haklara sahip oldu. Yine de komutası altındaki tüm piçler için yaptı. Onu boğmak istememe neden olan, kadınlar hakkındaki saçma fikirleriydi . Onu sisleyin. Ama onun değiştirilmesi gerekirse, Anne onun yerini kimin alacağını biliyordu.

Cassian başını salladı. "Sanmıyorum. Devlon böyle konuşmaları keser. Ama bu onları yalnızca daha gizli yapıyor, bu da bu saçmalıkları kimin yaydığını bulmayı zorlaştırıyor."

Başımı salladım, ayakta. Bir yıl önce Hybern'in katliamından sağ kurtulan iki rahibeyle Cesere'de, bölgemiz dışından gelmek isteyen hacılarla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir görüşme yaptım. Geç

kalmak, böyle bir şeyi bahara kadar ertelemek için argümanlarıma hiçbir fayda sağlamaz. "Önümüzdeki birkaç gün buna göz kulak ol, sonra eve gel. Gündönümünden iki gece önce orada olmanı istiyorum. Ve sonraki gün için."

Kötü bir sırıtış belirtisi. "Sanırım Gündönümü günü geleneğimiz devam edecek. Şimdi çok büyümüş, eşleşmiş bir erkek olmana rağmen."

ona göz kırptım. "Siz İliryalı bebeklerin beni özlemesinden nefret ediyorum."

Cassian kıkırdadı. Gerçekten de yüzyıllar sonra bile asla bıktırmayan bazı Gündönümü gelenekleri vardı. Cassian, "Öyle mi..." dediğinde neredeyse kapıdaydım. Yutkundu.

İlgisini gizlemeye çalışmanın rahatsızlığından onu kurtardım. "İki kız kardeş de evde olacak. İsteseler de istemeseler de."

"Nesta orada olmak istemediğine karar verirse işleri tatsız hale getirecek."

"Orada olacak," dedim dişlerimi gıcırdatarak, "ve hoş olacak. Feyre'e bu kadarını borçlu."

Cassian'ın gözleri parladı. "O nasıl?"

Herhangi bir şekilde döndürmek için uğraşmadım. "Nesta, Nesta'dır. Kardeşini öldürse bile istediğini yapar. Ona iş üstüne iş teklif ettim ve o hepsini reddediyor." dişlerimi emdim. "Belki Gündönümü üzerinden ona biraz mantıklı konuşabilirsin."

Cassian'ın Sifonları ellerinin üzerinde parıldıyordu. "Muhtemelen şiddetle sonuçlanacak."

Gerçekten öyle olurdu. "O zaman ona tek kelime etme. Umurumda değil - sadece Feyre'i bunun dışında tut. Onun da günü."

Çünkü bu Gündönümü... onun doğum günüydü. Yirmi bir yaşında.

Bu sayının ne kadar küçük olduğu bir an aklıma geldi.

Güzel, güçlü, vahşi dostum, bana zincirlenmiş—

"Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum, seni piç," dedi Cassian kabaca, "ve bu saçmalık. Seni seviyor - bir şekilde kimsenin kimseyi sevdiğini görmedim. "

"Bazen zor," diye itiraf ettim, evin dışındaki karla kaplı alana, eğitim halkalarına ve arkasındaki konutlara bakarak, "onu onun seçtiğini hatırlamak zor. Beni aldı. Ailemin birbirine ittiği gibi olmadığını. ”

Cassian'ın yüzü alışılmadık bir şekilde ciddileşti ve bir an sessiz kaldı, "Bazen kıskanıyorum. Mutluluğun için sana asla yalvarmam ama ikinizin de sahip olduğu şey Rhys..." Elini saçlarının arasından geçirdi, kıpkırmızı Sifonu pencereden süzülen ışıkta parıldıyordu. “Bu efsaneler, yalanlar, biz çocukken bizi döndürüyorlar. Çiftleşme bağının görkemi ve harikası hakkında. Hepsinin saçmalık olduğunu düşündüm. Sonra siz ikiniz geldiniz."

"Yirmi bir yaşına giriyor. *Yirmi bir* , Cassian."

"Böyle? Annen, babanın dokuz yüzüne karşı on sekiz yaşındaydı.”

"Ve mutsuzdu."

"Feyre senin annen değil. Ve sen baban değilsin." Bana baktı. "Bu da nereden geliyor? İşler… iyi değil mi?”

Aslında tam tersi. Bir adım atarak, "Bunun bir tür şaka olduğu hissine kapılıyorum," dedim, çizmelerimin altındaki eski ahşap döşeme tahtaları gıcırdıyor, gücüm kıvranıyor, damarlarımda dolaşan canlı bir şey, "hepsi bir tür şaka. Bir tür kozmik numara ve hiç kimsenin - *hiç kimsenin* - bu kadar mutlu olamayacağı ve bunun bedelini ödeyemediği.

"Bunu zaten ödedin, Rhys. İkinizde. Ve sonra biraz."

El salladım. "Ben sadece..." Sözleri bitiremeyerek sustum.

Cassian bir süre bana baktı.

Sonra aramızdaki mesafeyi geçti ve beni öyle sıkı bir şekilde kucakladı ki zar zor nefes alabildim. "Başardın. *Biz* başardık. İkiniz de Miryam ve Drakon gibi gün batımına doğru dans etseniz ve bir daha asla başka bir şeyle uğraşmasanız kimse sizi suçlamayacak kadar tahammül ettiniz. Ama canınızı sıkıyorsunuz - ikiniz de hala bu barışı sürdürmek için çalışıyorsunuz. *Barış* , Rhys. *Barışa* ve gerçek türe sahibiz . Keyfini çıkarın - birbirinizin tadını çıkarın. Borç olmadan önce borcunu ödedin.”

Boğazım sıkıştı ve onu kanatlarının etrafına sıkıca tuttum, derisinin pulları parmaklarıma battı. "Senden ne haber?" diye sordum bir süre sonra uzaklaşarak. "Mutlu musun?"

Gölgeler ela gözlerini kararttı. "Oraya geliyorum."

Yarım kalmış bir cevap.

Bunun üzerinde de çalışmam gerekecekti. Belki de çekilecek, dokunacak ipler vardı.

Cassian çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Gitme, seni piç kurusu. Üç gün sonra görüşürüz."

Başımla onayladım ve sonunda kapıyı açtım. Ama eşikte durakladı. "Teşekkürler kardeşim."

Cassian'ın çarpık sırıtışı parlaktı, o gölgeler gözlerinde hala oluk olsa da. "Bu bir onur, lordum."

BÖLÜM

3

Cassian

Cassian, Devlon ve savaşçılarını boğmadan onlarla başa çıkabileceğinden tam olarak emin değildi. En azından bir sonraki güzel saat için değil.

Ve bu, hoşnutsuzluğun mırıltılarını bastırmaya pek yardımcı olmayacağından, Cassian ortadan kaybolmadan önce Rhys'in kara ve rüzgara kapılıp gitmesini bekledi.

Kazanamamak, ancak bu, savaşta düşmanlara karşı müthiş bir silah olurdu. Rhys'in bunu yıkıcı sonuçlarla yaptığını görmüştü. Az da -Az'ın teknik olarak *kazanmadan dünyayı dolaşabilmesi gibi garip bir şekilde.*

Hiç sormamıştı. Azriel kesinlikle açıklamamıştı.

Ama Cassian kendi hareket etme yöntemine aldırmadı: uçmak. Kesinlikle savaşta ona yeterince hizmet etmişti.

Devlon ve idman halkalarındaki diğer serseriler onu görsünler diye eski ahşap evin ön kapısından dışarı çıkan Cassian, iyi bir esneme gösterisi yaptı. Önce kolları, bilenmiş ve hâlâ birkaç İliryalı yüze yumruk atmak için ağrıyordu. Sonra kanatları, onlarınkinden daha geniş ve daha geniş. Buna her zaman içerlemişlerdi, belki de her şeyden çok. Güçlü kaslar ve sinirler üzerindeki gerginlik zevkli bir yanık olana kadar onları alevlendirdi, kanatları karın üzerine uzun gölgeler düşürdü.

Ve güçlü bir kanat çırparak gri gökyüzüne doğru ateş etti.

Rüzgar etrafında bir kükreme oldu, sıcaklık gözlerinin sulanmasına yetecek kadar soğuktu. Destekleme - serbest bırakma.

Daha yükseğe kanat çırptı, sonra sola yatarak kamp geçidinin arkasındaki zirveleri hedefledi. Devlon ve idman halkaları üzerinde uyarı taraması yapmaya gerek yok.

Onları görmezden gelmek, tehdit sayılacak kadar önemli olmadıkları mesajını vermek, onları kızdırmanın çok daha iyi yollarıydı. Rhys ona bunu öğretmişti. Uzun zaman önce.

Cassian, kendisini en yakın zirvelerin üzerinden ve ardından anavatanlarını oluşturan sonsuz, karla kaplı dağ labirentine gönderen bir hava akımını yakalayarak derin bir nefes aldı. Uçan derileri ve eldivenleri onu yeterince sıcak tutuyordu ama kanatları soğuk rüzgara maruz kalıyordu... Soğuk bir bıçak kadar keskindi.

Sifonlarıyla kendini koruyabilirdi, bunu geçmişte yapmıştı. Ama bugün, bu sabah, o ısırıcı soğuğu istiyordu.

Özellikle yapmak üzere olduğu şeyle. Nereye gidiyordu.

Gözleri bağlıyken yolu, dağların arasından geçen rüzgarı dinleyerek, aşağıdaki çam kabuklu dorukların, çorak kayalıkların kokusunu içine çekerek bilecekti.

Yürüyüş yapması onun için nadirdi. Bunu genellikle sadece öfkesi onu alt etmeye başladığında yapardı ve birkaç saatliğine dışarı çıkması gerektiğini bilecek kadar uzun süreli kontrolü vardı. Bugün bir istisna değildi.

Uzakta, gökyüzünde küçük, karanlık şekiller belirdi. Devriyedeki savaşçılar. Ya da belki de aileleri Gündönümü toplantılarına götüren silahlı eskortlar.

Çoğu Yüksek Fae, İliryalıların bu dağlardaki en büyük tehdit olduğuna inanıyordu.

Zirveler arasında çok daha kötü şeylerin kol gezdiğini fark etmediler. Bazıları rüzgarda avlanıyor, bazıları kayanın içindeki derin mağaralardan sürünerek çıkıyor.

Feyre, Bozkırların çam ormanlarında bunlardan bazılarıyla yüzleşmeye cesaret etmişti. Rhys'i kurtarmak için. Cassian, ağabeyinin bu dağlarda neler yaşadığını ona daha önce anlatıp anlatmadığını merak etti. Çoğu İliryalılar tarafından katledilmiş ya da o Bozkırlara kaçarak gönderilmişti. Ama en kurnazları, en

eskileri… saklanmanın yollarını bulmuşlardı. Beslemek için aysız gecelerde ortaya çıkmak.

Beş asırlık eğitim bile, Cassian aşağıdaki boş, sessiz dağları incelerken ve karın altında neyin uyuduğunu merak ederken omurgasından aşağı inen soğuğu durduramadı.

Bu düşünceyi aklından çıkararak kuzeye doğru kesti. Ufukta, kanatlarının her çırpışında daha da büyüyen tanıdık bir şekil oluştu.

Ramiel. Kutsal dağ.

Sadece Illyria'nın değil, tüm Gece Sarayı'nın kalbi.

Çorak, kayalık yamaçlarında hiçbirine izin verilmezdi - İliryalılar hariç ve yılda sadece bir kez. Kan Ayini sırasında.

Cassian Ramiel'in kadim çağrısına karşı koyamayarak ona doğru yükseldi. Farklı—dağ, Prythian'ın merkezindeki yalnız zirvenin çorak, korkunç varlığından çok farklıydı. Ramiel bir şekilde her zaman canlı hissetmişti. Uyanık ve dikkatli.

Ayinin o son gününde sadece bir kez ayak basmıştı. O ve kardeşleri, kanlar içinde ve hırpalanmış halde, zirvesindeki oniks monolitine ulaşmak için yan tarafını ölçekliklerinde. Botlarının altındaki ufalanan kayayı hala hissedebiliyordu, Rhys'i yarı yarıya yokuşlardan yukarı çekerken nefesinin hışırtısını duyabiliyordu , Azriel arkasına saklanıyordu. Üçü bir olarak taşa dokunmuştu - o acımasız haftanın sonunda zirveye ulaşan ilk kişi. Tartışmasız kazananlar.

Ayin o zamandan beri yüzyıllar boyunca değişmemişti. Her baharın başlarında, zirveyi çevreleyen dağlar ve ormanlar boyunca yüzlerce acemi savaşçı birikti, yılın geri kalanında bölge, acemilerden herhangi birinin en iyi rotaları ve tuzakları keşfetmesini önlemek için yasaklandı. yatırmak. Yıl boyunca, bir aceminin hazır olduğunu kanıtlamak için her biri kampa bağlı olarak biraz farklı olan çeşitli elemeler vardı. Ama kurallar aynı kaldı.

Tüm acemiler kanatları bağlı olarak yarıştı, Sifon yok - tüm büyüyü kısıtlayan bir büyü - ve sırtınızdaki kıyafetlerin ötesinde hiçbir malzeme yoktu. Hedef: Hafta sonuna kadar o dağın zirvesine ulaşmak ve taşa dokunmak. Engeller: mesafe, doğal tuzaklar ve

birbirleri. Eski kan davaları oynandı; yenileri doğdu. Puanlar belirlendi.

Bir hafta anlamsız kan döküldü , diye ısrar etti Az.

Rhys sık sık *aynı fikirdeydi, ancak çoğu zaman* Cassian'ın görüşüne de katılıyordu: Kan Ayini, İlirya topluluğu içindeki tehlikeli gerilimler için bir kaçış valfi sunuyordu. İç savaş riskine girmektense bunu Ayin sırasında halletmek daha iyidir.

İliryalılar güçlüydü, gururluydu, korkusuzdu. Ama barışçılar değildiler.

Belki de şanslı olacaktı. Belki de bu bahar Ayin, bazı hoşnutsuzlukları hafifletirdi. Kahretsin, eğer bu homurdanmayı susturmak anlamına gelseydi, *kendisi* katılmayı teklif ederdi .

Bu savaştan zar zor kurtulmuşlardı. Başka birine ihtiyaçları yoktu. Sınırlarının dışında toplanan bu kadar çok bilinmeyenle değil.

Ramiel daha da yükseldi, gri gökyüzünü delen bir taş parçası. Güzel ve yalnız. Ebedi ve yaşlanmayan.

Gece Sarayı'nın ilk hükümdarının bunu kendi nişanı yapmasına şaşmamalı. Ramiel'in en üst zirvesini bir taç gibi çerçeveleyen, her yıl sadece kısa bir pencerede görünen üç yıldızla birlikte. Ayin gerçekleştiği zaman o penceredeydi. Hangisi önce gelmişti: nişan mı yoksa Ayin mi, Cassian bilmiyordu. Öğrenmeyi gerçekten hiç umursamamıştı.

Ramiel'in ayağına doğru akan manzarayı noktalayan kozalaklı ormanlar ve vadiler taze kar altında parıldıyordu. Boş ve temiz. İlkbaharın başlangıcında meydana gelecek olan kan dökülmesine dair hiçbir işaret yok.

Dağ yaklaştı, güçlü ve sonsuz, o kadar genişti ki, rüzgarda bir mayıs sineği olabilirdi. Cassian, Ramiel'in güney yüzüne doğru süzüldü, tepesinden fırlayan parlak siyah taşa bir göz atmak için yeterince yükseğe yükseldi.

O taşı zirveye kimin koyduğunu da bilmiyordu. Efsaneye göre, Night Court oluşmadan önce, İliryalılar Myrmidon'lardan göç etmeden önce, insanlar daha dünyaya bile gelmeden önce var

olmuştu. Ramiel'in taze kar kabuğuna rağmen, hiçbiri taş sütuna dokunmamıştı.

Buz gibi ama yine de istenmeyen bir heyecan damarlarını doldurdu.

Blood Rite'daki herhangi birinin monolite ulaşması nadirdi. O ve kardeşleri bunu beş yüzyıl önce yaptıklarından, Cassian sadece dağa ulaşmakla kalmayıp aynı zamanda tırmanıştan da sağ çıkan bir düzine kadarını hatırlayabiliyordu. Savaşmak, koşmak, kendi silahlarını ve yiyeceklerini bulmak ve yapmak zorunda kalmakla geçen bir haftanın ardından, bu tırmanış önceki tüm dehşetlerden daha beterdi. Bu, iradenin, cesaretin gerçek sınavıydı. Hiçbir şeyin kalmadığında tırmanmak için; Vücudunuz durmanız için yalvardığında tırmanmak ... Kırılmanın genellikle meydana geldiği zamandı.

Ama oniks monolitine dokunduğunda, o eski gücün onu Devlon'un güvenli kampına geri götürmeden önce kalp atışlarında kanında şarkı söylediğini hissettiğinde... Buna değmişti. Bunu hissetmek için.

Cassian, Ramiel'e ve üstündeki canlı taşa doğru ciddi bir şekilde eğilerek bir başka hızlı rüzgar yakaladı ve güneye doğru yükseldi.

Bir saatlik uçuş, onu tanıdık bir zirveye daha yaklaştırdı.

O ve erkek kardeşlerinden başka kimsenin gelmeye zahmet etmediği bir yer. Bugün görmeye, hissetmeye çok ihtiyaç duyduğu şeyi.

Bir zamanlar burası Devlon'ınki kadar yoğun bir kamptı.

Bir kere. Köyün dışında, dondurucu, yalnız bir çadırda bir piç doğmadan önce. Doğumdan sadece günler sonra, bebeği kucağında genç, evlenmemiş bir anneyi karlara atmadan önce. Ve yıllar sonra o bebeği alıp Devlon'un kampındaki çamura fırlattı.

Cassian dağ geçidinin düz kısmına indi, rüzgârla oluşan kar yığınları Windhaven'dakinden daha yüksekti. Burada duran köyün herhangi bir izini gizlemek.

Geriye sadece kül ve enkaz kaldı.

Bundan emindi.

Onun ıstırabından ve ıstırabından sorumlu olanlar halledildiğinde, kimse burada bir an daha kalmak istememişti. Her yüzeyi parçalanmış kemik ve kanla kaplayarak, her alanı ve antrenman halkasını lekeleyerek değil. Böylece göç ettiler, bazıları başka kamplara karıştı, diğerleri başka yerlerde kendi hayatlarını kurdular. Hiçbiri geri dönmemişti.

Yüzyıllar sonra pişman olmadı.

Karda ve rüzgarda durup doğduğu yerdeki boşluğu inceleyen Cassian, bir an olsun pişmanlık duymadı.

Annesi çok kısa olan hayatının her anında acı çekmişti. Onu doğurduktan sonra daha da kötüleşti. Özellikle de götürüldükten sonraki yıllarda.

Ve onu aramak için geri gelecek kadar güçlü ve büyüdüğünde, o gitmişti.

Ona nereye gömüldüğünü söylemeyi reddetmişlerdi. Ona bu onuru verselerdi ya da vücudunu çürümesi için buz gibi bir uçuruma atsalardı.

Hala bilmiyordu. Son, hırıltılı nefeslerinde bile, onun mutluluğu asla bilmemesini sağlayanlar ona söylemeyi reddetmişlerdi. Yüzüne tükürmüş ve ona yaptıkları her korkunç şeyi anlatmışlardı.

Onu Velaris'e gömmek istemişti. Işık ve sıcaklık dolu, kibar insanlarla dolu bir yer. Bu dağlardan çok uzakta.

Cassian karla kaplı geçidi taradı. Buradaki anıları bulanıktı: çamur, soğuk ve çok küçük ateşler. Ama kıvrak, yumuşak bir ses ve nazik, ince elleri hatırlayabiliyordu.

Ona ait olan tek şey buydu.

Cassian ellerini saçlarının arasından geçirdi, parmakları rüzgarın karıştığı hırlamaları yakaladı.

Neden buraya geldiğini, neden hep buraya geldiğini biliyordu. Amren'in İliryalı bir vahşi olmakla alay ettiği onca şeye rağmen, kendi aklını, kendi kalbini biliyordu.

Devlon, çoğundan daha adil bir kamp lorduydu. Ancak daha az şanslı olan, avlanan veya kovulan dişiler için çok az merhamet vardı.

Yani bu kadınları eğitmek, onlara savaşmaları, kamp ateşlerinin ötesine bakmaları için kaynak ve güven vermek… bu onun içindi. Burada gömülü olan anne için, belki de hiçbir yerde gömülü değil. Yani bir daha asla olmayabilir. Yani hatalarına rağmen hala sevdiği insanları bir gün *daha fazlası olabilir* . Daha iyi bir şey.

Bu geçişteki işaretsiz, bilinmeyen mezar onun hatırlatıcısıydı.

Cassian bakışlarını batıya çevirmeden önce uzun dakikalar boyunca sessizce durdu. Sanki Velaris'e kadar olan yolu görebilirmiş gibi.

Rhys onun Gündönümü için eve dönmesini istedi ve o da itaat edecekti.

Nesta olsa bile—

Nesta.

Düşüncelerinde bile, adı içi boş ve soğuk bir şekilde çınladı.

Şimdi onu düşünmenin sırası değildi. Burada değil.

Zaten çok nadiren onun hakkında düşünmesine izin verirdi. Onunla idman ringinde kim varsa onun için genellikle iyi bitmezdi.

Kanatlarını iki yana açan Cassian, yerle bir ettiği kampa son bir kez baktı. Başka bir hatırlatma: çok ileri itildiğinde neler yapabileceğini.

Dikkatli olmak gerekirse, Devlon ve diğerleri onu böğürmek istediklerinde bile. O ve Az, uzun ve kanlı tarihlerindeki en güçlü İliryalılardı. Her biri, sahip oldukları vahşi öldürme gücünün gelgit dalgasıyla başa çıkmak için eşi görülmemiş yedi Sifon giydiler. Bu, asla hafife almadığı bir hediye ve yüktü.

Üç gün. Velaris'e gitmesine üç günü vardı.

Onları saymaya çalışacaktı.

BÖLÜM

4

feyre

Gökkuşağı, sürüklenen kar örtülerine rağmen hareketli bir uğultuydu.

Yüksek Fae ve periler, çeşitli dükkânlara ve stüdyolara girip çıkıyor, bazıları merdivenlere tünemiş, sarkık çam ve çobanpüskülü çelenklerini sokak lambaları arasına dizmek için, bazıları kapılarının eşiğinden süpürüp toplanmış kar kümeleri, bazıları - şüphesiz sanatçılar - sadece solgun parke taşlarının üzerinde durup yerinde dönerek, gri gökyüzüne doğru yükselen yüzler, saçlar ve cilt ve ince pudralı giysiler.

Böyle bir insandan sokağın ortasında -parıldayan oniks gibi teni ve dönen yıldız kümeleri gibi gözleri olan bir peri- kaçarak küçük, güzel bir galerinin önünü hedef aldım, cam penceresinden çeşitli tablolar ve çömlekler görünüyordu. Gündönümü alışverişi yapmak için mükemmel bir yer. Yeni boyanmış mavi kapının üzerinde yaprak dökmeyen bir çelenk asılıydı, ortasından pirinç çanlar sarkıyordu.

Kapı: yeni. Ekran penceresi: yeni.

İkisi de aylar önce paramparça olmuş ve kana bulanmıştı. Bütün bu cadde vardı.

Temelinde kıvrımlı Sidra'ya dik bir şekilde inen sokağın beyaz tozlu taşlarına bakmamak için bir çabaydı. Aylar önce durup o uyuklayan sulardan kurtları çağırdığım, patronlar ve sanatçılarla dolu nehir boyunca uzanan yola. O zamanlar bu parke taşlarından

kan akıyordu ve sokaklarda şarkı söyleyip kahkahalar değil, çığlıklar ve yalvarışlar vardı.

Burnumdan keskin bir nefes aldım, soğuk hava burun deliklerimi gıdıklıyordu. Yavaşça, uzun bir nefeste bıraktım, önümde bulutlanmasını izledim. Kendimi mağaza vitrininin yansımasında izliyordum: Kalın gri paltomun içinde zar zor tanınıyordu, Mor'un dolabından çaldığım kırmızı-gri bir eşarp, gözlerim iri ve uzaktı.

Bir kalp atışı daha sonra kendime bakanın tek ben olmadığımı fark ettim.

Galeride, resim ve çanak çömlek koleksiyonuna göz atarken en az beş kişi bana aval aval bakmamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Yanaklarım ısındı, kalbim kesik kesik atıyordu ve devam etmeden önce gergin bir gülümseme sundum.

Her ne olursa olsun gözüme takılan bir parçayı fark ettim. Ne olursa olsun içeri girmek *istedim* .

Dik caddede yürürken, kaygan parke taşlarındaki adımlarıma dikkat ederek eldivenli ellerimi ceketimin ceplerinde tuttum. Velaris'in üzerinde kış aylarında sarayları, kafeleri ve meydanları sıcak tutmak için pek çok büyü varken, bu ilk kar için, sanki herkes onun soğuk öpücüğünü hissetmek istiyormuş gibi, birçoğu kaldırılmış gibiydi.

Sadece berrak, karlı havayı solumakla kalmayıp aynı zamanda gündönümüne hazırlananların çatırdayan heyecanını sadece savurmak ya da üzerinden uçmak yerine emmek isteyerek gerçekten de şehir evinden yürüyerek çıkmayı göze almıştım.

Rhys ve Azriel ellerinden geldiğince bana talimat verseler de, uçmayı gerçekten sevsem de, hassas kanatları soğuğa maruz bırakma düşüncesi beni titretti.

Yürüdüğüm sırada çok az insan beni tanıdı, gücüm içimde sıkı bir şekilde dizginlendi ve çoğu çevrelerindekileri fark edemeyecek kadar süslemek ya da ilk karın tadını çıkarmakla ilgileniyordu zaten.

Ufak bir merhamet, gerçi bana yaklaşılmasına kesinlikle aldırış etmedim. High Lady olarak, House of Wind'de Rhys ile haftalık açık

izleyicileri ağırladım. Talepler, yerel zanaatkarları etkilediği için diğer mahkemelerden mal ithal etmeyi bırakabilir miyiz?

Bazıları Rhys'in yüzyıllardır uğraştığı sorunlardı ama o asla eskisi gibi davranmadı.

Hayır, her dilekçe sahibini dinledi, ayrıntılı sorular sordu ve ardından kısa süre içinde cevap gönderme sözü vererek onları yollarına gönderdi. Kullandığı soruları, dinleme *şeklini kavramam* birkaç seansımı almıştı . Gerekmedikçe beni araya girmeye zorlamamıştı, bu izleyicilerin ritmini ve tarzını anlamam ve kendi sorularımı sormaya başlamam için bana alan vermişti. Ve sonra dilekçe sahiplerine de cevaplar yazmaya başlayın. Rhys her birine kişisel olarak cevap verdi. Ve şimdi ben de yaptım.

Bu nedenle, şehir evinin birçok odasında sürekli büyüyen evrak yığınları.

Bir sekreter ekibi ona yardım etmeden nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi, hiçbir fikrim yoktu.

Ama sokağın dik yamacından aşağı inerken, Gökkuşağı'nın parlak renkli binaları etrafımda parıldayan bir yaz hatırası gibi parıldarken, tekrar düşündüm.

Velaris hiçbir şekilde fakir değildi, halkı çoğunlukla bakımlıydı, binalar ve sokaklar bakımlıydı. Kız kardeşim, görünüşe göre, bir kenar mahalleye nispeten yakın olan tek şeyi bulmayı başarmıştı. Ve orada, Rhys'den daha eski ve ciddi onarıma ihtiyacı olan bir binada yaşamakta ısrar etti.

Şehirde bunun gibi sadece birkaç blok vardı. Rhys'e neden iyileştirmediklerini sorduğumda, sadece denediğini söyledi. Ama evleri yıkılıp yeniden inşa edilirken insanları yerinden etmek… Zor.

İki gün önce Rhys bana bir kağıt parçası uzatıp, eklemek istediğim başka bir şey olup olmadığını sorduğunda hiç şaşırmamıştım. Kağıtta Gündönümü zamanında bağışladığı hayır kurumlarının bir listesi vardı; yoksullara, hastalara ve yaşlılara yardım etmekten genç annelerin kendi işlerini kurmaları için bağışlara kadar her şey. Her ikisi de kendi gönüllülüğüm yoluyla duyduğum topluluklara yalnızca iki öğe eklemiştim: Hybern ile

savaşta yerlerinden edilen insanlara, ayrıca İliryalı savaş dullarına ve ailelerine yapılan bağışlar. Tahsis ettiğimiz meblağlar oldukça büyüktü, sahip olmayı hayal ettiğimden çok daha fazla para.

Bir zamanlar tek istediğim yeterli yiyecek, para ve resim yapmak için zamandı. Daha fazlası değil. Kız kardeşlerimin evlenmesine, kalıp babama bakmalarına razı olurdum.

Ama eşimin, ailemin ötesinde, High Lady olmanın ötesinde - artık *burada yaşadığım* , istediğim zaman bütün bir sanatçı mahallesinde yürüyebileceğim gerçeği…

Başka bir cadde, caddeyi yokuşun ortasında ikiye böldü ve ona döndüm , karlara doğru kıvrılan düzgün sıra evler, galeriler ve stüdyolar. Ama parlak renklerin arasında bile gri, boşluk parçaları vardı.

Böyle boş bir yere, yarı yıkık bir binaya yaklaştım. Nane yeşili boyası grimsi bir renge dönmüştü, sanki bina paramparça olurken ışığın rengi akmıştı. Gerçekten de, etrafındaki birkaç bina da sessize alınmış ve çatlamış, caddenin karşısındaki bir galeri tahtalarla kapatılmıştı.

Birkaç ay önce, Rainbow'u yeniden inşa etmek ve sanatçılarına yardım etmek için aylık maaşımın bir kısmını bağışlamaya başlamıştım -böyle bir şey alma fikri hâlâ tamamen gülünçtü- ama hem bu binalarda hem de sakinlerinde yara izleri kaldı. .

Ve önümde karla kaplı moloz yığını: orada kim yaşadı, orada çalıştı? Yaşadılar mı, yoksa saldırıda katledilmişler mi?

Velaris'te böyle birçok yer vardı. Onları iş yerimde kışlık mont dağıtırken ve ailelerle evlerinde buluşurken görmüştüm.

Bir nefes daha verdim. Bu tür sitelerde çok sık, çok uzun süre oyalandığımı biliyordum. Sanki hiçbir şey beni rahatsız etmiyormuş gibi, her şey yolundaymış gibi gülümseyerek devam etmem gerektiğini biliyordum. Ve henüz …

Arkamdan bir kadın sesi, "Zamanında çıktılar," dedi.

Döndüm, botlarım kaygan parke taşlarının üzerinde kayıyor. Beni sabitlemek için elimi uzatarak ilk karşılaştığım şeyi tuttum: Enkaz halindeki evden düşen bir kaya parçası.

Ama tam olarak arkamda duran, molozlara bakan kişinin görüntüsü, beni her türlü küçük düşürmeyi bıraktı.

Saldırıdan bu yana geçen aylarda onu unutmamıştım.

Onun dükkanın kapısının dışında durduğunu, bir omzunun üzerinden paslanmış bir boruyu kaldırdığını , toplanmış Hybern askerlerine karşı meydan okuduğunu, içeride toplanmış korkmuş insanlar için sallanmaya hazır olduğunu unutmadım.

Soluk yeşil teninde hafif bir gül kızarması güzelce parladı, samur saçları göğsünün üzerinden dalgalandı. Soğuğa karşı kahverengi bir paltoyla sarılıydı, boynuna ve yüzünün alt yarısına pembe bir fular sarılıydı, ama kollarını kavuştururken uzun, narin parmakları eldivensizdi.

Peri - ve çok sık gördüğüm bir tür değil. Yüzü ve vücudu bana Yüce Fae'yi hatırlattı, ancak kulakları benimkinden daha ince ve uzundu. Formu, kalın paltoyla bile daha ince, daha zarif.

Onların benzerliklerini yakalamak için hangi boyaları karıştırmam ve kullanmam gerektiğini merak etmemi sağlayan canlı bir hardal olan gözleriyle karşılaştım ve küçük bir gülümseme sundu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sessizlik çöktü, caddede birkaç kişinin neşeli şarkıları ve Sidra'dan esen rüzgarla kesintiye uğradı.

Peri sadece başını eğdi. "Hanım."

Kelimeleri, Yüce Leydi'ye benzer ve yine de erişilebilir bir şey aradım ve boş çıktı. O kadar boş geldi ki, “Kar yağıyor” dedim.

Sanki beyazın uçuşan peçeleri başka bir şey olabilirmiş gibi.

Peri başını yana eğdi. "Bu." Gökyüzüne gülümsedi, mürekkepli saçlarına kar yağdı. “O zaman güzel bir ilk kar.”

Arkamdaki harabeyi inceledim. "Sen - burada yaşayan insanları tanıyor musun?"

"Yaptım. Şimdi ovalarda bir akrabanın çiftliğinde yaşıyorlar.” Uzaktaki denize, Velaris ile kıyı arasındaki düz alana elini salladı.

Ah, demeyi başardım, sonra sokağın karşısındaki kapalı dükkânda çenemi salladım. "Şuna ne dersin?"

Peri, belirttiğim yeri inceledi. Dut pembesine boyanmış ağzı sıkıldı. “O kadar mutlu bir son değil, korkarım.”

Yün eldivenlerimin içinde avuçlarım terlemişti. "Anlıyorum."

Tekrar bana döndü, ipeksi saçları etrafında uçuşuyordu. "Adı Polina'ydı. Bu onun galerisiydi. Asırlardır."

Şimdi karanlık, sessiz bir kabuktu.

"Üzgünüm," dedim, başka ne sunacağımdan emin değildim.

Perinin ince, koyu renk kaşları kısıldı. “Neden olmalısın?” "Leydim" diye ekledi.

dudağımı ısırdım. Yabancılarla bu tür şeyleri tartışmak… Belki de iyi bir fikir değil. Bu yüzden sorusunu görmezden geldim ve "Ailesi var mı?" diye sordum. En azından başarmış olmalarını umuyordum.

"Onlar da ovalarda yaşıyorlar. Kız kardeşi, yeğenleri ve yeğenleri.” Peri, bindirilmiş cepheyi yeniden inceledi. "Şimdi satılık."

Bu ima edilen teklifi kavrayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Oh-oh, *bu nedenle* onu sormuyordum ." Aklıma bile gelmemişti.

"Neden?"

Açık, kolay bir soru. Belki de çoğu insanın, kesinlikle yabancıların benimle olmaya cesaret ettiğinden daha doğrudan. “Ben—bunun için ne işe yarardım?”

Bir eliyle beni işaret etti, hareketi zahmetsizce zarifti. “İyi bir sanatçı olduğunuza dair söylentiler var. Alan için birçok kullanım düşünebilirim. ”

Bunun için kendimden biraz nefret ederek bakışlarımı kaçırdım. “Piyasada değilim, korkarım.”

Peri tek omzunu silkti. "Pekala, öyle olsun ya da olmasın, buralarda sinsi sinsi dolaşmana gerek yok. Her kapı sana açık, biliyorsun."

"Yüksek Leydi olarak mı?" sormaya cüret ettim.

"Bizden biri olarak," dedi basitçe.

Kelimeler yerleşti, garip ve yine de bilmediğim bir parça eksikti. Tutmayı ne kadar çok istediğimi fark etmediğim bir el.

"Ben Feyre," dedim eldivenimi çıkarıp kolumu uzatarak.

Peri parmaklarımı kenetledi, narin yapısına rağmen çelik kadar güçlü tutuşu. "Resina." Aşırı gülümsemeye eğilimli biri değil ama yine de pratik bir sıcaklıkla dolu.

Gökkuşağının kenarındaki bir kulede öğlen çanları çaldı, ses kısa süre sonra diğer kardeş kulelerde şehrin her tarafında yankılandı.

"Gitmeliyim," dedim Ressina'nın elini bırakıp bir adım geri çekilirken. "Seninle tanışmak güzeldi." Eldivenimi geri çektim, parmaklarım zaten soğuktan acıyordu. Belki de bu kış ateş yeteneklerimde daha kesin bir şekilde ustalaşmak için biraz zaman alırdım. Kendimi yakmadan giysileri ve cildi nasıl ısıtacağımı öğrenmek çok yardımcı olabilir.

Ressina sokağın aşağısındaki bir binayı işaret etti - az önce geçtiğim kavşağın karşısında. Savunduğu aynı bina, duvarları ahududu pembesine boyanmıştı ve kapıları ve pencereleri Adriata'nın etrafındaki su gibi parlak turkuazdı. “Ben oradaki stüdyo alanını kullanan sanatçılardan biriyim. Bir rehber, hatta bir şirket istersen, çoğu gün oradayım. Stüdyonun üstünde yaşıyorum.” İkinci kattaki küçük yuvarlak pencerelere doğru zarif bir dalga.

Bir elimi göğsüme koydum. "Teşekkürler."

Yine o sessizlik ve ben o dükkâna girdim, Ressina'nın evini ve diğerlerini koruyarak önünde durduğu kapı.

"Hatırlıyoruz, biliyorsun," dedi Ressina sessizce, bakışlarımı başka yöne çevirerek. Ama sanki o da kaldırım taşlarının arasından akan kanı görebiliyormuş gibi arkamızdaki molozlara , tahta stüdyoya, sokağa odaklanmıştı. "O gün bizim için geldin."

Bedenimle, ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden dinginliği seçtim.

Ressina sonunda bakışlarımla buluştu, koyu sarı gözleri parlaktı. “Sizin mahremiyetinizi sağlamak için uzak duruyoruz ama bir an olsun içimizde bilmeyen, hatırlamayan, buraya gelip bizim için savaştığın için minnettar olmayan tek bir kişi olmadığını düşünme. ”

Yine de yeterli olmamıştı. Arkamdaki yıkık bina bunun kanıtıydı. İnsanlar hala ölmüştü.

Ressina stüdyosuna doğru acelesiz birkaç adım attı, sonra durdu. “Stüdyomda birlikte resim yapan bir grubumuz var. Haftada bir gece. İki gün sonra buluşuyoruz. Bize katılırsanız onur duyarım.”

“Ne tür şeyler çiziyorsun?” Sorum, yanımızdan yağan kar kadar yumuşaktı.

Ressina hafifçe gülümsedi. "Anlatılması gereken şeyler."

Yakında Velaris'in üzerine çöken buzlu akşama rağmen, insanlar çantalar ve kutularla dolu sokakları doldurdular, bazıları şu anda her iki Saray'ı da işgal eden birçok stanttan birinden devasa meyve sepetleri taşıyordu.

Beni soğuğa karşı koruyan kürklü kapşonlum, İplik ve Mücevher Sarayı'ndaki satıcı arabalarına ve vitrinlere göz gezdirdim, çoğunlukla ikincisini inceledim.

Kamusal alanların bir kısmı ısıtılmaya devam etti, ancak o sabah daha ağır bir süveter seçmeyi dilediğim için Velaris'in yeteri kadarı geçici olarak şiddetli rüzgara maruz kalmıştı. Alev çağırmadan kendimi nasıl ısıtacağımı öğrenmek gerçekten işe yarayabilirdi. Eğer yapacak vaktim olsaydı.

Sarkan binaların altına inşa edilmiş dükkanlardan birinde bir sergiye dönüyordum ki bir kol benimkinin içinden geçti ve Mor, "Ona o kadar büyük bir safir alırsan Amren seni sonsuza kadar severdi," dedi.

Gülerek kapüşonumu onu tamamen görebilecek kadar geri çektim. Mor'un yanakları soğuğa karşı kızarmıştı, altın örgülü saçları pelerinini kaplayan beyaz kürkün içine dökülüyordu. "Maalesef, kasamızın bu hissi geri getireceğini sanmıyorum."

Mor sırıttı. " Bizim durumumuzun iyi olduğunu *biliyorsun* , değil mi? Küveti bu şeylerle doldurabilirsin" -çenesini kuyumcu vitrinindeki yumurta büyüklüğündeki safire doğru salladı- "ve hesaplarımızda zar zor bir göçük yapabilirsin."

Biliyordum. Varlık listelerini görmüştüm. Hâlâ Rhys'in servetinin büyüklüğünü aklımdan çıkaramıyordum. *Benim* zenginliğim. Bu rakamlar ve rakamlar gerçek gibi gelmiyordu. Sanki çocukların oyun parasıymış gibi. Sadece ihtiyacım olanı aldım.

Ama şimdi... "Gündönümü için onu alacak bir şey arıyorum."

Mor, penceredeki hem kesilmemiş hem de dikilmiş mücevher dizisini inceledi. Bazıları kayan yıldızlar gibi parladı. Diğerleri, sanki dünyanın yanan yüreğinden oyulmuş gibi yanıyordu. "Amren bu yıl iyi bir hediyeyi hak ediyor, değil mi?"

Amren'in Hybern'in ordularını yok etmek için yaptığı o son savaşta yaptıklarından sonra burada kalmak için yaptığı seçim... "Hepimiz yapıyoruz."

Kahverengi gözleri parıldasa da Mor dirseğiyle beni dürttü. "Ve Varian bize katılacak mı, sence?"

diye mırıldandım. “Dün ona sorduğumda, hedge etti.”

"Bence bu evet demek. Ya da en azından *onu ziyaret edecek* .”

Bu düşünceye gülümsedim ve Mor'u bir sonraki vitrine doğru çekerek ısınmak için yan tarafına bastırdım. Amren ve Adriata Prensi resmi olarak hiçbir şey açıklamamışlardı, ama bazen ben de bunu hayal ediyordum - o ölümsüz derisini değiştirdiği ve Varian'ın dizlerinin üzerine düştüğü o an.

Acımasız bir tanrının yargısını yerine getirmek, çaresiz ölümlü kitleler üzerinde onun infazcısı olmak için başka bir dünyada inşa edilmiş alev ve kükürtten bir yaratık. On beş bin yıldır bu dünyada sıkışıp kalmıştı.

Ve o gümüş saçlı Adriata Prensi'ne kadar tarihi ve kaderi değiştirebilecek şekilde sevmemişti. Ya da en azından Amren'in her şeyi sevebileceği şekilde sevildi.

Yani, evet: aralarında hiçbir şey ilan edilmedi. Ama onu bu şehirde gizlice ziyaret ettiğini biliyordum. Çoğunlukla, bazı sabahlar, Amren bir kedi gibi sırıtarak kasaba evine girerdi.

Ama kurtulmaya razı olduğu şey için, biz kurtulabilelim diye...

Mor ve ben aynı anda pencerede parçayı gözetledik. "Bu," diye ilan etti.

Cam ön kapıya doğru ilerliyordum, içeri girdiğimizde gümüş bir zil neşeyle çalıyordu.

Dükkâncının gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama biz parçayı işaret ettiğimizde ve hızla siyah kadife bir pedin üzerine koyduğumuzda yüzü gülüyordu. Arkadan bir şey almak için tatlı bir bahane uydurarak cilalı ahşap tezgahın önünde dururken bize incelememiz için mahremiyet verdi.

"Mükemmel," diye nefes aldı Mor, ışığı kıran ve kendi iç ateşiyle yanan taşlar.

Soğuk gümüş ayarların üzerinde parmağımı gezdirdim. "Hediye olarak ne *istiyorsun* ?"

Mor, ağır kahverengi ceketi gözlerinin zengin toprağını ortaya çıkararak omuz silkti. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Bunu Rhys'e söylemeyi dene. Gündönümü, *ihtiyacın* olan hediyeleri almakla ilgili değil, kendine asla almayacağın hediyeler almakla ilgili olduğunu söylüyor. Mor gözlerini devirdi. Ben de aynısını yapmaya meyilli olsam da, "Peki ne istiyorsun?" diye *ittim* .

Parmağını kesme taşta gezdirdi. "Hiçbir şey değil. Ben... İstediğim bir şey yok."

Belki de istemeye, aramaya hazır olmadığı şeylerin ötesinde.

Parçayı tekrar inceledim ve rasgele sordum, “Son zamanlarda Rita'da çok bulundun. Gündönümü yemeğine getirmek isteyebileceğin biri var mı?”

Mor'un gözleri benimkilere dikildi. "Numara."

Savaş sırasında bana söylediklerini diğerlerine ne zaman ve nasıl bildireceği onun işiydi. Özellikle Azriel'e ne zaman ve nasıl söylenecek.

Bunda benim tek rolüm onun yanında olmak, ihtiyacı olduğunda onu geri almaktı.

Ben de devam ettim, " Diğerlerine ne alıyorsun? ″

Kaşlarını çattı. “Yüzyıllarca hediyeden sonra, hepsi için yeni bir şey bulmak kıçım için acı verici. Azriel'in bir çekmecesinde yüzyıllar boyunca ona aldığım ve atmak için fazla kibar olduğu ama asla kullanmadığı hançerlerle dolu olduğundan oldukça eminim."

"Dürüst olmak gerekirse, Doğruyu Söyleyen'den hiç vazgeçeceğini mi düşünüyorsun?"

Mor, tezgahın cam kasasındaki aytaşı kolyesine hayranlıkla bakarak, "Onu Elain'e verdi," dedi.

"Geri verdi," diye düzelttim, Hybern Kralı'nın boğazını delen siyah bıçağın görüntüsünü engelleyemeden. Ama Elain onu geri vermişti - daha önce Azriel'in *eline* verdiği gibi, savaştan sonra da Azriel'in ellerine bastırmıştı. Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Mor kendi kendine mırıldandı. Bir dakika sonra kuyumcu geri döndü ve bir altın kalem darbesiyle kaybolan muazzam miktardaki paraya sinmemeye çalışarak satın alma işlemini kişisel kredi hesabıma imzaladım.

"İliryalı savaşçılardan bahsetmişken," dedim, tıka basa dolu Saray meydanına girerken ve sıcak erimiş çikolata bardakları satan kırmızı boyalı bir arabanın etrafından dolaşırken, "bunlardan herhangi birini ne *yapayım* ?"

Rhys için ne almam gerektiğini sormaya cesaret edemedim, çünkü Mor'a hayran olsam da, eşime ne alacağım konusunda başka birinden tavsiye istemek *yanlış geliyordu.*

Dürüst olmak *gerekirse* Cassian'a yeni bir bıçak alabilirsin ve bunun için seni öperdi. Ama Az, açarken dikkat çekmemek için muhtemelen hiç hediye almamayı tercih ederdi."

Güldüm. "Doğru."

Kol kola devam ettik, şehri dolduran her zamanki tuz ve limon mine çiçeği kokusunun yerini kavrulmuş fındık, çam kozalakları ve çikolata kokuları aldı. "Gündönümü sırasında Viviane'i ziyaret etmeyi planlıyor musun?"

, Viviane'in bu konuda yapacak bir şeyi varsa , belki de yakında *Yüksek Leydi* olacak olan Kış Sarayı Leydisi ile temas halindeydi . Amarantha'nın saltanatı teması kesene kadar yüzyıllardır arkadaştılar ve Hybern'le olan savaş acımasız olmasına rağmen, bunun iyi yanlarından biri dostluklarının yeniden alevlenmesi olmuştu. Rhys ve Kallias'ın hala ılık bir ittifakı vardı ama Mor'un

Kışın Yüce Lordu'nun eşiyle olan ilişkisi iki sarayımız arasındaki köprü gibi görünüyordu.

Arkadaşım sıcak bir şekilde gülümsedi. "Belki bir iki gün sonra. Kutlamaları bir hafta sürer."

"Daha önce gittin mi?"

Başını iki yana sallarken, faelight lambalarında altın sarısı saçlar belirdi. "Numara. Genellikle sınırlarını arkadaşlarına bile kapalı tutarlar. Ama şimdi Kallias iktidardayken ve özellikle Viviane onun yanındayken, bir kez daha açılmaya başlıyorlar."

"Kutlamalarını sadece hayal edebiliyorum."

Gözleri parladı. "Viviane bir keresinde bana onlardan bahsetmişti. Bizimkileri olumlu bir şekilde donuk gösteriyorlar. Dans etmek ve içmek, ziyafet vermek ve hediye vermek. Bütün ağaç gövdelerinden ve sıcak şarapla dolu kazanlardan çıkan kükreyen ateşler, saraylarında akan bin ozanın şarkılarına, o güzel beyaz ayıların çektiği büyük kızaklarda çalan çanlar cevap veriyor. İçini çekti. Aramızdaki buz gibi havada süzülerek yaptığı görüntüyü tekrarladım.

Burada Velaris'te yılın en uzun gecesini kutlardık. Görünüşe göre Kallias'ın bölgesinde kışı kutlayacaklardı.

Mor'un gülümsemesi soldu. "Seni bir nedenden dolayı buldum, biliyorsun."

"Sadece alışveriş yapmak için değil mi?"

Dirseğiyle beni dürttü. "Bu gece Hewn City'e gideceğiz."

ağladım. " *Hepimizin* içinde olduğumuz gibi mi?"

"Sen, ben ve Rhys, en azından."

Bir hıçkırıkla karşılık verdim. "Neden?"

sergilenen düzgünce katlanmış eşarpları inceleyerek bir satıcının yanında durdu . "Gelenek. Gündönümü civarında, onlara iyi dileklerde bulunmak için Kabuslar Mahkemesi'ne küçük bir ziyaret yapıyoruz."

"Yok canım?"

Mor yüzünü buruşturarak satıcıya başını salladı ve devam etti. "Dediğim gibi, gelenek. İyi niyet beslemek için. Ya da elimizdeki kadar. Ve bu yazki savaşlardan sonra canı acımazdı."

Ne de olsa Keir ve Karagetiren ordusu savaşmıştı.

Sarayın yoğun bir şekilde dolu kalbinden geçtik, tepemizde parıldamaya başlayan bir felaket kafesinin altından geçtik. İçimdeki uykulu, sessiz bir yerden, tablonun adı uçup gitti. *Frost ve Yıldız Işığı* .

"Yani sen ve Rhys gitmeden birkaç saat önce bana söylemeye mi karar verdiniz?"

"Rhys bütün gün uzaktaydı. Bu gece gitmeye karar verdim . Gerçek Gündönümünü ziyaret ederek mahvetmek istemediğimizden, şimdi en iyisi."

Şimdi ile Gündönümü Havvası arasında bunu yapmak için bolca gün vardı. Ama Mor'un yüzü dikkatle kayıtsız kaldı.

Hala, "Hewn City'ye başkanlık ediyorsun ve her zaman onlarla uğraşıyorsun" diye ittim. Rhys orada değilken, o hükmedecek kadar iyiydi. Ve korkunç babasını bolca idare etti.

Mor, ifademdeki soruyu sezdi. "Eris bu gece orada olacak. Bu sabah Az'dan duydum."

Sessiz kaldım, bekledim.

Mor'un kahverengi gözleri karardı. "Onun ve babamın ne kadar samimi olduklarını kendim görmek istiyorum."

Benim için yeterince iyi bir sebepti.

BÖLÜM

5

feyre

Alacakaranlık çökerken Rhys nihayet eve döndüğünde, battaniye ve yorgan katmanlarının üzerinde kızarmış ve uykulu bir şekilde yatakta kıvrılmış haldeydim.

Eve yaklaşmadan çok önce gücünün beni çağırdığını hissettim, dünyayı saran karanlık bir melodi.

Mor, Hewn City'ye bir saat kadar daha gitmeyeceğimizi duyurmuştu, o kadar uzun bir süre ki, odanın karşısındaki gül ağacı yazı masasındaki o evraklara dokunmayı bırakıp onun yerine bir kitap almıştım. Rhys yatak odasının kapısını açmadan önce on sayfayı zar zor yönetmiştim.

İlirya derileri erimiş karla parıldadı ve kapıyı sessizce kapatırken daha fazlası siyah saçlarında ve kanatlarında parladı. "Seni bıraktığım yerde."

Gülümseyip kitabı yanıma bıraktım. Neredeyse fildişi yorgan tarafından yutulacaktı. "Tek iyiliğim bu değil mi?"

Sahte bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı çekerek, Rhys önce silahlarını, sonra da kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ama gözlerini aydınlatan mizaha rağmen , her hareketi ağır ve yavaştı - sanki her nefeste yorgunlukla savaşıyormuş gibi.

"Belki de Mor'a Kabuslar Mahkemesi'ndeki toplantıyı ertelemesini söylemeliyiz." kaşlarımı çattım.

Ceketini çıkardı, deriler masa sandalyesine inerken gümbürdüyordu. "Neden? Eris gerçekten orada olacaksa, onu küçük bir ziyaretimle şaşırtmak isterim."

"Yorgun görünüyorsun, o yüzden."

Dramatik bir elini kalbinin üzerine koydu. "Senin ilgin beni herhangi bir kış ateşinden daha çok ısıtıyor aşkım."

Gözlerimi devirdim ve oturdum. "En azından yemek yedin mi?"

Omuzlarını silkti, koyu renk gömleği geniş omuzlarından aşağı iniyordu. "İyiyim." Yorganı geriye iterken bakışları çıplak bacaklarımda kaydı.

İçimde bir sıcaklık açıldı ama ayaklarımı terliklere soktum. "Sana yemek getireceğim."

"Ben istemiyorum-"

"En son ne zaman yemek yedin?"

Somurtkan bir sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarıma muflon astarlı bir bornoz geçirdim. "Yıka ve üstünü değiştir. Kırk dakika sonra ayrılıyoruz. Yakında döneceğim."

Kanatlarını sıkıştırdı, felight her birinin üzerindeki pençeleri yaldızlıyordu. "Gerek yok..."

"İstiyorum ve yapacağım." Bununla, kapıdan çıktım ve gök mavisi koridoru doldurdum.

Beş dakika sonra, elimde tepsiyle içeri girdiğimde Rhys, üzerinde şortundan başka bir şey giymeyerek kapıyı benim için açık tuttu.

, "Bütün lanet mutfağı getirdiğini düşünürsek," diye düşündü, hala ziyaretimiz için giyinmiş değildim, "Aşağıya inmeliydim."

Dil çıkardım ama boş yer için dağınık masayı tararken kaşlarımı çattım. Hiçbiri. Pencerenin yanındaki küçük masa bile eşyalarla kaplıydı. Hepsi önemli, hayati şeyler. Yatakla idare ettim.

Rhys oturdu, kanatlarını arkasına katladı ve beni kucağına çekmek için uzandı ama ben ellerinden kurtuldum ve sağlıklı bir mesafeyi korudum. "Önce yemeğini ye."

"Öyleyse seni sonra yerim," diye karşı çıktı, pis pis sırıttı, ama yemeğe daldı.

Bu yemeğin hızı ve yoğunluğu, onun sözleriyle içimdeki yükselen sıcaklığı toplamaya yetiyordu. "Bugün *hiç* yemek yedin mi?"

Ekmeğini bitirip soğuk bifteği yemeye başladığında menekşe rengi gözleri parladı. "Bu sabah elma yedim."

"Rhy."

"Meşguldüm."

" *Ris* ."

Çatalını bıraktı, ağzı bir gülümsemeye doğru kıvrıldı. "Feyre."

kollarımı geçtim. "Kimse yemek yiyemeyecek kadar meşgul değil."

"Kavga ediyorsun."

"Kavga etmek benim işim. Ayrıca, çok yaygara *yapıyorsun .* Çok daha önemsiz şeyler üzerinde."

" Döngünüz önemsiz *değil* ."

" *Biraz* acı çekiyordum..."

"Yatakta biri senin içini boşaltmış gibi çırpınıyordun."

"Ve zorba bir anne tavuk gibi davranıyorsun. "

için endişelerini dile getirdiklerinde *Cassian* , Mor veya Az'a bağırdığını görmedim ."

"Beni bir sakat gibi kaşıkla beslemeye çalışmadılar!"

Rhys kıkırdayarak yemeğini bitirdi. "Yılda iki kez zorba bir anne tavuğa dönüşmeme izin verirseniz, düzenli yemek yerim."

Doğru—çünkü bu vücuttaki döngüm çok farklıydı. Aylık rahatsızlıklar gitmişti. Hediye sanmıştım.

İki ay öncesine kadar. İlki gerçekleştiğinde.

Bu aylık, insan rahatsızlıklarının yerine, iki yılda bir mide parçalayan bir *ıstırap haftası vardı* . Rhys'in gözde şifacısı Madja bile beni bilinçsiz kılmak dışında acı için çok az şey yapabilirdi. O hafta boyunca bunu tartıştığım bir nokta olmuştu, ağrı sırtımdan ve karnımdan kalçalarıma, kollarıma kadar dilimleniyordu, sanki canlı şimşek şeritleri içimden çakıyormuş gibi. Döngüm bir insan olarak hiçbir zaman hoş olmamıştı ve gerçekten de yataktan çıkamadığım günler olmuştu. Görünen o ki, Yaratılmış olduğumda, özelliklerimin güçlendirilmesi güç ve Fae özelliklerinde durmamıştı. Hiç de bile.

Mor'un bana acıma ve zencefil çayı dışında sunabileceği çok az şey vardı. En azından yılda sadece iki kez, beni teselli ederdi. Bu iki kat fazlaydı, ona inlemeyi başarmıştım.

Rhys tüm bu süre boyunca benimle kalmış, saçlarımı okşamış, terden ıslanmış battaniyeleri değiştirmiş, hatta kendimi temizlememe bile yardım etmişti. Kirli iç çamaşırlarımı soyduğumu görmesine karşı çıktığımda tek söylediği kan kandı. O noktada sızlanmadan zar zor hareket edebilmiştim, bu yüzden kelimeler tam olarak batmamıştı.

O kanın anlamı ile birlikte. En azından aldığı doğum kontrol ilacı işe yaramıştı. Ama Fae'ler arasında hamile kalmak ender ve yeterince zordu ki bazen çocuklar için hazır olana kadar beklemenin beni kıçımdan ısırıp ısırmayacağını merak ettim.

Kemik Oymacısı'nın vizyonunu, bana nasıl göründüğünü unutmamıştım. Rhys'in de yapmadığını biliyordum.

Ama zorlamadı ya da sormadı. Bir keresinde ona , çocuğumuz olmadan önce onunla yaşamak, onunla *hayat yaşamak istediğimi söylemiştim.* Hala buna tutunuyordum. Yapacak o kadar çok şey vardı ki, günlerimiz dünyaya bir çocuk getirmeyi *düşünemeyecek kadar meşguldü* , hayatım o kadar doluydu ki, bu sonsuz bir nimet olsa da, yılda iki kez o zamanın ızdırabına katlanırdım. olmak. Ve kız kardeşlerime de onlar için yardım et.

Fae doğurganlık döngüleri hiç düşünmediğim bir şey olmamıştı ve bunları Nesta ile Elain'e açıklamak en hafif tabirle rahatsız edici olmuştu.

Nesta bana sadece gözünü kırpmayan, soğuk bir şekilde bakmıştı. Elain kızardı, böyle şeylerin uygunsuzluğu hakkında mırıldandı. Ama yaklaşık altı ay önce yapılmışlardı. Geliyordu. Yakın zamanda. Yapılmış olmak bir şekilde buna engel olmadıysa.

Nesta'nınki başladığında haber göndermesi için onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Cehennem gibi, bu acıya tek başına dayanmasına izin verirdim. Bu acıya *tek* başına dayanabileceğinden emin değildim .

En azından Elain, yardım etmek istediğinde Lucien'i göndermeyecek kadar kibar olurdu. Onu normal bir günde gönderemeyecek kadar kibardı. Onu görmezden geldi ya da ipucunu alıp gidene kadar onunla zar zor konuştu. Bildiğim kadarıyla, o son savaşın ardından dokunma mesafesine gelmemişti. Hayır, burada bahçeleriyle ilgilendi, sessizce kayıp insan hayatının yasını tuttu. Yas Graysen.

Lucien buna nasıl dayandı, bilmiyordum. Aralarındaki uçurumu kapatmakla ilgilenmediğinden değil.

"Nereye gittin?" diye sordu Rhys, şarabını boşaltıp tepsiyi bir kenara bırakarak.

Konuşmak istesem dinlerdi. Ben istemesem o bırakırdı. Başından beri sözsüz pazarlığımızdı - diğerinin ihtiyacı olduğunda dinlemek ve gerektiğinde yer açmak. Hala yavaş yavaş bana kendisine yapılanları, Dağın Altında tanık olduğu her şeyi anlatmak için uğraşıyordu. Gözyaşlarını birer birer öptüğüm geceler oldu.

Ancak bu konuyu tartışmak o kadar da zor değildi. Masanın kenarına yaslanarak, "Elain'i düşünüyordum," dedim. "Ve Lucien."

Rhys tek kaşını kaldırdı ve ona söyledim.

Bitirdiğimde yüzü düşünceliydi. "Lucien Gündönümü için bize katılacak mı?"

"Yaparsa kötü mü?"

Rhys bir uğultu çıkardı, kanatları daha da kıvrıldı. Kalkanla bile uçarken soğuğa nasıl dayandığını bilmiyordum. Bu son birkaç haftayı ne zaman denesem, birkaç dakikadan fazla dayanamamıştım. Tek becerebildiğim geçen hafta, Rüzgar Evi'nden uçuşumuzun çok daha fazla ısındığı zamandı.

Rhys sonunda, "Onun yanında olmayı midem kaldırıyor," dedi.

"Eminim bu heyecan verici desteği duymayı çok isterdi."

Ona doğru yürümemi, bacaklarının arasında durmamı sağlayan yarım bir gülümseme. Ellerini yavaşça kalçalarıma yerleştirdi. "Alay hareketlerini bırakabilirim," dedi yüzümü tarayarak. "Ve hala bir gün Tamlin'le yeniden bir araya geleceğine dair bir umut

barındırıyor olması. Ama Dağın Altında'dan sonra sana nasıl davrandığını da bırakamam."

"Yapabilirim. Bunun için onu affettim."

beni affedersin ." Buz gibi öfke, o menekşe gözlerindeki yıldızları kararttı.

“Hâlâ Nesta ile zar zor konuşabiliyorsun,” dedim. "Yine de Elain'le güzelce konuşabilirsin."

"Elain, Elain'dir."

"Birini suçlarsan, diğerini suçlamak zorundasın."

"Hayır, bilmiyorum. Elain, Elain'dir," diye tekrarladı. “Nesta… o İliryalı. Bunu bir iltifat olarak söylüyorum ama özünde bir İliryalı. Bu yüzden davranışının hiçbir mazereti olamaz.”

"Bu yaz bunu fazlasıyla telafi etti, Rhys."

"Sana acı çektiren kimseyi affedemem."

Böylesine sıradan bir zarafetle söylenen soğuk, acımasız sözler.

ona acı çektirenleri umursamıyordu . Karmaşık çizgileri izleyerek kaslı göğsündeki dövmelerin kıvrımlarını ve kıvrımlarını elimle gezdirdim. Parmaklarımın altında titredi, kanatları seğirdi. "Onlar benim ailem. Bir noktada Nesta'yı affetmek zorundasın."

Alnını göğsüme, tam göğüslerimin arasına yasladı ve kollarını belime doladı. Uzun bir dakika boyunca, sanki ciğerlerinin derinliklerine çekiyormuş gibi sadece kokumu içine çekti. "Bu sana Gündönümü hediyem mi olmalı?" diye mırıldandı. "On dört yaşındaki kız kardeşinin ormana girmesine izin verdiği için Nesta'yı affediyor musun?"

Bir parmağımı çenesinin altından geçirip kafasını yukarı kaldırdım. " Bu saçmalığa devam edersen *benden* hiçbir Gündönümü hediyesi alamayacaksın ."

Pis bir sırıtış.

Geri çekilmeye çalışarak, "Prick," diye tısladım ama kolları beni daha da sıkılaştırdı.

Sustuk, sadece birbirimize baktık. Sonra Rhys bağın altına dedi ki, *Bir düşünce için bir düşünce, Feyre sevgilim?*

Aramızdaki eski oyun isteğine gülümsedim. Ama cevap verdiğimde kayboldu, *bugün Rainbow'a gittim.*

Ey? Midemin düzlemini şaşırttı.

Ellerimi siyah saçlarının arasından geçirerek nasırlarıma karşı ipeksi tellerin tadını çıkardım. *Ressina adında bir sanatçı var. Beni iki gecede onunla ve diğerleriyle birlikte resim yapmaya davet etti.*

Rhys yüzümü taramak için geri çekildi, sonra tek kaşını kaldırdı. "Neden bu konuda heyecanlı görünmüyorsun?"

Odamızı, kasaba evini işaret ettim ve bir nefes verdim. “Bir süredir hiçbir şey boyamadım.”

Savaştan döndüğümüzden beri değil. Rhys sessiz kaldı ve içimdeki karmaşık sözcükleri çözmeme izin verdi.

"Bencilce geliyor," diye itiraf ettim. "Yapacak çok şey varken zaman ayırmak ve..."

"Bencillik değil." Elleri kalçalarımda sıkılaştı. "Resim yapmak istiyorsan resim yap Feyre."

"Bu şehirdeki insanların hala evleri yok."

"Her gün birkaç saatini boyamak için ayırman bunu değiştirmez."

"Sadece bu değil." Alnım onunkinin üzerine, onun narenciye ve deniz kokusu ciğerlerimi, kalbimi doldurana kadar eğildim. "Çok fazla var - boyamak istediğim şeyler. gerekir. Birini seçmek..." Kararsız bir nefes aldım ve geri çekildim. "Bazılarını çizdiğimde ortaya ne çıkacağını görmeye hazır olduğumdan pek emin değilim."

"Ah." Sırtımdan aşağıya rahatlatıcı, sevgi dolu çizgiler çizdi. "Onlara bu hafta da katılsan da, bundan iki ay sonra da gitmelisin bence. Denemek." Odaya, kalın halıya baktı, sanki altındaki tüm şehir evini görebilirmiş gibi. "İstersen eski yatak odanı stüdyoya çevirebiliriz..."

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim. "O—ışık orada ideal değil." Kalkmış kaşlarında, "Kontrol ettim. Bunun için iyi olan tek oda oturma odası ve evi boya kokusuyla doldurmamayı tercih ederim.”

"Kimsenin aldıracağını sanmıyorum."

" *Ben alırım* . Ve zaten mahremiyeti severim. İstediğim son şey, Amren'in arkamda durup giderken işimi eleştirmesi."

Rhys kıkırdadı. "Amren'in icabına bakılabilir."

"O halde aynı Amren'den bahsettiğimizden emin değilim."

Sırıttı, beni tekrar kendine çekti ve karnıma doğru mırıldandı, "Gündönümünde doğum günün."

"Böyle?" Bu gerçeği unutmaya çalışıyordum. Ve diğerlerinin de unutmasına izin ver.

Rhys'in gülümsemesi sakinleşti - kedicik. "Yani, bu *iki* hediye alacağınız anlamına geliyor ."

diye inledim. "Sana asla söylememeliydim."

"Yılın en uzun gecesinde doğdun." Parmakları tekrar sırtımı okşadı. Daha düşük. "En başından beri benim yanımda olman gerekiyordu."

Uzun, tembel bir hareketle arka tarafımın dikişini çizdi. Ben onun önünde böyle dururken, çekirdeğim ısınırken kokumdaki değişikliği anında hissedebiliyordu.

Sözler beni yanıltmadan önce ben bağı bitirmeyi başardım, *Sıra sende. Bir düşünce için bir düşünce* .

Karnıma, göbeğime bir öpücük kondurdu. "Sana ilk kez beni karda savurduğun zamandan bahsetmiş miydim?"

Omzuna vurdum, altındaki kas taş gibi sertti. “ *Bir* düşünce için düşüncen bu mu?”

Karnıma karşı gülümsedi, parmakları hâlâ keşfediyor, ikna ediciydi. "Beni bir İliryalı gibi dövdün. Mükemmel form, doğrudan vuruş. Ama sonra nefes nefese üstüme yattın. Tek yapmak istediğim ikimizi de soyunmaktı."

"Ben niye şaşırmadım?" Yine de parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Sabahlığımın kumaşı, karnıma bir kahkaha patlatırken aramızdaki örümcek ağından biraz daha fazlasıydı. Altına bir şey koyma zahmetine girmedim. "Beni aklımdan çıkardın. Bütün o aylar. Buna sahip olabileceğime hala tam olarak inanmıyorum. Senin varmi."

Boğazım sıkıştı. Ticaret yapmak istediği, paylaşması gereken düşünce buydu. "Seni istedim, Dağın Altında bile," dedim yumuşak

bir sesle. "O korkunç koşullara bağladım, ama onu öldürdükten sonra, kimseye nasıl hissettiğimi söyleyemediğimde, işlerin gerçekten ne kadar kötü olduğunu sana söylemeye devam ettim. Seninle her zaman konuşabildim. Sanırım kalbim, ben farkına varmadan çok önce senin benim olduğunu biliyordu."

Gözleri parladı ve yüzünü tekrar göğüslerimin arasına gömdü, elleri sırtımı okşuyordu. "Seni seviyorum," diye nefes aldı. "Hayattan daha fazlası, bölgemden daha fazlası, tacımdan daha fazlası."

Biliyordum. Ben hayatta kalabileyim diye, dünyanın dokusu olan Kazan'ı yeniden döverek bu hayattan vazgeçmişti. Ondan sonra ya da ondan sonraki aylarda ona kızacak halim yoktu. O yaşamıştı - bu benim için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim bir hediyeydi. Ve sonunda birbirimizi kurtarmıştık. Hepimizde vardı.

Başının üstünü öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım mavi-siyah saçlarına.

Rhys'in elleri uyluklarımın arkasına kenetlenmişti, bu bizi yumuşak bir şekilde bükmeden önceki tek uyarıydı, boynuma burnunu sokarken beni yatağa çiviledi. "Bir hafta," dedi tenime, zarif bir şekilde kanatlarını arkasında katlayarak. "Seni bu yatakta geçirmek için bir hafta. Gündönümü için tek istediğim bu."

Nefes nefese güldüm, ama o kalçalarını esnetti, arabayı bana doğru sürdü, aramızdaki bariyerler kumaş artıklarından biraz daha fazlasıydı. Ağzıma bir öpücük kondurdu, kanatları omuzlarının arkasında karanlık bir duvardı. "Şaka yaptığımı düşünüyorsun."

"Yüce Fae için güçlüyüz," diye düşündüm, dişleriyle kulak mememi çekiştirirken konsantre olmaya çalışarak, "ama bir haftalık seks mi? Yürüyebileceğimi sanmıyorum. Ya da en azından en sevdiğin parçanla çalışabilirsin."

Kulağımın narin kemerini ısırdı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. "O zaman en sevdiğim kısmı öpüp daha iyi hale getirmen gerekecek."

Elimi o en sevdiğim kısma kaydırdım - en *sevdiğim* kısma - ve onu külotunun içinden tuttum. İnledi, dokunuşuma kendini bastırdı ve giysi kayboldu, onun kadife sertliğinde sadece avucum kaldı.

"Giyinmemiz gerek," demeyi başardım, elim onu okşarken bile.

Alt dudağımı emerek, "Sonra," dedi.

Aslında. Rhys geri çekildi, dövmeli kollar başımın iki yanında gerildi. Biri onun İlirya işaretleriyle kaplıydı, diğeri kollarımdaki ikiz dövmeyle: yaptığımız son pazarlık. İleride bekleyen her şeyde birlikte kalmak için.

Çekirdeğim çarptı, gürleyen kalp atışlarımın ablası, onu içimde gömme ihtiyacı, ona sahip olma ihtiyacı...

Sanki içimdeki o ikiz vuruşlarla alay edercesine, yatak odasının kapısı tıklatıldı. "Bilesiniz diye," diye cıvıldadı Mor diğer taraftan, " yakında gitmemiz gerekiyor. ″

Rhys tenimi kaplayan alçak bir hırıltı çıkardı, başını kapıya doğru çevirirken saçları alnının üzerine düştü. Parlak gözlerinde yırtıcı bir niyetten başka bir şey yoktu. "Otuz dakikamız var," dedi olağanüstü bir yumuşaklıkla.

"Ve giyinmen iki saat sürüyor," diye alayla kapıdan girdi Mor. Sinsi bir duraklama. "Ve Feyre'den bahsetmiyorum."

Rhys homurdanarak bir kahkaha attı ve alnını benimkine dayadı. Parmaklarımı etrafından açarken bile gözlerimi kapadım ve onu soludum. "Bu bitmedi," diye söz verdi bana, sesi pürüzlüydü, boğazımı öpüp geri çekilmeden önce. "Git başka birini korkut," diye seslendi Mor'a, kanatları kaybolurken boynunu yuvarlayarak ve banyoya doğru yürüdü. "Özlemeye ihtiyacım var."

Mor kıkırdadı, hafif adımları çok geçmeden kayboldu.

Yastıklara yaslandım ve derin bir nefes alarak içimden geçen ihtiyacı soğuttum. Banyoda su guruldadı, ardından hafif bir havlama duyuldu.

Görünüşe göre soğumaya ihtiyacı olan tek kişi ben değildim.

Gerçekten de, birkaç dakika sonra banyoya girdiğimde, Rhys kendini küvette yıkarken hâlâ siniyordu.

Parmaklarımı sabunlu suya daldırmak şüphelerimi doğruladı: buz gibiydi.

BÖLÜM

6

Morrigan

Bu yerde ışık yoktu.

Hiç olmamıştı.

Gündönümü şerefine yaprak dökmeyen çelenkler, kutsal çelenkler ve çatırdayan huş ağacı ateşleri bile Kesme Şehir'de ikamet eden sonsuz karanlığı delemezdi.

Mor'un Velaris'te aşık olduğu türden bir karanlık değildi, Rhys'in kanı kadar onun bir parçası olan türden bir karanlık.

Çürüyen şeylerin, çürümenin karanlığıydı. Tüm yaşamı solduran boğucu karanlık.

Ve taht odasında, pullu, sürünen hayvanlarla oyulmuş yüksek sütunların arasında onun önünde duran altın saçlı erkek, ondan yaratılmıştı. İçinde gelişti.

"Şenliklerinizi böldüysek özür dilerim," diye mırıldandı Rhysand. Keir'e. Ve yanındaki erkeğe.

Eris.

Taht odası artık boştu. Feyre'den ve burada yemek yiyen, dans eden ve entrika çeviren her zamanki türden bir kelime gitmiş, geriye sadece Keir ve Sonbaharın Yüce Lordu'nun en büyük oğlu kalmıştı.

İlk konuşan, siyah ceketinin klapalarını düzelten adamdı. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Sırıtma tonu. Altında, uzun zaman önce ailesinin özel süitinde fısıldayan, kuzeni yokken her toplantıda ve toplantıda fısıldayan tıslayan hakaretleri hala duyabiliyordu. *Melez canavarlık. Kan bağı için bir rezalet.*

"Yüce Lord."

Sözler içinden hiç düşünmeden çıktı. Ve sesi, burada kullandığı ses... Kendisine ait değil. Asla kendisinin değil, asla burada, karanlıkta onlarla birlikte. Mor, sesini düzelttiği kadar soğuk ve bağışlayıcı olmayan bir şekilde tuttu, "Bu zevki neye borçluyuz, *Yüce Tanrım* ."

Dişlerinin parlamasına engel olmadı.

Keir onu görmezden geldi.

Tercih ettiği hakaret yöntemi: Bir insan, onunla konuşurken alacağı nefese değmezmiş gibi davranmak.

Yeni bir şey dene, seni sefil piç .

Mor, karanlık gücü odayı, dağı doldurarak, Mor'un bunu söylemeyi düşünemeden Rhys araya girdi, "Elbette, Gündönümü için sana ve seninkine iyi dileklerde bulunmak için geldik. Ama görünüşe göre ağırlayacak bir misafirin varmış."

Az'ın bilgileri her zaman olduğu gibi kusursuzdu. Onu bu sabah Rüzgar Evi'nin kütüphanesinde Kış Sarayı geleneklerini okurken bulduğunda , Eris'in bu gece geleceğini *nasıl* öğrendiğini sormamıştı. Az'ın ona söylememesinin muhtemel olduğunu çoktan öğrenmişti.

Ama Keir'in yanında duran Sonbahar Sarayı erkeği... Mor, Eris'e baktı. Kehribar rengi gözlerine.

Kallias'ın sarayının herhangi bir salonundan daha soğuk. Beş yüzyıl önce, onunla tanıştığı andan beri böyleydiler.

Eris solgun elini, Sonbahar Sarayı yiğitliğinin portresi olan kalay rengi ceketinin göğsüne koydu. “Kendi Gündönümü selamlarımı sunmayı düşündüm.”

O ses. O ipeksi, kibirli ses. Aradan geçen yüzyıllarda da ton ve tını olarak değişmemişti. O günden beri değişmemişti.

Yaprakların arasından geçen ılık, tereyağlı güneş ışığı, onları yakut ve sitrin gibi parlıyor. Üzerine uzandığı yaprakların ve köklerin altındaki çürüyen şeylerin nemli, toprak kokusu. Atılmış ve bırakılmıştı.

Her şey acıttı. Her şey. Hareket edemiyordu. Güneşin tepedeki zengin kanopiden süzülmesini izlemekten, gümüşi gövdeler arasındaki rüzgarı dinlemekten başka bir şey yapamadım.

Ve bu acının merkezi, her düzensiz, hırıltılı nefeste canlı bir ateş gibi dışarıya doğru yayılıyor...

Hafif, kararlı adımlar yapraklarda çatırdadı. Altı set. Bir sınır muhafızı, bir devriye.

Yardım. Yardım *edecek biri -*

Yabancı ve derinden bir erkek sesi küfretti. Sonra sustu.

Bir çift adım yaklaşırken sessizleşti. Başını çeviremiyordu, acıya dayanamıyordu. Her ıslak, titrek nefesi içinize çekmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Ona dokunma."

Bu adımlar durdu.

Onu korumak için bir uyarı değildi. Onu savun.

Konuşan sesi tanıyordu. Bunu duymaktan korkuyordu.

Şimdi yaklaştığını hissetti. Her yankıyı yapraklarda, yosunlarda, köklerde hissettim. Sanki toprak onun önünde titriyordu .

"Ona kimse dokunamaz" dedi. Eris. "Yaptığımız an, o bizim sorumluluğumuzda."

Soğuk, duygusuz sözler.

“Ama—ama bir çivi *çaktılar—”*

"Ona kimse dokunamaz."

çivilenmiş.

İçine çivi çakmışlardı.

Çığlık atarken onu sıkıştırmış, onlara kükrerken onu sıkıştırmış, sonra onlara yalvarmıştı. Sonra o uzun, acımasız demir çivileri çıkarmışlardı. Ve çekiç.

Üçü.

Çekicin üç vuruşu, kadının çığlıkları ve acıyla boğuldu.

Yalvarmaktan nefret ettiği kadar nefret ederek titremeye başladı. Vücudu acıyla böğürdü, karnındaki çiviler acımasızca.

Üstünde solgun, güzel bir yüz belirdi ve yukarıdaki mücevher benzeri yaprakları engelledi. Hareket ettirilmedi. duygusuz. “Anlıyorum, yaşamak istemiyorsun burada, Morrigan."

Burada ölmeyi, burada kanamayı tercih ederdi. Ölmeyi ve geri dönmeyi, kötü ve zalim biri olarak geri dönmeyi ve hepsini parçalamayı tercih ederdi.

Bunu onun gözlerinden okumuş olmalı. Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eris doğruldu, döndü. Parmakları yapraklarda ve tınlı toprakta kıvrıldı.

Pençeler yetiştirmeyi -Rhys'in yapabileceği gibi pençeler yetiştirmeyi- ve o solgun boğazı koparmayı diledi. Ama bu onun hediyesi değildi. Hediyesi... Hediyesi onu burada bırakmıştı. Kırık ve kanama.

Eris bir adım uzaklaştı.

Arkasından biri, "Onu öylece bırakamayız..." dedi.

"Yapabiliriz ve yapacağız," dedi Eris, uzaklaşırken hızı hiç değişmeden. “Kendisini kirletmeyi seçti; ailesi onunla çöp gibi uğraşmayı seçti. Bu konudaki kararımı onlara zaten söyledim.” Uzun bir duraklama, diğerlerinden daha acımasız. "Ve lanet olası İliryalı yemek artıkları alışkanlığım da yok."

O zaman durduramazdı. Akan gözyaşları sıcak ve yakıcıydı.

Tek basina. Onu burada yalnız bırakacaklardı. Arkadaşları nereye gittiğini bilmiyordu. Nerede olduğunu zar zor biliyordu.

"Ama-" Bu muhalif ses tekrar araya girdi.

"Dışarı çık."

Ondan sonra herhangi bir anlaşmazlık olmadı.

Adımları kaybolup kaybolduğunda, sessizlik geri geldi.

Güneş ve rüzgar ve yapraklar.

Tırnaklarının altındaki kan, demir ve toprak.

Acı.

Feyre'nin elinin kendi elinin üzerine hafifçe dürtmesi onu, Sonbahar Sarayı'nın sınırının hemen ötesindeki o kanlı açıklıktan uzaklaştırdı.

Mor, Yüce Leydisine minnet dolu bir bakış fırlattı, Feyre bu bakışı akıllıca görmezden geldi ve dikkatini şimdiden konuşmaya verdi. İlk etapta dikkatini asla ondan çekmemişti.

Feyre, bu korkunç şehrin metresi rolüne ondan çok daha kolay kapılmıştı. Parıldayan bir oniks elbisesi giymiş, başının tepesinde hilal tacı olan arkadaşı, her yanıyla buyurgan bir hükümdara benziyordu. Bu yerin bir parçası olarak, yılan gibi canavarlar her yere oyulmuş ve oyulmuş. Belki de Keir'in bir gün Mor'un kendisi için hayal ettiği şeyi.

Mor'un giydiği parlak ve cüretkar kırmızı elbise ya da burada, loşluğun içinde güneş ışığı gibi parıldayan bileklerindeki, kulaklarındaki altın takılar değil.

Rhys ölümcül bir sakinlikle, "Bu küçük irtibatın gizli kalmasını istiyorsan," diyordu, "belki de halka açık bir toplantı, buluşmak için en akıllıca yer değildi."

Aslında.

Kesilmiş Şehrin Vekilharcı elini salladı. "Neden saklayacak bir şeyimiz olsun ki? Savaştan sonra hepimiz çok iyi arkadaşız."

Sık sık onu mahvetmeyi hayal etti. Bazen bir bıçakla; bazen kendi çıplak elleriyle.

"Peki babanın mahkemesi nasıl gidiyor Eris?" Feyre'den hafif, sıkılmış bir soru.

Kehribar rengi gözlerinde hoşnutsuzluktan başka bir şey yoktu.

Bu bakışla Mor'un kafası kükreyerek doldu. Alaylı cevabını zar zor duyabiliyordu. Veya Rhys'in cevabı.

Bir zamanlar Keir ve bu sarayla alay etmek, onları tetikte tutmak onun için bir zevkti. Kahretsin, bu baharda Vekilharç'ın birkaç kemiğini kırmıştı - Rhys kollarını parçalayıp işe yaramaz hale getirdikten sonra. Keir'in Feyre'ye söylediklerinden sonra bunu yapmaktan memnun olmuş, sonra da annesi onu özel odalarından kovduğunda sevinmişti. Hala tutulan bir emir. Ama Eris'in onca ay önce o konsey odasına girdiği andan itibaren...

Beş yüz yaşın üzerindesin , diye hatırlattı kendine sık sık. Bununla yüzleşebilir, bundan daha iyi başa çıkabilirdi.

Lanet İliryalı yemek artıkları alışkanlığım yok.

Şimdi bile, Azriel onu o ormanda bulduktan sonra, Madja onu iyileştirdikten sonra bile, o çivilerden hiçbir iz midesini bozana kadar... Bu gece buraya gelmemeliydi.

Cildi gerginleşti, midesi bulanıyordu. *Ödlek.*

Düşmanlarla yüzleşmiş, birçok savaşta savaşmıştı ve yine de bu, bu iki erkek birlikte—

Mor, Eris'in söylediği bir şey karşısında Feyre'nin yanında kaskatı kesildiğini görmekten çok hissetti.

Yüce Leydisi Eris'e cevap verdi, "Babanın insan topraklarına girmesi yasak." Feyre'nin gözlerindeki çelik varken bu tonla uzlaşmaya yer yok.

Eris sadece omuz silkti. "Bunun senin araman olduğunu sanmıyorum."

Rhys ellerini ceplerine soktu, gündelik zarafetin portresi. Yine de ondan esen, her adımının altındaki dağı titreten gölgeler ve yıldızlarla bezenmiş karanlık - bu, Gece Sarayının Yüce Lordu'nun gerçek yüzüydü. Tarihteki en güçlü Yüce Lord. "Beron'a bölge genişlemesinin masada olmadığını hatırlatmayı öneririm. Herhangi bir mahkeme için."

Eris şaşırmadı. Onu hiçbir şey rahatsız etmemiş, ürkütmüştü. Mor, onunla tanıştığı andan itibaren bundan nefret etmişti - bu mesafeden, o soğukluktan. Dünyaya karşı ilgi ya da duygu eksikliği. "Öyleyse sana bu konuyu sevgili arkadaşın Tamlin'le konuşmanı öneririm, Yüce Tanrım."

"Neden." Feyre'nin sorusu bıçak gibi keskindi.

Eris'in ağzı bir engerek gülümsemesiyle kıvrıldı. "Çünkü Tamlin'in bölgesi, insan topraklarının sınırındaki tek bölge. Genişlemek isteyen herkesin önce Bahar Mahkemesi'nden geçmesi gerektiğini düşünürdüm. Ya da en azından onun iznini al."

Bir gün öldüreceği başka biri. Önce Feyre ve Rhys yapmadıysa.

Beron'u ve insan kuvvetlerini yanında getirmiş olsaydı, Tamlin'in savaşta ne yaptığının bir önemi yoktu. Hybern oynasaydı.

Başka bir gündü, yerde yatan başka bir kadın, Mor'un unutmayacağı, affedemeyeceği.

Yine de Rhys'in soğuk yüzü düşünceli bir hal aldı. Gözlerindeki isteksizliği, Eris'in ona tüyo vermesinin verdiği rahatsızlığı kolayca okuyabiliyordu ama bilgi bilgiydi.

Mor, Keir'e baktı ve onun kendisini izlediğini gördü.

Vekilharç'a verdiği ilk emir dışında tek kelime etmemişti. Bu toplantıya katkıda bulundu. Adım attı.

Bunu Keir'in gözlerinden görebiliyordu. Memnuniyet.

Bir şey söyle. Söyleyecek bir şey düşün. Onu bir hiçe indirgemek için.

Ama Rhys işini bitirdiğini düşündü, kolunu Feyre'nin koluna geçirip onları uzaklaştırdı, dağ gerçekten de basamaklarının altında titriyordu. Eris'e ne söylediği hakkında Mor'un hiçbir fikri yoktu.

Acınası. Korkak ve acınası.

Gerçek senin hediyen. Gerçek senin lanetindir.

Bir şey söyle.

Ama babasını vuracak sözler gelmedi.

Kırmızı cüppesi arkasında uçuşan Mor, Sonbahar'ın sırıtan varisi olan ona sırtını döndü ve Yüksek Lordu ve Leydisini karanlığın içinden geçerek ışığa doğru takip etti.

BÖLÜM

7

Rhysand

"Gündönümü hediyelerini nasıl vereceğini gerçekten biliyorsun, Az."

Rüzgar Evi'ndeki özel çalışma odamda pencerelerin duvarından döndüm, Velaris sabahın erken tonlarında çalkalanıyor.

Casus şefim ve ağabeyim, geniş meşe masasının diğer tarafında kaldılar, onun sunduğu haritalar ve belgeler yüzeye saçılmıştı. İfadesi de taş olabilirdi. Şafaktan hemen sonra çalışma odasının çift kapısını çaldığı andan beri böyle olmuştu. Sanki dün gece Eris'in Tamlin ve sınırları hakkında pek de ince olmayan uyarısından sonra uykunun benim için boş olduğunu biliyormuş gibi.

Eve döndüğümüzde Feyre bundan bahsetmemişti. Bunu tartışmaya hazır görünmüyordum: Baharın Yüce Efendisi ile nasıl başa çıkılacağı. Beni oturma odasındaki yangının önünde kara kara düşünmem için bırakarak çabucak uyuyakalmıştı.

Güneş doğmadan buraya uçmuş olmama şaşmamalı, uykusuz gecenin ağırlığını benden uzaklaştırmak için ısırıcı soğuğun canı sıkılmıştı. Kanatlarım uçuştan bazı noktalarda hala uyuşmuştu.

"Bilgi istiyordun," dedi Az kibarca. Yanında, Doğruyu Söyleyen'in obsidiyen kabzası güneşin ilk ışınlarını emiyor gibiydi.

Gözlerimi devirerek masaya yaslandım ve derlediği şeyi işaret ettim. "Bu özel mücevher için Gündönümü sonrasını bekleyemez miydin?"

Azriel'in okunamayan yüzüne bir bakış attım ve ekledim, "Buna cevap verme zahmetine girme."

Azriel'in ağzının bir köşesi kıvrıldı, çevresindeki gölgeler canlı dövmeler gibi boynunun üzerinden kayıyor, derisinin altında Illyrian dövmelerinin ikizleri işaretlenmişti.

Güçlerimin çağırdığı, konuştuğu her şeyden farklı gölgeler. Onu kırmak için ışıksız, havasız bir hapishanede doğmuştu.

Bunun yerine, dilini öğrenmişti.

Kobalt Sifonlar, onun İliryalı mirasının doğru olduğunu kanıtlasa da, o savaşçı-halkın, *benim* savaşçı-halkımın zengin bilgisi bile, gölge şarkıcısı hediyelerinin nereden geldiğine dair bir açıklamaya sahip değildi. Kesinlikle Sifonlarla, çoğu İliryalının sahip olduğu ve önüne çıkan her şeyi mahvetmemek için taşlara kanalize ettiği ham öldürme gücüyle bağlantılı değillerdi. Taşıyıcı dahil.

Gözlerimi ellerinin üstündeki taşlardan çekerek Az önce sunduğu kağıt yığınına kaşlarımı çattım. "Cassian'a söyledin mi?"

Azriel, "Tam buraya geldim," dedi. "Nasıl olsa birazdan gelir."

Illyria'nın bölge haritasını incelerken dudağımı ısırdım. "Beklediğimden daha fazla klan var," diye itiraf ettim ve damarlarımda kıpır kıpır kıpır kıpır gücü yatıştırmak için odaya sıçrayan bir gölge sürüsü gönderdim. "En kötü durum hesaplamalarımda bile."

"Bu klanların her üyesi değil," dedi Az, sert yüzü darbeyi yumuşatma girişimini baltalayarak. "Bu genel sayı, çoğunluğun bulunduğu yeri değil, yalnızca hoşnutsuzluğun yayıldığı yerleri yansıtıyor." Yaralı parmağıyla kamplardan birini işaret etti. "Burada savaş hakkında zehir saçan sadece iki kadın var. Biri dul, biri asker annesi."

"Dumanın olduğu yerde ateş vardır" diye karşı çıktım.

Azriel uzun bir süre haritayı inceledi. Sadece çok iyi hazır olduğunda konuşacağını bilerek ona sessizliği verdim. Çocukken, Cassian ve ben saatlerce Az'ı yumruklamaya, onu konuşturmaya çalışırdık. Bir kere bile boyun eğmedi.

"İliryalılar birer pislik," dedi fazla alçak sesle.

Ağzımı açtım ve kapattım.

Gölgeler kanatlarının etrafında toplandı, onu takip ederek kalın kırmızı halının üzerine çıktı. “Savaşçı olarak eğitiliyorlar ve yine de eve dönmediklerinde aileleri onları savaşa gönderdiğimiz için *bizi kötü adamlara mı dönüştürüyor?”*

"Aileleri yeri doldurulamaz bir şeyi kaybetti," dedim dikkatle.

Azriel yaralı elini salladı, parmakları havayı keserken kobalt Sifonu hareketle parlıyordu. "Onlar ikiyüzlüler."

"Peki o zaman ne yapmamı istersin? Prythian'daki en büyük orduyu dağıtmak mı?"

Az cevap vermedi.

Yine de bakışlarını tuttum. Hala bazen beni korkutan o buz gibi bakışı tuttum. Yüzyıllar önce üvey kardeşlerine ne yaptığını görmüştüm. Hala hayal ediyordu. Hareketin kendisi oyalanan şey değildi. Her zerresi hak edilmişti. Her lanet olası parça.

Ama Az'ın düştüğü, bazen hafızamın çukurundan yükselen donmuş uçurumdu.

O donun başlangıcı şimdi gözlerinin üzerinde çatladı. Bu yüzden sakince, ancak tartışmaya pek yer bırakmadan, "İliryalıları dağıtmayacağım. Nasılsa gidecekleri bir yer yok. Ve eğer onları o dağlardan çıkarmaya çalışırsak, etkisiz hale getirmeye çalıştığımız saldırıyı başlatabilirler.”

Az hiçbir şey söylemedi.

"Ama belki de daha acil olan," diye devam ettim, genişleyen kıtayı işaret ederek, "insan kraliçelerin kendi bölgelerine dönmemiş olmaları. O ortak saraylarında oyalanıyorlar. Bunun ötesinde, Hybern'in genel halkı bu savaşı kaybettiği için çok heyecanlı değil. Ve duvar ortadan kalktığında, başka hangi Fae topraklarının insan topraklarını ele geçirebileceğini kim bilebilir?" Sonuncusunda çenem kasıldı. "Bu barış geçicidir."

Bunu biliyorum, dedi Az sonunda.

"Yani bitmeden İliryalılara tekrar ihtiyacımız olabilir. Kan dökmeye istekli olmaları gerekiyor.”

Feyre biliyordu. Her raporda ve toplantıda onu bilgilendiriyordum. Ama bu sonuncusu... "Muhaliflere göz kulak

olacağız," diye bitirdim, Az'ın içimde dolaşan gücün bir gürlemesini sezmesine, her kelimeyi kastettiğimi *hissetmesine izin verdim.* Cassian bunun kamplar arasında büyüdüğünü biliyor ve bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

"Kaç tane olduğunu bilmiyor."

"Belki de ona söylemek için beklemeliyiz. Bayram sonrasına kadar." Az gözlerini kırpıştırdı. Sessizce açıkladım, "Başa çıkacak kadar şeyi olacak. Fırsat varken tatilin tadını çıkarsın."

Az ve ben Nesta'dan bahsetmemeye karar verdik. Kendi aralarında ve kesinlikle Cassian'ın önünde değil. Ben de bunu düşünmeme izin vermedim. Savaş sona erdiğinden beri bu konudaki olağandışı sessizliği göz önüne alındığında Mor da öyle yapmadı.

"Bunu ondan sakladığımız için bize kızacak."

"Zaten çoğundan şüpheleniyor, bu yüzden bu noktada sadece onay."

Az parmağını Doğruyu Söyleyen'in siyah kabzasında gezdirdi, karanlık kın üzerindeki gümüş rünler ışıkta parıldıyordu. "Peki ya insan kraliçeleri?"

"İzlemeye devam ediyoruz. *Siz* izlemeye devam edin."

"Vassa ve Jurian hâlâ Graysen'la birlikteler. Onları döngüye alıyor muyuz?"

İnsan topraklarında garip bir toplanma. Prythian'ın tabanındaki toprak parçasına hiçbir kraliçe atanmadığı, yalnızca zengin lordlar ve tüccarlardan oluşan bir konsey olduğu için, Jurian bir şekilde önderlik etmek için devreye girmişti. Graysen'ın aile mülkünü komuta yeri olarak kullanmak.

Ve Vassa… O kalmıştı. Bekçisi onu lanetinden - gündüzleri onu bir ateş kuşuna, geceleri yine bir kadına dönüştüren büyüden- bir muafiyet vermişti . Ve onu kıtanın derinliklerindeki gölüne bağladı.

Hiç böyle büyü işi görmemiştim. Gücümü onun üzerine göndermiştim, Helion da, onu çözecek olası bir ipin peşine düştüm. Hiçbirini bulamadım. Sanki lanet onun kanına işlenmişti.

Ama Vassa'nın özgürlüğü sona erecekti. Lucien bunu aylar önce söylemişti ve hala onu yeterince sık ziyaret ediyordu ki bu konuda

hiçbir şeyin düzelmediğini biliyordum. Göle, onu esir tutan, ona yeniden ortak şatolarında toplanmış olan kraliçeler tarafından satılan büyücü efendisine geri dönmek zorunda kalacaktı. Eskiden Vassa'nın kalesi de.

"Vassa, Diyarın Kraliçelerinin, halledilene kadar bir tehdit olacağını biliyor," dedim sonunda. Lucien'in bize anlattığı bir başka haber. En azından Az ve ben. "Ama vezirler çizgiyi aşmadıkça , bu yüzleşmek bize düşmez. Başka bir savaşı tetiklemelerini engellemek için bile içeri girersek, kahraman değil fatih olarak görülürüz. Kalıcı barışı sağlamayı umabilirsek, diğer bölgelerdeki insanların bize güvenmesine ihtiyacımız var."

"O zaman belki Jurian ve Vassa onlarla ilgilenmeli. Vassa bunu yapmakta özgürken."

Onu düşünmüştüm. Feyre ve ben bunu geceye kadar tartışmıştık. Birkaç defa. "İnsanlara kendilerini yönetmeleri için bir şans verilmeli. Kendileri karar verin. Müttefiklerimiz bile."

"Öyleyse Lucien'i gönder. İnsan elçimiz olarak."

Azriel'in omuzlarındaki gerginliği, yarısını güneş ışığından örten gölgeleri inceledim. "Lucien şu anda uzakta."

Az'ın kaşları kalktı. "Neresi?"

ona göz kırptım. "Sen benim casusumsun. Bilmen gerekmez mi?"

Az, yanındaki efsanevi hançer kadar zarif ve soğuk bir yüzle kollarını kavuşturdu. "Hareketlerine bakmanın bir anlamı yok."

"Neden?"

Duygu kıvılcımı değil. "O Elain'in arkadaşı."

Bekledim.

"Onu takip etmek onun mahremiyetine tecavüz olur."

Lucien'in onu ne zaman ve aradığını bilmek için. Birlikte yaptıkları.

"Bundan emin misin?" diye sessizce sordum.

Azriel'in Sifonları sular altında kaldı, taşlar en derin deniz kadar karanlık ve önseziyle döndü. "Lucien nereye gitti?"

Sözlerdeki saf düzende doğruldum. Ama sesim boğuklaşarak, "Bahar Sarayına gitti," dedim. Gündönümü için orada olacak."

"Tamlin geçen sefer onu kovmuştu."

"O yaptı. Ama onu tatil için davet etti." Muhtemelen Tamlin, o malikanede tek başına geçireceğini anladığı için. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Bu söz konusu olduğunda hiç acımadım.

Tamlin çalışma odasını yırtıp atarken Feyre'nin katışıksız dehşetini hâlâ hissedebildiğim zaman değil. Onu o eve kilitlerken.

Lucien de yapmasına izin vermişti. Ama onunla barışmıştım. Ya da denedim.

Tamlin ile bundan daha karmaşıktı. Genelde üzerinde durmama izin verdiğimden daha karmaşık.

Feyre'ye hala aşıktı. Bunun için onu suçlayamazdım. Boğazını koparmak istememe neden olsa bile.

Düşünceyi uzaklaştırdım. "Vassa ve Jurian'ı Lucien döndüğünde onunla tartışacağım. Bakalım başka bir ziyarete hazır mı?" başımı eğdim. "Graysen'ın etrafında olmayı kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Az'ın ifadesiz yüzü, tam da bize kartlarda kaybetmemesinin nedeniydi. "Neden bunun yargıcı ben olayım?"

Lucien'in her hareketini takip etmediğini söylerken blöf *yapmadığını* mı söylemek istiyorsun ?

Hiçbir şey değil. O yüzünde, kokusunda kesinlikle hiçbir şey yok. Gölgeler, her neyse, çok iyi saklandılar. Çok fazla. Azriel sadece soğuk bir sesle, "Eğer Lucien Graysen'ı öldürürse, o zaman geçmiş olsun," dedi.

Kabul etmeye meyilliydim. Feyre ve Nesta da öyleydi.

"Gündönümü için Nesta'ya avlanma hakkı vermek beni biraz cezbediyor."

"Ona bir hediye mi alıyorsun?"

Hayır. "Dairesine para yatırmanın ve içki içmenin yeterli bir hediye olduğunu düşünürdüm."

Az elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Biz..." Kelimelerle tökezlemesi onun için alışılmadık bir durum. "Kardeşlerin hediyelerini almamız mı gerekiyor?"

"Hayır," dedim ve ciddiydim. Az rahat bir nefes almış gibiydi. Öyle görünüyordu, çünkü dudaklarından bir nefes dışında her şey geçti. “Nesta'nın umurunda olduğunu düşünmüyorum ve Elain'in bizden bir şey almayı beklediğini de düşünmüyorum. Kız kardeşleri kendi aralarında hediye alışverişinde bulunmaları için bırakırdım.”

Az uzaktan başını salladı.

Spring Court'un hemen üzerindeki haritada parmaklarımı vurdum. "Bir iki gün içinde Lucien'e kendim söyleyebilirim. Graysen'ın malikanesine gitmek hakkında."

Azriel tek kaşını kaldırdı. "Bahar Sarayı'nı mı ziyaret etmek istiyorsun?"

Aksini söyleyebilmeyi isterdim. Ama onun yerine ona Eris'in ima ettiğini söyledim: Tamlin ya insan diyarıyla sınırlarını zorlamayı umursamayabilir ya da herhangi birinin onlardan geçmesine izin verebilir. Kendim öğrenene kadar iyi bir gece uykusu alabileceğimden şüpheliydim.

Bitirdiğimde Az, eldiveninin deri pullarında görünmez bir toz zerresi buldu. Rahatsızlığının tek işareti. "Seninle gidebilirim."

başımı salladım. "Bunu kendi başıma yapmak daha iyi."

"Lucien'i mi yoksa Tamlin'i mi görmekten bahsediyorsun?"

"Her ikisi de."

Lucien, midem bulanabilir. Tamlin… Belki de söylenebilecekler için tanık istemiyordum. Veya bitti.

"Feyre'den sana katılmasını isteyecek misin?" Azriel'in ela gözlerine bir bakış ve yalnız gitme nedenlerimin gayet iyi farkında olduğunu biliyordum.

"Birkaç saat sonra sorarım," dedim, "ama gelmek isteyeceğinden şüpheliyim. Ve onu fikrini değiştirmeye ikna etmek için elimden geleni yapacağımdan şüpheliyim.”

Barış. Elimizde huzur vardı. Ve yine de ödenmemiş kalan borçlar vardı ki, benim hakkımda değildi.

Az bilerek başını salladı. Beni her zaman en iyi o anlamıştı - diğerlerinden daha fazla. Arkadaşımı kurtar. Bunu yapmasına izin

veren yetenekleri mi, yoksa sadece onunla benim sandığımızdan daha fazla benzer olmamız mı, hiçbir zaman öğrenememiştim.

Ama Azriel eski hesaplar hakkında çözülmesi gereken bir iki şey biliyordu. Düzeltilmesi gereken dengesizlikler.

Yakın çevremin çoğu da öyle sanıyordum.

"Bryaxis'ten haber yok, anlıyorum." Sanki bu dağın altındaki kütüphaneye kadar olan yolu ve bir zamanlar işgal edilmiş olan şimdi boş olan alt katları görebiliyormuş gibi, çizmelerimin altındaki mermere baktım.

Az da zemini inceledi. "Fısıltı değil. Ya da bu konuda bir çığlık. ”

kıkırdadım. Ağabeyimin kurnaz, kötü bir mizah anlayışı vardı. Aylardır Bryaxis'i avlamayı, Feyre'i alıp, daha iyi bir açıklama bulamadığım için korkunun kendisi gibi görünen varlığı bulmasına izin vermeyi planlıyordum. Ama eşimle ilgili pek çok planımda olduğu gibi, bu mahkemeyi yönetmek ve onun ötesindeki dünyayı bulmak, yolumu açmıştı.

"Onu avlamamı ister misin?" Kolay, karıştırılmamış bir soru.

Elimi salladım, çiftleşme grubum sabah ışığını yakaladı. Feyre'den henüz haber alamamış olmam bana yeterince şey söyledi: hala uyuyordu. Sırf sesini duymak için onu uyandırmak ne kadar cezbedici olsa da, uykusunu böldüğü için taşaklarımın duvara çivilenmesini pek istemiyordum. "Bryaxis Gündönümü'nün tadını çıkarsın," dedim.

Az'ın ağzında ender bir gülümseme belirdi. "Cömertsin."

Başımı dramatik bir şekilde eğdim, kraliyet yüceliğinin portresi ve ayaklarımı masaya koymadan önce sandalyeme çöktüm. "Rosehall'a ne zaman gidiyorsun?"

Gündönümünden sonraki sabah, dedi Velaris'in parıldayan geniş alanına dönerek. Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Gitmeden önce biraz alışveriş yapmam gerekiyor."

Kardeşime çarpık bir gülümseme sundum. "Ona benden bir şey al, olur mu? Ve bu sefer benim hesabıma yatır."

Az'ın olmayacağını biliyordum ama yine de başını salladı.

BÖLÜM

8

Cassian

Bir fırtına geliyordu.

Gündönümü için tam zamanında. Bir iki gün daha vurmayacaktı ama Cassian rüzgarda kokusunu alabiliyordu. Windhaven kampındaki diğerleri de yapabilirdi, olağan faaliyet telaşı artık hızlı ve etkili bir gümbürtü. Evler ve çadırlar kontrol edildi, güveçler ve rostolar hazırlandı, beklenenden daha erken ayrılan veya gelen insanlar bunu geride bırakmak için.

Cassian bu yüzden kızlara izin vermişti. Erkekler dahil tüm eğitim ve tatbikatların fırtına sonrasına ertelenmesini emretmişti. Sınırlı devriyeler, yalnızca becerikli ve gaddar olacağı kesin olan rüzgarlara ve dondurucu soğuklara karşı kendilerini test etmeye istekli olanlar tarafından yine de dışarı çıkacaktı. Bir fırtınada bile düşmanlar saldırabilir.

Fırtına tahmin ettiği kadar büyük olsaydı, bu kamp birkaç gün boyunca kar altında kalacaktı.

Bu yüzden kampın küçük zanaatkar merkezinde, çadırların ve bir avuç kalıcı evin ötesinde ayakta durdu. Asfaltsız yolun her iki tarafında sadece birkaç dükkan vardı, genellikle daha sıcak aylarda sadece toprak bir yol. Zaten tükenmiş bir tabela asan bir genel eşya mağazası, iki demirci, bir ayakkabı tamircisi, bir ağaç oymacısı ve bir kumaşçı.

Kumaşçının ahşap binası nispeten yeniydi. En azından İlirya standartlarına göre - belki on yaşında. Birinci kattaki dükkânın

üzerinde, içinde parlak yanan lambalar bulunan yaşam alanları gibi görünüyordu. Ve mağazanın cam vitrininde: tam da aradığı şeyi.

Cassian her zamankinden daha geniş olan kapı aralığına rağmen kanatlarını sıkıca sıkıştırarak içeri girdiğinde kurşunlu cam kapının üzerindeki zil çınladı. Hoş geldin ve lezzetli bir sıcaklık ona çarptı ve kapıyı arkasından çabucak kapattı.

Çam tezgahın arkasındaki narin genç kadın hareketsiz duruyordu. Onu izliyorum.

Cassian önce kanatlarındaki yaraları fark etti. Dikkatli, acımasız yaralar orta tendonlarda.

Gülümseyip cilalı tezgaha doğru yürürken bile midesi bulandı. kırpılmış. Kesilmişti.

Dişinin kahverengi gözleriyle buluşarak, "Proteus'u arıyorum," dedi. Keskin ve zeki. Varlığı karşısında şaşkına dönmüş ama korkmamıştı. Koyu renk saçları sade bir şekilde örülmüştü ve bronz teni ve dar, köşeli yüzü net bir şekilde görülüyordu. Güzel bir yüz değil, çarpıcı. İlginç.

Gözleri, İliryalı kadınlara emredildiği ve eğitildiği şekilde aşağı inmedi. Hayır, geleneksel yöntemlerin ailesinde vahşice derinlere indiğini kanıtlayan kırpma izlerine rağmen, bakışlarını tuttu.

Bu bakış ona Nesta'yı hatırlattı. Frank ve rahatsız edici.

beyaz önlüğünün bağını çözerek basit kahverengi bir elbiseyi ortaya çıkardı. *idi* .

"Üzgünüm," dedi.

"Savaştan eve gelmedi."

Cassian çenesini aşağı indirmekten alıkoydu. "O zaman daha da üzgünüm."

“Neden olmalısın?” Hareketsiz, ilgisiz bir soru. İnce elini uzattı. "Ben Emerie. Burası artık benim dükkanım.”

Kumda bir çizgi. Ve alışılmadık bir tane. Cassian elini sıktı, tutuşunun güçlü ve sarsılmaz olmasına şaşırmamıştı.

Proteus'u tanıyordu. Erkek savaş sırasında saflara katıldığında şaşırmıştı. Cassian bir kızı olduğunu ve oğlu olmadığını biliyordu. Yakın erkek akrabaları da yok. Onun ölümüyle dükkân onlardan

birine gidecekti. Ama kızının öne çıkması, bu dükkânın *onun olduğu konusunda ısrar* etmesi ve işletmeye devam etmesi... Küçük, düzenli alanı gözden geçirdi.

Ön camdan sokağın karşısındaki dükkâna baktı, orada satıldı tabelası.

Stok dolu Emerie'nin mağazası. Sanki yeni bir gönderi almış gibi. Ya da kimse içeri girmeye tenezzül etmemişti. Hiç.

Proteus'un bu yeri, dükkan fikrinin ancak son elli yılda başlayan bir kampta sahibi olması ve inşa etmesi, onun çok parası olduğu anlamına geliyordu. Emerie'nin yoluna devam etmesine yetecek kadar. Ama sonsuza kadar değil.

"Kesinlikle senin dükkanın gibi görünüyor," dedi sonunda, dikkatini tekrar ona çevirerek. Emerie birkaç adım uzaklaşmıştı, sırtı dik, çenesi kalkıktı.

Nesta'yı da o pozda görmüştü. Ona *Düşmanlarımı Öldüreceğim* pozu adını verdi.

Cassian, bu noktada Nesta için yaklaşık iki düzine poz seçmişti. *Kahvaltıda Gözlerini Yiyeceğim'den Cassian'ın Smut Okuduğumu Bilmesini İstemiyorum'a* kadar uzanan bir yelpazede . İkincisi onun özel favorisiydi.

Cassian gülümsemesini bastırarak vitrini süsleyen yün astarlı eldivenler ve kalın eşarplardan oluşan güzel yığınları işaret etti. "Sahip olduğun her kışlık teçhizatı alacağım."

Siyah kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Yok canım?"

Para kesesini çıkarmak için elini derisinin cebine soktu ve ona uzattı. "Bu onu kapsamalı."

Emerie küçük deri keseyi avucunun içinde tarttı. "Benim sadaka ihtiyacım yok."

"Öyleyse eldivenlerin, çizmelerin, eşarpların ve montların için ne kadar para varsa çıkar ve gerisini bana geri ver."

Poşeti tezgâha fırlatmadan ve vitrine koşmadan önce cevap vermedi. İstediği her şeyi düzgün yığınlar halinde tezgahın üzerine topladı, hatta tezgahın arkasındaki arka odaya girip daha fazlasıyla

ortaya çıktı. Cilalı tezgahta boş yer kalmayana ve dükkânı yalnızca şıngırdayan bozuk paraların sesi doldurana kadar.

Hiçbir şey söylemeden çantasını ona geri verdi. Onun parasını kabul eden birkaç İliryalıdan biri olduğunu söylemekten kaçındı. Çoğu üzerine tükürdü ya da yere attı. Rhys Yüce Lord olduktan sonra bile.

Emerie, tezgahtaki kışlık eşya yığınlarını inceledi. "Birkaç çanta ve kutu bulmamı ister misin?"

Kafasını salladı. "Bu gerekli olmayacak."

Yine koyu renk kaşları kalktı.

Cassian para kesesine uzandı ve tezgahta bulabildiği tek boş alan şeridine üç ağır madeni para koydu. “Teslimat ücretleri için.”

"Kime?" Emerie bulanıklaştı.

"Dükkânın üstünde oturuyorsun, değil mi?" Kısa bir baş selamı. "Öyleyse, bu kamp hakkında yeterince bilginiz olduğunu ve kimin bol, kimin hiçbir şeyi olmadığını varsayıyorum. Birkaç gün içinde bir fırtına kopacak. Bunu, etkisini en çok hissedebilecek olanlara dağıtmanızı istiyorum.”

Gözlerini kırpıştırdı ve onun yeniden değerlendirmesini gördü. Emerie yığılmış malları inceledi. Duyduğundan daha yumuşak bir sesle, "Onlar - çoğu benden hoşlanmıyor," dedi.

"Beni de sevmiyorlar. İyi bir şirkettesin."

Bunun üzerine dudakları isteksiz bir şekilde kıvrıldı. Tam bir gülümseme değil. Kesinlikle tanımadığı bir erkekle değil.

"Bu dükkân için iyi bir reklam olarak düşünün," diye devam etti. "Onlara bunun Yüce Lordlarından bir hediye olduğunu söyle."

"Niye sen olmayasın?"

Buna cevap vermek istemedi. Bugün değil. "Beni bu işin dışında bırakmak daha iyi."

Emerie bir an için ölçüsünü aldı, sonra başını salladı. "Bunun gün batımına kadar en çok ihtiyacı olanlara teslim edildiğinden emin olacağım."

Cassian teşekkür edercesine başını eğdi ve cam kapıya yöneldi. Sadece bu binadaki kapı ve pencereler, muhtemelen İliryalıların çoğunun yıllarca karşılayabileceğinden daha pahalıya mal olmuştu.

Proteus zengin bir adamdı - iyi bir iş adamı. Ve iyi bir savaşçı. Savaşa giderek bunu riske atabilmesi için bir parça gurura sahip olması gerekiyordu.

Ama Emerie'nin kanatlarındaki yaralar, rüzgarı bir daha asla tadamayacağının kanıtı...

Yarısı Proteus'un hala hayatta olmasını diledi. Eğer öyleyse erkeği kendisi öldürebilirdi.

Cassian pirinç sapa uzandı, metal soğuk avucuna değdi.

"Lord Cassian."

Omzunun üzerinden Emerie'nin hâlâ tezgahın arkasında durduğu yere baktı. Adının önünde *lord* kullanmayı kabul etmediğini ve asla kabul etmeyeceğini söylemek için onu düzeltmeye zahmet etmedi . "Mutlu Gündönümü," dedi kısaca.

Cassian ona bir gülümseme gönderdi. "Sen de. Teslimatlarla ilgili herhangi bir sorun yaşarsanız haber gönderin."

Dar çenesi kalktı. "Eminim buna ihtiyacım olmayacak."

Bu sözlerde ateş. Emerie, isteseler de istemeseler de ailelerin onları almasını sağlayacaktı.

O ateşi ve çeliği daha önce görmüştü. İkisi bir gün karşılaşırsa ne olacağını yarı yarıya merak etti. Bundan ne çıkabilir.

Cassian omuz silkerek dükkandan çıktı ve ardından zil şıngırdayarak dondurucu güne girdi. Yaklaşan fırtınanın habercisi.

Sadece bu dağlara doğru esen fırtına değil.

Ama belki de uzun süredir burada demlenen bir tane.

BÖLÜM

9

feyre

Akşam yemeği yememeliydim.

Ressina'nın işgal ettiği stüdyoya yaklaştığımda kafamdan geçen düşünceydi, karanlık tepemdeydi. Işıkların buzlu sokağa döküldüğünü ve lambaların parıltısıyla karıştığını gördüğümde.

Gündönümünden üç gün önce bu saatte, alışveriş yapanlarla doluydu - sadece mahallenin sakinleri değil, şehrin dört bir yanından ve kırsalından gelenler. Pek çok Yüksek Fae ve peri, daha önce hiç görmediğim son türlerin çoğu. Ama hepsi gülümsüyor, hepsi neşe ve iyi niyetle parlıyor gibi görünüyor. Sinirlerim beni eve uçmakla tehdit etse de, soğuk rüzgar olsun ya da olmasın, o enerjinin gümbürtüsünü tenimin altında hissetmemek imkansızdı.

Buraya bir paket dolusu malzeme getirmiştim, kolumun altına sıkıştırılmış bir tuval, sağlanıp sağlanmayacağından veya Ressina'nın stüdyosuna gelmenin kaba olup olmayacağından emin değildim ve görünüşe göre onlara verilmesi *bekleniyordu .* Bu kadar çok şeyle boğuşmak istemeyerek ve uçarsam sert rüzgarın çekişinde tuvali kaybetme riskini almak istemediğim için şehir evinden çıkmıştım.

Rhys veya Azriel ile ara sıra verdiğim derslere ve kollarımda fazladan ağırlık artı soğuğa rağmen, bir yana sıcak kalmak, rüzgara karşı korunmak ve hala rüzgarda *uçarken ustalaşmak henüz öğrenemediğim bir şeydi...* Bütün yıl soğuk olan dağlarında İliryalıların bunu nasıl yaptığını biliyorum.

Belki de, savaş kamplarında homurdanmalar ve hoşnutsuzlukların yayılıp yayılmadığını yakında öğrenecektim.

Bunu düşünmenin zamanı değil. Midem zaten yeterince rahatsızdı.

Ressina'nın stüdyosundan bir ev uzakta durdum, avuçlarım eldivenlerimin içinde terliyordu.

Daha önce hiç bir grupla resim yapmamıştım. Resimlerimi kimseyle paylaşmayı nadiren severdim.

Ve bu ilk kez bir tuvalin önünde, içimden ne çıkacağından emin olmadan...

Tahvil üzerinde bir römorkör.

Tamam her şey?

Rastgele, yumuşak bir soru, Rhys'in sesinin ritmi sinirlerimdeki titremeleri yatıştırıyor.

Bana yarın nereye gitmeyi planladığını söylemişti. Sormayı planladığı şey.

Bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sormuştu.

hayır demiştim.

Tamlin'e arkadaşımın hayatını borçlu olabilirim, Tamlin'e ona huzur ve mutluluk dilediğimi ama onu görmek istemediğimi söylemiş olabilirim. Onunla konuş. Onunla anlaşma. Uzun bir süre için değil. Belki sonsuza kadar.

Belki de bu yüzden, Rhys'in davetini reddettikten sonra, bu gece Rainbow'a çıkma cesaretini sorduğunda hissettiğimden daha kötü hissetmiştim.

Ama şimdi, Ressina'nın ortak stüdyosu ile karşı karşıyayken, kendisinin ve diğerlerinin haftalık boyama için toplandığı yerden kahkahaların uçuştuğunu duyunca, kararlılığım tükendi.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum .

Rhys bir an sessiz kaldı. *Seninle gelmemi ister misin?*

boyamak için mi?

Mükemmel bir çıplak model olurdum.

Gülümsedim, yanımdan geçen sayısız insanla sokakta tek başıma olduğumu umursamadan. Kapşonum zaten yüzümün çoğunu

gizliyordu. *Senin olduğun ihtişamı başkalarıyla paylaşmak istemezsem beni affedersin.*

Belki daha sonra senin için modellik yaparım, o zaman . Kanımı ısıtan bağ üzerinde duyusal bir fırça. *Boyayı kullanmayalı epey oldu.*

O kabin ve mutfak masası aklıma geldi ve ağzım biraz kurudu. *haydut.*

Bir kıkırdama. *İçeri girmek istiyorsan içeri gir. İstemiyorsan girme. Bu senin çağrın.*

Bir kolumun altına sıkışmış tuvale, diğerinde beşikte boya kutusuna kaşlarımı çattım. Yüzlerce metre ötedeki stüdyoya doğru kaşlarını çattı, benim ve o altın rengi ışık sızıntısı arasındaki gölgeler kalınlaştı.

Ne yapmak istediğimi biliyorum .

Sokağın aşağısındaki tahtalarla çevrili galeride ve stüdyo alanında yandığımı kimse fark etmedi.

Ve pencerelerin üzerindeki tahtalarla, hafif bir rüzgarla tutuşturduğum ve havada süzülmeye başladığım gün ışığı toplarını kimse fark etmedi.

Tabii ki, boş pencerelerin üzerindeki tahtalar ve aylarca kimse olmadığı için ana oda donuyordu. Yeterince soğuktu ki malzemelerimi yere koydum ve alanı incelerken parmak uçlarımda zıpladım.

Saldırıdan önce muhtemelen çok hoştu: güneye bakan, sonsuz güneş ışığı alan devasa bir pencere ve tonozlu tavanda tavan pencereleri -aynı zamanda tahtalarla kaplıydı- noktalıydı. Öndeki galeri belki otuz fit genişliğinde, elli fit derinliğindeydi, arkada bir duvara karşı bir tezgah ve arkada stüdyo alanı ya da depo olması gereken yere bir kapı vardı. Hızlı bir inceleme bana yarı haklı olduğumu söyledi: Arkada eşya deposu vardı ama resim yapmak için doğal ışık yoktu. Sadece bir dizi çatlak lavabonun üzerindeki dar

pencereler, hala boyayla lekelenmiş birkaç metal tezgah ve eski temizlik malzemeleri.

Ve boya. Boyanın kendisini değil, *kokusunu* .

Derin bir nefes aldım, kemiklerime yerleştiğini hissederek, mekanın sessizliğinin de yerleşmesine izin verdim.

Öndeki galeri de onun stüdyosuydu. Polina, ana hatlarını beyaz duvarlara karşı zar zor seçebildiğim asılı sanatı inceleyen müşterilerle sohbet ederken resim yapmış olmalı.

Altlarındaki zemin gri taştandı ve çatlakların arasında hâlâ parıldayan kırık cam tanecikleri vardı.

Bu ilk resmi başkalarının önünde yapmak istemedim.

Bunu gözümün önünde zar zor yapabildim. Ressina'nın kendisine katılma teklifini görmezden gelmekle ilgili tüm suçluluk duygusunu uzaklaştırmak için yeterliydi. Ona hiçbir söz vermemiştim.

Bu yüzden, alanı ısıtmaya başlamak için alevimi çağırdım, galeri boyunca havada yanan küçük toplar oluşturdum. Daha da aydınlatmak. Hayata geri ısınmak.

Sonra bir tabure aramaya gittim.

BÖLÜM

10

feyre

Boyadım, boyadım ve boyadım.

Kalbim tüm bu süre boyunca bir savaş davulu gibi sabit bir şekilde gümbürdüyordu.

Sırtım sıkışana ve midem sıcak kakao ve tatlı istekleriyle gurulduyana kadar resim yaptım.

Arkadan tozunu aldığım cılız tabureye tünediğim anda içimden neyin çıkması gerektiğini biliyordum.

İlk birkaç darbeyi yapmak için boya fırçasını zar zor sabit tutabildim. Korkudan, evet. Bunu kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Ama aynı zamanda, sanki kalemimden kurtulmuş bir yarış atıymışım gibi, tamamen serbest bırakılmasından, zihnimdeki görüntü, yetişmek için koştuğum atılgan bir vizyon.

Ama ortaya çıkmaya başladı. şekil almaya başladı.

Ve ardından, sanki dünyayı kaplayan bir kar tabakasıymış gibi bir tür sessizlik izledi. Altında olanı temizlemek.

Bu şehri yeniden inşa etmek için harcadığım saatlerin hepsinden daha fazla temizlik, daha rahatlatıcı. Aynı derecede tatmin edici, evet, ama resim, onu serbest bırakmak ve onunla yüzleşmek bir kurtuluştu. Bir yarayı kapatmak için ilk dikiş.

Ben durmadan önce Velaris'in kule çanları on iki şarkı söyledi.

Önce fırçamı indirdim ve yarattığım şeye baktım.

Geriye bakan şeye baktı.

Ben mi.

Ya da o ölçek, pençe ve karanlık canavarı Ouroboros'ta nasıl olmuştum; öfke ve neşe ve soğuk. Her şeyim. Derimin altında gizlenen şey.

Ondan kaçmamıştım. Ve şimdi ondan kaçmadım.

Evet—bir yarayı kapatan ilk dikiş. Böyle hissettirdi.

Fırçam dizlerimin arasında sallanırken, o canavar sonsuza dek tuvaldeyken vücudum biraz gevşedi. Kemiksiz.

Galeriyi, tahta pencerelerin arkasındaki sokağı taradım. Burada olduğum saatlerde kimse ışıkları sormaya gelmemişti.

Sonunda durdum, gerinirken inledim. Yanıma alamazdım. Tablonun kuruması gerektiğinde ve nehirden ve uzaktaki denizden gelen nemli gece havası onun için korkunç olacağı zaman değil.

Kesinlikle birilerinin bulması için onu kasaba evine geri getirmeyecektim. Rhys'i bile.

Ama burada... Onu boyayan biri içeri girse kimse bilemezdi. Adımı imzalamamıştım. istemedim.

Bir gece burada kurumaya bırakırsam, yarın geri dönersem, Rüzgar Evi'nde daha sonra saklayabileceğim bir dolap kesinlikle olurdu.

O halde yarın. Bunu iddia etmek için yarın geri gelirdim.

BÖLÜM

11

Rhysand

Bahardı, ama değildi.

Yüzyıllar önce dolaştığım, hatta neredeyse bir yıl önce ziyaret ettiğim ülke değildi.

Güneş ılıktı, gün açıktı, uzaktaki kızılcıklar ve leylaklar hala sonsuz çiçek açıyordu.

Uzak - çünkü arazide hiçbir şey çiçek açmadı.

Bir zamanlar geniş malikanenin soluk taş duvarlarına tırmanan pembe güller, birbirine dolanmış diken ağlarından başka bir şey değildi. Çeşmeler kurumuş, çitler budanmamış ve şekilsizdi.

Amarantha'nın dostlarının evi çöpe atmasından sonraki gün evin kendisi daha iyi görünüyordu.

Görünür yıkım işaretleri için değil, genel sessizlik için. Hayatın eksikliği.

Büyük meşe kapılar inkar edilemez bir şekilde aşınmaya karşı daha kötüydü. Derin, uzun pençe izleri kesilmişti.

Ön kapılara çıkan mermer merdivenin en üst basamağında durarak acımasız yarıkları inceledim. Param, Feyre onu ve mahkemesini aldattıktan sonra Tamlin'in onlara zarar vermesine bağlıydı.

Ama Tamlin'in öfkesi her zaman onun düşüşü olmuştu. Herhangi bir kötü gün oyuk izlerini üretebilirdi.

Belki bugün onlardan daha fazlasını üretecekti.

Sırıtışı çağırmak kolaydı. Sıradan duruşum da öyleydi, siyah ceketimin cebinde bir el, yıkık kapıları çalarken görünürde kanatlar ya da İlirya derileri yoktu.

Sessizlik.

O zamanlar-

Tamlin kapıya kendisi cevap verdi.

Ne hakkında yorum yapacağımdan emin değildim: Önümdeki bitkin erkek mi yoksa arkasındaki karanlık ev mi?

Kolay bir işaret. Yıkanmak için can atan bir zamanlar güzel olan giysilerle, düzeltmeye ihtiyaç duyan tüylü saçlarla alay etmek için çok kolay bir işaret. Boş malikane, görünürde bir hizmetçi değil, hiçbir Gündönümü süslemesi bulunamadı.

Benimkilerle buluşan yeşil gözler de alışık olduğum gözler değildi. Perili ve kasvetli. Bir kıvılcım değil.

Onu, bedenini ve ruhunu fileto etmek birkaç dakika meselesi olurdu. Feyre o gün başlamış olan işi bitirmek için düğünlerinde sessizce seslenmiş, ben de gelmiştim.

Ama - barış. Görüş alanımızda huzur vardı.

Onu elde ettikten sonra onu parçalayabilirim.

"Lucien geleceğini iddia etti," dedi Tamlin, gözleri kadar düz ve cansız sesiyle selam vererek, bir eli hâlâ kapıya dayamıştı.

"Komik, onun kahin olduğunu sanıyordum."

Tamlin, mizahı görmezden geliyor ya da kaçırıyor, sadece bana baktı. "Ne istiyorsun."

Arkasında bir ses fısıltısı yok. Bu mülkün herhangi bir dönümünde. Bir kuş sesi bile yok. "Biraz sohbet etmeye geldim." Ona kırmızı gördüğünü bildiğim yarım bir sırıtış sundum. "Seni bir çay

için rahatsız edebilir miyim?"

Koridorlar loş, işlemeli perdeler çekilmişti.

Bir mezar.

Burası bir mezardı.

Bir zamanlar kütüphane olan yere doğru atılan her adımda, toz ve sessizlik çöküyordu.

Tamlin konuşmadı, boş ev için herhangi bir açıklama yapmadı. Yanından geçtiğimiz odaların oymalı kapılarından bazıları, içerideki yıkımı görmeme yetecek kadar aralandı.

Parçalanmış mobilyalar, parçalanmış tablolar, çatlamış duvarlar.

Lucien Gündönümü sırasında buraya değişiklik yapmaya gelmemişti, Tamlin karanlık kütüphanenin kapısını açarken anladım.

Lucien buraya acıdığı için gelmişti. merhamet.

Görüşüm karanlığa alıştı, Tamlin elini sallayarak cam kaselerdeki ışıkları tutuşturdu.

Bu odayı henüz yok etmemişti. Muhtemelen beni bu evin kullanışlı mobilyaları olan tek odasına götürmüştü.

Alanın ortasındaki büyük bir masaya doğru uzun adımlarla yürürken ağzımı kapalı tuttum, Tamlin bir tarafında süslü minderli bir sandalye olduğunu iddia etti. Bu günlerde tahtına yakın olan tek şey vardı.

Karşısındaki uygun koltuğa geçtim, soluk ahşap itiraz edercesine inliyordu. Set muhtemelen iki yetişkin savaşçıyı değil, geveze saray mensuplarını barındıracak şekilde tasarlanmıştı.

Bu evdeki boşluk kadar yoğun bir sessizlik çöktü.

"Eğer böbürlenmeye geldiysen, kendini bu çabadan kurtarabilirsin."

Bir elimi göğsüme koydum. "Neden uğraşayım?"

Mizah yok. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Kitapları, tonozlu, boyalı tavanı incelerken iyi bir gösteri yaptım. "Sevgili arkadaşım Lucien nerede?"

"Akşam yemeğimiz için avlanmak."

"Bugünlerde böyle şeylerin tadı yok mu?"

Tamlin'in gözleri donuk kaldı. "Ben uyanmadan gitti."

Akşam yemeği için avlanıyorlardı çünkü burada yemek yapacak hizmetçiler yoktu. Veya satın alın.

Onun için kötü hissettiğimi söyleyemezdim.

Sadece Lucien için, bir kez daha onun dostu olmaya devam etti.

Ayak bileğimi dizimin üzerinden geçtim ve sandalyemde geriye yaslandım. "Sınırlarını zorlamadığın hakkında duyduğum bu ne?"

Sessiz bir vuruş. Sonra Tamlin kapıyı işaret etti. "Etrafta bunu yapacak herhangi bir nöbetçi görüyor musun?"

Onu bile terk etmişlerdi. İlginç. "Feyre işini iyice yaptı, değil mi?"

Beyaz dişlerin parıltısı, gözlerinde bir ışık parıltısı. "Koçluğunuzla, hiç şüphem yok."

Gülümsedim. "Oh hayır. Hepsi bu kadardı. Zeki, değil mi?"

Tamlin sandalyesinin kavisli kolunu kavradı. "Gece Sarayının Yüce Lordu'nun böbürlenmekten rahatsız olmayacağını sanıyordum."

Karşılık verirken gülümsemedim, "Sanırım beni canlandırmaya yardım ettiğin için sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Bana herhangi bir şey için teşekkür ettiğin gün, cehennemin yanan ateşlerinin soğuduğu gün olduğuna dair hiçbir yanılsama yok, Rhysand."

"Şiirsel."

Düşük bir hırıltı.

Çok kolay. Onu tuzağa düşürmek, kızdırmak çok kolaydı. Ve kendime duvarı, ihtiyacımız olan huzuru hatırlatsam da, “Birkaç kez arkadaşımın hayatını kurtardın. Bunun için her zaman minnettar olacağım.”

Kelimelerin yerini bulduğunu biliyordum. *Benim arkadaşım.*

Düşük. Alçak bir darbeydi. Her *şeye* sahiptim - dilediğim, hayalini kurduğum her şey, bana vermeleri için yıldızlara yalvardı.

Hiçbir şeyi yoktu. Her şey verilmiş ve çarçur edilmişti. Benim acımamı, sempatimi hak etmedi.

Hayır, Tamlin başına getirdiğini, bu hayatın kabuğunu hak ediyordu.

Her boş odayı, her türlü dikeni, kendisi için avlamak zorunda olduğu her yemeği hak ediyordu.

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Ah, kesinlikle öyle." Dün onu davet ettiğimde Feyre'nin yüzüne bir bakış, o daha dile getirmeden bana cevabını vermişti: Bir daha karşımdaki erkeği görmekle hiç ilgilenmiyordu.

"Ve" diye devam ettim, "sınırlarınızın umduğumuz kadar zorlanmadığını öğrenince o da benim kadar rahatsız oldu."

"Duvar kalktığında, onları izlemek için bir orduya ihtiyacım olur."

"Ayarlanabilir."

Tamlin'den yumuşak bir hırlama yükseldi ve parmak eklemlerinde bir tutam pençe parladı. "Senin gibilerin topraklarıma girmesine izin vermeyeceğim."

"Onlara verdiğiniz adla benim *gibiler , ortaya* çıkmasına yardım *ettiğiniz* savaşın çoğuyla savaştı . Devriyelere ihtiyacın olursa, savaşçıları ben temin ederim."

"İnsanları bizden korumak için mi?" Bir alay.

Ellerim boğazını sarmak için ağrıyordu. Gerçekten de parmak uçlarımda kıvrılan gölgeler, hemen altında pusuya yatmış pençelerin habercileri.

Bu ev—bu evden nefret ediyordum. O gece, asla geri ödenemeyecek bir borcun ödenmesi için Spring Court'un kanının aktığı o gece oraya adım attığım andan beri ondan nefret etmiştim. Çalışmada sabitlenmiş iki kanat takımı için ödeme.

Feyre, Tamlin'in onları uzun zaman önce yaktığını söylemişti. Fark etmedi. O gün oradaydı.

Ablam ve annemin onları karşılamak için beni nerede beklediğini babasına ve erkek kardeşlerine vermişti. Ve katledilirken onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Hala kafalarını o sepetlerde görüyordum, yüzlerinde hâlâ korku ve acı vardı. Ve ikimiz de aynı kana bulanmış gecede taç giymiş olan Baharın Yüce Efendisini gördüğümde onları tekrar gördüm.

"İnsanları bizden korumak için, evet," dedim, sesim tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Barışı korumak için."

"Ne barışı?" Kollarını kavuştururken pençeleri derisinin altına kaydı, onları savaş meydanlarında son gördüğümden daha az kaslıydı. "Hiçbir şey farklı değil. Duvar gitti, hepsi bu."

"Farklı hale getirebiliriz. Daha iyi. Ama ancak doğru yoldan başlarsak."

"Bir Night Court vahşisinin topraklarıma girmesine izin vermiyorum."

Görünüşe göre halkı onu yeterince hor görüyordu.

Ve bu kelimeyle - *kaba* - bu kadarı yeterdi. Tehlikeli bölge. En azından benim için. Kendi öfkemin beni yenmesine izin vermek için. En azından onun etrafında.

Tamlin ayağa kalkma zahmetine girmeden sandalyeden kalktım. "Bunun her zerresini kendine getirdin," dedim, sesim hâlâ yumuşaktı. Öfkemi belli etmek için bağırmama gerek yoktu. Hiç sahip olmadım.

"Kazandın," diye tükürdü, öne doğru oturarak. " *Arkadaşını aldın* . Bu yeterli değil mi?"

"Numara."

Bu kelime kütüphanede yankılandı.

"Onu neredeyse yok ettin. Mümkün olan her şekilde."

Tamlin dişlerini gösterdi. Benimkini geri çektim, lanet olsun. Gücümün bir kısmı odaya, eve, araziye dağılsın.

"Yine de atlattı. Senden *kurtuldum* . Ve yine de onu küçük düşürme ihtiyacı hissettin, onu küçümsedin. Onu geri kazanmak istediysen, eski dostum, bu en akıllıca yol değildi."

"Çıkmak."

bitirmemiştim. Yakınında bile değil. "Başına gelen her şeyi hak ediyorsun. Bu zavallı, boş evi, harap olmuş topraklarınızı hak ediyorsunuz. Beni kurtarmak için o yaşam çekirdeğini sunmuş olman umurumda değil, dostumu hala seviyor olman umurumda değil. Onu Hybern'den ya da ondan önceki bin düşmandan kurtarmış olman umurumda değil." Kelimeler döküldü, soğuk ve sabit. "Umarım sefil hayatının geri kalanını burada tek başına yaşarsın. Seni katletmekten çok daha tatmin edici bir son." Feyre bir zamanlar aynı karara varmıştı. O zaman onunla aynı fikirdeydim, hala da katılıyorum, ama şimdi gerçekten anladım.

Tamlin'in yeşil gözleri vahşileşti.

Bunun için hazırlandım, hazırlandım - *istedim* . O sandalyeden fırlayıp kendini bana fırlatması için, pençelerini kesmeye başlaması için.

Kanım damarlarımda atıyordu, gücüm içimde dolanıyordu.

Bu evi kavgamızda mahvedebiliriz. Enkaz haline getirin. Sonra taşları ve ahşabı kara tozdan başka bir şeye dönüştürürdüm.

Ama Tamlin sadece baktı. Ve bir kalp atışından sonra gözleri masaya indirildi. "Çıkmak."

Gözlerimi kırpıştırdım, bu şaşkınlığımın tek işaretiydi. "Kavga havasında değil misin, Tamlin?"

Bir daha bana bakmaya tenezzül etmedi. Tek söylediği "Çık dışarı" oldu.

Kırık bir erkek.

Kendi eylemlerinden, kendi seçimlerinden kırılmış.

Benim endişem değildi. O benim acımamı hak etmedi.

Ama ben uzaklaşırken, karanlık rüzgar etrafımı sararken, midemde garip bir boşluk kök saldı.

Tamlin'in evin etrafında kalkanları yoktu. Kimsenin içeri girmesini engellemek, yatak odasında beliren ve boğazını kesen düşmanlara karşı korunmak için.

Sanki birinin bunu yapmasını bekliyor gibiydi.

Feyre'yi muhtemelen alışveriş yapmaktan eve yürürken buldum, eldivenli ellerinden birkaç çanta sarkıyordu.

Yanına indiğimde, etrafımızda karlar savrularak gülümsemesi kalbime bir yumruk gibiydi.

Ancak yüzümü okuduğunda hemen soldu.

Şehrin işlek caddesinin ortasında bile elini yanağıma koydu. "O kadar mı kötü?"

Başımı salladım, dokunuşuna yaslandım. En fazla idare edebildim.

Ağzıma bir öpücük kondurdu, dudakları o kadar sıcaktı ki üşüdüğümü fark ettim.

"Benimle eve yürü," dedi, kolunu benimkinin içinden geçirip sıkıca bastırarak.

Diğer elinden poşetleri alarak itaat ettim. Bloklar geçip buzlu Sidra'yı geçtik, sonra dik tepeleri aştık, dedim ona. Tamlin'e söylediğim her şey.

Bitirdiğimde, "Cassian'ı parçaladığını duyduğuma göre oldukça ılımlı olduğunu söyleyebilirim," dedi.

diye mırıldandım. "Burada küfür gerekli değildi."

Sözlerimi düşündü. “Duvar için endişelendiğin için mi yoksa sadece ona bunları söylemek istediğin için mi gittin?”

"Her ikisi de." Bu konuda ona yalan söylemekten kendimi alamadım. "Ve belki de onu katlet."

Gözlerinde alarm parladı. "Bu nereden geliyor?"

bilmiyordum. "Ben sadece..." Kelimeler beni yanılttı.

Kolu benimkinin etrafında sıkılaştı ve yüzünü incelemek için döndüm. Açık, anlayışlı. "Söylediğin şeyler... yanlış değildi," diye teklifte bulundu. Yargılama yok, öfke yok.

İçimde hala biraz boş olan bir şey hafifçe doldu. "Daha büyük erkek ben olmalıydım."

“Çoğu gün en büyük erkek sensin. Bir kaymaya hakkın var.” Genişçe gülümsedi. Dolunay kadar parlak, herhangi bir yıldızdan daha güzel.

Hâlâ ona bir Gündönümü hediyesi almamıştım. Ve doğum günü hediyesi.

Kaşlarımı çattığımda başını eğdi, örgüsü bir omzunun üzerinden kayıyordu. Elimi üzerinde gezdirdim, donmuş parmaklarıma karşı ipeksi tellerin tadını çıkardım. "Evde görüşürüz," dedim çantaları bir kez daha ona uzatarak.

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Nereye gidiyorsun?"

Leylak ve armut kokusunu içime çekerek yanağını öptüm. "İlgilenmem gereken bazı işlerim var." Ve ona bakmak, onun yanında yürümek, içimde hâlâ kıvranan öfkemi yatıştırmak için pek

işe yaramadı. O güzel gülümseme bende Bahar Sarayı'na dönüp İliryalı kılıcımı Tamlin'in midesine yumruk atma isteği uyandırdığında değil.

Gerçekten daha büyük erkek.

"Git benim çıplak portremi çiz," dedim ona göz kırparak ve keskin bir şekilde soğuk gökyüzüne doğru ateş ettim.

Gülüşünün sesi benimle İplik ve Mücevher Sarayı'na kadar dans

etti.

Tercih ettiğim kuyumcunun cam tezgahın üzerindeki siyah kadife üzerine serdiği yayılımı inceledim. Saray'ı çevreleyen şirin dükkânının ışıklarında, içlerindeki ateşle titriyordu ve onları çağırıyordu.

Safirler, zümrütler, yakutlar… Feyre'de hepsi vardı. Eh, makul miktarlarda. Starfall için ona verdiğim o pırlanta pırlanta manşetleri dışında.

Onları sadece iki kez giymişti:

O gece onunla şafağa kadar dans etmiştim, onun için hissettiklerimin bir kısmını geri vermeye başlayabileceğini ummaya zar zor cesaret etmiştim.

Ve Hybern'le son savaştan sonra Velaris'e döndüğümüz gece. *Sadece* o kelepçeleri takmışken.

Başımı salladım ve tezgahın arkasındaki ince, ruhani periye, "Bunlar ne kadar güzel, Neve, leydinin Gündönümü için mücevher istediğini sanmıyorum" dedim.

Hiç de hayal kırıklığına uğramamış bir omuz silkme. Neve'nin bir noktada satış yapacağını bildiği kadar sık müşterisiydim.

Tepsiyi tezgahın altına kaydırdı ve bir tane daha çıkardı, gece peçeli elleri pürüzsüzce hareket ediyordu.

Bir hayalet değil, buna benzer bir şey, uzun, ince bedeni kalıcı gölgelerle sarılı, sadece gözleri -parlayan kömürler gibi-

görülebiliyordu. Geri kalanlar, sanki gölgeler karanlık bir eli, bir omuzu, bir ayağı ortaya çıkarmak için ayrılmış gibi, görüş alanına girip çıkma eğilimindeydi. Halkı, sarayımızdaki en derin dağ madenlerinde yaşayan usta mücevher ustaları. Evimizin yadigârlarının çoğu Tartera yapımıydı, Feyre'nin manşetleri ve taçları da buna dahildi.

Neve, hazırladığı tepsinin üzerinde gölgeli bir el salladı. "Bunları daha önce seçmiştim, eğer çok küstahça değilse, Leydi Amren için düşünmek."

Gerçekten de bunların hepsi Amren'in adını *söylüyordu .* Büyük taşlar, hassas ayarlar. Güçlü arkadaşım için güçlü mücevherler. Benim için bu kadar çok şey yapan dostum, bizim insanlarımız. Dünya.

Üç parçayı inceledim. İçini çekti. "Hepsini alacağım."

Neve'nin gözleri yaşayan bir demirci gibi parladı.

BÖLÜM

12

feyre

"Bu ne lan?"

Cassian ertesi akşam, fuayenin ortasındaki süslü kırmızı halının üzerine serilmiş çam dalı yığınına doğru elini sallarken sırıtıyordu. “Gündönümü süslemeleri. Doğrudan pazardan.”

Kar, geniş omuzlarına ve koyu renk saçlarına yapışmıştı ve bronz yanakları soğuktan kızarmıştı. "Sen buna dekorasyon mu diyorsun?"

Sırıttı. “Yerin ortasındaki bir çam yığını, Gece Mahkemesi geleneğidir.”

kollarımı geçtim. "Eğlenceli."

"Ciddiyim." Ben baktım, o güldü. “Şömineler, tırabzanlar ve diğer her şey için, ukala. Yardım etmek ister misin?” Kalın paltosunu silkti, altındaki siyah ceketi ve gömleği ortaya çıkardı ve holdeki dolaba astı. Olduğum yerde kalıp ayağımı yere vurdum.

"Ne?" dedi kaşlarını kaldırarak. Cassian'ı İlirya derisinden başka bir şey içinde görmek nadirdi, ama giysiler Rhys ya da Mor'un genellikle tercih ettiği kadar güzel olmasa da ona yakışıyordu.

"Ayağımın dibine bir demet ağaç atmak gerçekten bu günlerde merhaba deme şekliniz mi? O İlirya kampında biraz zaman geçirince tüm görgü kurallarını unutuyorsun.”

Cassian bir anda üzerime geldi, hasta olana kadar beni döndürmek için beni yerden kaldırdı. Göğsüne vurup ona küfür ettim.

Cassian sonunda beni yere indirdi. "Gündönümü için bana ne aldın?"

koluna vurdum. "Bir yığın kapa çeneni." Tekrar güldü ve ben ona göz kırptım. "Sıcak kakao mu yoksa şarap mı?"

Cassian bir kanat kıvırarak bizi mahzen kapısına doğru çevirdi. "Küçük Rhysie'nin kaç tane iyi şişesi kaldı?"

Azriel gelmeden önce iki tane içtik, sarhoşken yaptığımız dekorasyon denemelerine bir göz attık ve başkaları yarattığımız pisliği görmeden onu düzeltmeye koyulduk.

Oturma odasındaki huş ağacı ateşinin önünde bir kanepeye uzanırken, gölge şarkıcısı eşyaların üzerine fırlattığımız çelenkleri ve çelenkleri düzeltirken, halıların üzerine saçtığımız çam iğnelerini süpürürken ve genellikle başını iki yana sallarken şeytanlar gibi sırıttık. her şey.

Az, bir dakika rahatla, dedi Cassian elini sallayarak. "Biraz şarap al. Kurabiye."

"Ceketini çıkar," diye ekledim, şişeyi bizim dağınıklığımızı düzeltmeden önce bunu yapmaya tenezzül bile etmemiş olan gölge şarkıcısına doğrultarak.

Azriel, pencere pervazına sarkık bir çelenk parçasını düzeltti. "Neredeyse ikiniz onu olabildiğince çirkinleştirmeye *çalışmışsınız gibi."*

Cassian kalbini tuttu. "Buna kızıyoruz."

Azriel tavana bakarak içini çekti.

"Zavallı Az," dedim kendime bir bardak daha doldurarak. "Şarap seni daha iyi hissettirecek."

Bana, sonra şişeye, sonra da Cassian'a baktı... ve sonunda odanın karşı tarafına geçti, şişeyi elimden aldı ve gerisini tüttürdü. Cassian keyifle sırıttı.

Çoğunlukla Rhys kapıdan çekildiğinden, "Eh, en azından şimdi tüm iyi şarabımı kimin içtiğini biliyorum. Bir tane daha ister misin, Az?"

Azriel neredeyse şarabı ateşe püskürtecekti ama yutkundu ve kıpkırmızı suratıyla Rhys'e döndü. "Açıklamak istiyorum..."

Rhys güldü, zengin ses odanın oymalı meşe pervazından yansıdı. "Beş yüzyıl ve şarabım biterse, bunun arkasında genellikle Cassian'ın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Cassian kadehini kaldırıp selam verdi.

Rhys odayı inceledi ve kıkırdadı. "Ben buraya gelmeden önce hangilerini yaptığınızı ve Azriel'in hangilerini düzeltmeye çalıştığını tam olarak söyleyebilirim." Azriel gerçekten de şimdi şakağını ovuyordu. Rhys bana tek kaşını kaldırdı. “Bir sanatçıdan daha iyisini beklerdim.”

Ona dil çıkardım.

Bir kalp atışı sonra, dedi içimden, *O dili sonraya sakla. Bunun için fikirlerim var* .

Ayak parmaklarım kalın, yüksek çoraplarının içinde kıvrıldı.

“Cehennem kadar soğuk!” Mor ön holden seslendi, çekirdeğimde biriken sıcaklık beni ürküttü. "Peki Cassian ve Feyre'nin süslemesine kim izin verdi?"

Azriel, bir kahkaha olduğuna yemin edebileceğim bir şeyle boğuldu, Mor, soğuktan pembeleşmiş ve ellerine üfleyen havayla içeri girerken normalde gölgeli olan yüzü aydınlandı. Ancak o kaşlarını çattı. "İkiniz iyi şaraba girmek için buraya gelmemi bekleyemedin mi?"

Cassian, Rhys'in koleksiyonuna daha yeni başlıyorduk, derken sırıttım.

Rhys başını kaşıdı. “ İçmek isteyen herkes *için* orada, biliyorsun. Ne istersen kendine yardım et.”

"Tehlikeli sözler, Rhysand," diye uyardı Amren, giydiği devasa beyaz kürk manto tarafından neredeyse yutularak kapıdan içeri girerken. Sadece çene hizasındaki siyah saçları ve masif gümüş rengi gözleri yakasının üzerinde görünüyordu. Baktı-

"Kızgın bir kartopu gibi görünüyorsun," dedi Cassian.

Gülümsemek için dudaklarımı birbirine kenetledim. Amren'e gülmek akıllıca bir hareket değildi. Şimdi bile, güçleri çoğunlukla gitmiş ve kalıcı olarak bir Yüksek Fae bedeninde.

Kızgın kartopu gözlerini kıstı ona. "Dikkat et oğlum. Kazanamayacağınız bir savaş başlatmak istemem." Yakasının düğmelerini açtı, böylece mırıldanırken hepimiz onu net bir şekilde duyduk, "Özellikle Nesta Archeron iki gün sonra Gündönümü için geliyorsa."

İçlerinden geçen - Cassian, Mor ve Azriel arasındaki dalgayı hissettim. Cassian'dan yükselen saf öfkeyi hissettim, yarı sarhoş tüm neşesi aniden gitti. Alçak sesle, "Kapat, Amren," dedi.

Mor o kadar yakından izliyordu ki bakmamak elde değildi. Bunun yerine Rhys'e baktım, ama yüzüne düşünceli bir bakış hakim oldu.

Amren sadece sırıttı, o kırmızı dudaklar beyaz dişlerinin çoğunu gösterecek kadar genişledi ve ön koridordaki dolaba doğru yürüdü ve bir omzunun üzerinden "Onun seni parçaladığını görmekten zevk alacağım. Tabii ayık gelirse."

Ve bu yeterliydi. Rhys de aynı fikre varmış gibi görünüyordu ama o bir şey söyleyemeden araya girdim, "Nesta'yı bu işin dışında bırak Amren."

Amren bana özür diler gibi bir bakış attı. Ama o sadece, kocaman

paltosunu dolaba sokarak, "Varian geliyor, o yüzden halledin," dedi.

Elain mutfakta, Nuala ve Cerridwen'in akşam yemeğini hazırlamasına yardım ediyordu. Gündönümü iki gece uzakta olmasına rağmen, herkes kasaba evine inmişti.

Biri hariç.

"Nesta'dan haber var mı?" Teyzeme selam vererek söyledim.

Elain, fırından çıkardığı kıtır kıtır ekmeklerin üstünde doğruldu, saçları yarı açıktı, gül pembesi elbisesinin önlüğü unla kaplıydı. Gözlerini kırpıştırdı, iri kahverengi gözleri berraktı. "Numara. Ona

bu gece bize katılmasını ve karar verdiğinde bana haber vermesini söyledim. Geri duymadım."

Hafifçe soğuması için ekmeğin üzerine bir bulaşık bezi salladı, sonra bir somunu kaldırıp dibe vurmak için kaldırdı. Boş bir ses geri geldi, onun için yeterince cevap verdi.

"Onu almaya değer mi sence?"

Elain bulaşık bezini ince omzuna attı ve kollarını dirseğine kadar sıvadı. Bu aylarda teni renk kazanmıştı -en azından soğuk hava başlamadan önce. Yüzü de doldu. "Bunu bana kız kardeşi olarak mı yoksa bir kahin olarak mı soruyorsun?"

Yüzümü sakin, hoş tuttum ve çalışma masasına yaslandım.

Elain başka bir vizyondan bahsetmemişti. Ve ondan hediyelerini kullanmasını istememiştik. Kazan'ın yok edilmesi ve ardından yeniden şekillenmesiyle birlikte hala var olup olmadıklarını bilmiyordum. sormak istemedim

"Nesta'yı en iyi sen tanırsın," diye dikkatle yanıtladım. "Tartmak istersin diye düşündüm."

"Nesta bu gece burada olmak istemiyorsa, onu buraya getirmekten daha fazla sorun olur."

Elain'in sesi her zamankinden daha soğuktu. Nuala ve Cerridwen'e baktım, Cerridwen, sanki onun *için iyi bir gün değil dercesine başını salladı* .

Geri kalanımız gibi, Elain'in iyileşmesi devam ediyordu. Onu şehrin kenar mahallelerindeki kır çiçekleriyle kaplı bir tepeye, babamızın onuruna diktiğim mermer mezar taşına götürdüğüm gün saatlerce ağlamıştı.

Hybern Kralı onu öldürdükten sonra cesedini küle çevirmiştim ama yine de bir dinlenme yerini hak ediyordu. Sonunda yaptığı her şeye rağmen, adını yazdığım güzel taşı hak etmişti. Ve Elain onu ziyaret edip onunla konuşacak bir yeri hak etmişti.

Ayda en az bir kere giderdi.

Nesta hiç olmamıştı. O ilk gün bizimle gelme davetimi görmezden gelmiştim. Ve sonrasında her seferinde.

Ekmeği kesmeye başlamak için masanın diğer tarafından bir bıçak alarak Elain'in yanında bir yer tuttum. Koridorun sonunda, ailemin sesleri bize doğru yankılandı, Mor'un parlak kahkahası Cassian'ın gümbürtüsü üzerinde çınladı.

"Nesta hala bu ailenin bir parçası" demeden önce bir yığın dumanı tüten dilim olana kadar bekledim.

"O mu?" Elain bir sonraki somunu derinden kesti. "Kesinlikle öyle davranmıyor."

kaşlarımı çattım. "Bugün onu gördüğünde bir şey mi oldu?"

Elain cevap vermedi. Ekmeği kesmeye devam etti.

Bu yüzden ben de devam ettim. Başkaları beni konuşmaya zorladığında bunu takdir etmedim. Ben de ona aynı nezaketi gösterirdim.

Sessizlik içinde çalıştık, sonra tabakları Nuala ve Cerridwen'in hazır olduğunu bildirdiği yiyeceklerle doldurmaya koyulduk, gölgeleri onları her zamankinden daha fazla örtüyordu. Bize biraz mahremiyet duygusu vermek için. Onlara minnet dolu bir bakış attım ama ikisi de başlarını salladı. Hayır teşekkürler gerekli. Elain'le benden bile daha fazla zaman geçirmişlerdi. Ruh halini, bazen neye ihtiyaç duyduğunu anladılar.

Elain ve ben servis tabaklarından ilkini koridordan yemek odasına doğru çekerken konuştu. "Nesta, Gündönümü'ne gelmek istemediğini söyledi."

"Bu iyi." Göğsümde bir şey biraz bükülmüş olsa da.

Hiçbir şeye gelmek istemediğini söyledi . Durmadan."

Durdum, şimdi Elain'in gözlerinde parlayan acıyı ve korkuyu taradım. "Nedenini söyledi mi?"

"Numara." Öfke—Elain'in yüzünde de öfke vardı. "Az önce dedi ki... Bizim hayatımızın olduğunu ve onun da kendisinin olduğunu söyledi."

Bunu bana söylemek için, tamam. Ama *Elain'e* ?

Nefesimi üfledim, midem ellerimin arasında tuttuğum yavaş kavrulmuş tavuk tabağıyla gurulduyordu, burnuma adaçayı ve limon kokusu doldu. "Onunla konuşacağım."

"Yapma," dedi Elain, bir kez daha yürüyüşe başlayarak, elindeki kavrulmuş biberiye patateslerinden omuzlarından buhar perdeleri, sanki Azriel'in gölgeleriymiş gibi süzülüyordu. "Dinlemeyecek."

Cehennem gibi yapmazdı.

"Ve sen?" dedirttim kendimi. "İyi misin?"

Fuayeye girdiğimizde Elain omzunun üzerinden bana baktı, sonra sola döndü - yemek odasına. Yolun karşısındaki oturma odasında, yemek kokusu tüm konuşmaları durdurdu. "Neden iyi olmayayım?" diye sordu, yüzünü bir gülümseme aydınlattı.

Bu gülümsemeleri daha önce görmüştüm. Kendi lanet yüzümde.

Ama diğerleri oturma odasından içeri girdiler, Cassian yemek masasına gitmek için neredeyse onu yoldan çekmeden önce selamlamak için Elain'in yanağını öptü. Sonra Amren geldi, ablamı başıyla selamladı, yakut kolyesi holdeki çelenklerde benekler halinde parıldadı. Sonra Mor, her iki yanağına da şaplak bir öpücükle. Sonra Rhys, Nuala ve Cerridwen'in içeri girdiği tabaklara yardım etmeye başlayan Cassian'a başını sallayarak. Elain burada yaşarken, arkadaşım Cassian'ın sağındaki yerine oturmadan önce ona sadece bir gülümsemeyle selam verdi.

Azriel, elinde bir kadeh şarap ve güzel ama sade siyah ceketi ve pantolonunu ortaya çıkarmak için kanatlarını geriye doğru bükerek oturma odasından çıktı.

O yaklaşırken kardeşimin hareketsiz kaldığını görmekten çok hissettim. Boğazı düğümlendi.

"O tavuğu bütün gece tutacak mısın?" Cassian bana masadan sordu.

Kaşlarımı çatarak ona doğru ilerledim ve tabağı tahta yüzeye bıraktım. "İçine tükürdüm," dedim tatlı bir şekilde.

Daha da lezzetli oluyor, diye mırıldandı Cassian gülümseyerek. Rhys kıs kıs güldü, şarabından derin bir yudum aldı.

Ama Elain'in Azriel'e "Merhaba" dediğini görmek için zamanında -Amren ve Mor arasında yer alan- koltuğuma yürüdüm.

Az hiçbir şey söylemedi.

Hayır, sadece ona doğru hareket etti.

Mor yanımda gerildi.

Ama Azriel, Elain'in elinden yalnızca ağır patates tabağını aldı, sesi gece kadar yumuşak, "Otur. Ben hallederim."

Elain'in elleri sanki yemeğin hayaleti aralarında kalmış gibi havada kaldı. Göz kırparak onları indirdi ve önlüğünü fark etti. "Ben - ben birazdan döneceğim," diye mırıldandı ve ben unla kaplı akşam yemeğine gelmesinin kimsenin umurunda olmadığını ve öylece *oturması gerektiğini açıklamadan önce koridorda aceleyle koştu* .

Azriel patatesleri masanın ortasına koydu, Cassian hemen içeri daldı. Ya da yapmaya çalıştı.

Bir an eli servis kaşığına doğru gidiyordu. Sonra durdu, Azriel'in yaralı parmakları bileğine dolandı. "Bekle," dedi Azriel, sesinde emirden başka bir şey yoktu.

Mor ağzını o kadar açtı ki ağzındaki yarı çiğnenmiş yeşil fasulyelerin tabağına düşeceğinden emindim. Amren şarap kadehinin kenarından sırıttı.

Cassian ona kaşlarını çattı. " *Neyi* bekle ? Sos?"

Azriel bırakmadı. "Yemek yemeden önce herkesin oturmasını bekleyin."

"Domuz," diye ekledi Mor.

zaten yarısı yenmiş yeşil fasulye, tavuk, ekmek *ve jambon tabağına sivri bir bakış attı.* Ama elini gevşeterek koltuğuna yaslandı. "Görgü konusunda titiz olduğunu hiç bilmiyordum, Az."

Azriel sadece Cassian'ın elini bıraktı ve şarap kadehine baktı.

Elain içeri girdi, önlüğü gitti ve saçları yeniden örüldü. "Lütfen benim hesabımı bekleme," dedi masanın başına geçerek.

Cassian, Azriel'e baktı. Az onu ciddiyetle görmezden geldi.

Ama Cassian bir kepçe daha almadan önce Elain'in tabağını doldurmasını bekledi. Diğerleri gibi.

Masanın karşısında Rhys'in bakışıyla karşılaştım. *Ne hakkındaydı?*

Rhys, sırlı jambonunu yumuşak, ustaca vuruşlarla dilimledi. *Cassian'la alakası yoktu.*

Ey?

Rhys bir ısırık aldı ve bıçağıyla yememi işaret etti. *Diyelim ki eve biraz yaklaştı.* Kafam karıştı, diye ekledi, *Konu annesine nasıl davranıldığına gelince bazı yaralar var. Birçok yara izi.*

O doğduğunda bir hizmetçi olan - neredeyse köle olan - annesi. Ve sonra. *Hiçbirimiz herkesin oturmasını beklemeye zahmet etmiyoruz, en azından Cassian.*

Garip zamanlarda vurabilir.

Gölge şarkıcısına bakmamak için elimden geleni yaptım. *Anlıyorum.*

Amren'e dönerek tabağını inceledim. Her şeyin küçük porsiyonları. "Hala alışıyor musun?"

Amren, kavrulmuş ballı havuçlarının etrafında yuvarlanarak homurdandı. "Kan daha lezzetli."

Mor ve Cassian boğuldu.

Amren, kızarmış tavuğun en küçük parçalarını kırmızı boyalı dudaklarına kaldırarak, "Tüketmek o kadar da *zaman almadı," diye homurdandı.*

Amren için küçük, yavaş yemekler. Döndükten sonra yediği ilk normal yemek olan bir kase mercimek çorbası bir saat boyunca kusmasına neden olmuştu. Yani kademeli bir düzenleme olmuştu. Hala bizim gibi bir yemeğe dalamadı. Tamamen fiziksel mi yoksa bir tür kişisel uyum süreci mi olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk.

Amren havuçlarını minik şeritler halinde dilimleyerek, "Ve sonra yemenin diğer tatsız sonuçları da var," diye devam etti.

Azriel ve Cassian birbirlerine baktılar, sonra ikisi de tabaklarını *çok* ilginç bulmuş göründü. Gülümsemeler yüzlerini sararken bile.

Elain, "Ne tür sonuçlar?" diye sordu.

"Buna cevap verme," dedi Rhys yumuşak bir sesle, çatalıyla Amren'i işaret ederek.

her yerde kendimi rahatlatacak bir yer bulmaya ihtiyaç duymanın ne kadar zahmetli olduğunu biliyor musun ?"

Cassian'ın masanın yanından bir fısıltı sesi geldi ama dudaklarımı birbirine kenetledim. Mor masanın altında dizimi kavradı, vücudu kahkahasını dizginlemek için harcadığı çabayla titriyordu.

Rhys, Amren'e yaklaştı, "Velaris, Amren'de senin için umumi tuvaletler yapmaya başlayalım mı?"

Ciddiyim, Rhysand, diye tersledi Amren. Mor'un bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim. Ya da Cassian'ın. Bir bakış ve ben tamamen çözülürdüm. Amren elini aşağı doğru salladı. "Bir erkek formu seçmeliydim. En azından *onu* dışarı atabilir ve üzerine dökülme konusunda endişelenmenize gerek kalmadan istediğiniz yere gidebilirsiniz..."

Cassian kaybetti. Sonra Mor. Sonra beni. Ve Az bile hafifçe kıkırdayarak.

"Gerçekten nasıl işeyeceğini bilmiyor musun?" diye kükredi. "Bu kadar zamandan sonra?"

Amren köpürdü. "Hayvanlar gördüm..."

"Bana tuvaletin nasıl çalıştığını bildiğini söyle," diye patladı Cassian, elini masaya vurarak. "Bu kadarını bildiğini söyle."

Sanki kahkahayı geri getirecekmiş gibi bir elimle ağzımı kapattım. Masanın karşısında, Rhys'in gözleri yıldızlardan daha parlaktı, ağzı titriyordu ve ciddi kalmaya çalışırken başarısız oldu.

Amren, "Tuvalette nasıl oturulacağını biliyorum," diye hırladı.

Mor ağzını açtı, kahkahalar yüzünde dans ediyordu ama Elain, "Bunu yapabilir miydin? Erkek formu almaya mı karar verdin?"

Soru kahkahaları kesti, aramızda bir ok ateşlendi.

Amren kız kardeşimi inceledi, Elain'in yanakları masadaki filtrelenmemiş konuşmamızdan dolayı kızarmıştı. "Evet," dedi basitçe. "Önceden, diğer formumda ben de değildim. Ben sadece *öyleydim* ."

"Öyleyse neden bu bedeni seçtin?" diye sordu Elain, avizenin ışığı altın kahverengi örgüsünün dalgalarına yansıyarak.

Amren basitçe, "Kadın formuna daha çok ilgi duydum," diye yanıtladı. "Daha simetrik olduğunu düşündüm. Beni memnun etti."

Mor, önemli varlıklarına göz atarak kendi halinde kaşlarını çattı. "Doğru."

Cassian sırıttı.

Elain, "Ve bu bedene bir kez girdin mi, değişemedin mi?" diye sordu.

Amren'in gözleri hafifçe kısıldı. Doğruldum, aralarına baktım. Evet, Elain'in bu kadar vokal olması alışılmadıktı ama o gelişiyordu. Çoğu gün aklı yerindeydi - belki sessizdi ve melankoliye eğilimliydi ama farkındaydı.

Elain, beni şaşırtarak Amren'in bakışlarını tuttu.

Amren bir an sonra, "Geçmişimi mi yoksa kendi geleceğini mi merak ediyorsun?" dedi.

Soru, Amren'i azarlamak için bile beni çok şaşırttı. Diğerleri de.

Ben içeri atlayamadan Elain'in kaşları çatıldı. Ne demek istiyorsun?

Amren, belki de biraz nazikçe, "İnsan olmaya geri dönüş yok kızım," dedi.

"Amin," diye uyardım.

Elain'in yüzü daha da kızardı, sırtı dikleşti. Ama çakmadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Elain'in sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştım.

Diğerlerine baktım. Rhys kaşlarını çattı, hem Cassian hem de Mor yüzünü buruşturdu ve Azriel... Güzel yüzünde acıma vardı. Kız kardeşimi izlerken acıma ve üzüntü.

Elain aylardır Yaratılmış olmaktan, Kazan'dan ya da Graysen'dan bahsetmemişti. Belki de Yüce Fae olmaya alıştığını, belki de o ölümlü yaşamı bırakmaya başladığını varsaymıştım.

"Amren, akşam yemeği sohbetini mahvetmek için muhteşem bir yeteneğin var," dedi Rhys şarabını döndürerek. “Bundan bir kariyer yapıp yapamayacağını merak ediyorum.”

İkincisi ona baktı. Ama Rhys, yüzünde sessiz bir uyarıyla bakışlarını tuttu.

Teşekkür ederim , bonoyu indir dedim. Cevapta sıcak bir okşama yankılandı.

Kendi boyunda birini seç, dedi Cassian, kızarmış tavuğu ağzına tıkarken Amren'e.

Azriel, "Fareler için üzülürüm," diye mırıldandı.

Mor ve Cassian uluyarak Azriel'in yüzünün kızarmasını ve Elain'in minnettar bir gülümsemesini kazandı ve Amren'den de kaşlarını çatmak eksik olmadı.

Ama o kahkahayla, Elain'in gözlerine dönen ışıkla içimde bir şeyler yatıştı.

Daha fazla sönük göremeyeceğim bir ışık.

Akşam yemeğinden sonra dışarı çıkmam gerek , dedim tekrar

yemeğimi karıştırırken Rhys'e. *Şehirde bir uçuş mu istiyorsunuz?*

Nesta kapıyı açmadı.

Kapıyı belki iki dakika kadar çaldım, oturmayı seçtiği harap binanın loş ahşap koridoruna kaşlarımı çatarak baktım, sonra dairenin ötesine bir büyü ipi gönderdim.

Rhys her şeyin etrafına korumalar dikmişti ve sihrimizle, ruhlarımızın bağıyla, kapıdan ve dairenin içine saldığım güç ipliğine karşı hiçbir direnç yoktu.

Hiçbir şey değil. Hiçbir yaşam belirtisi ya da daha kötüsü yok.

Evde değildi.

Nerede olacağına dair iyi bir fikrim vardı.

Dondurucu sokağa girerken, botlarım taşları kaplayan buzun üzerinde kayarken dik durmak için kollarımı fırıldak gibi çevirdim.

Bir sokak lambası direğine yaslanmış, kanatlarının tepesindeki pençeleri yaldızlı bir ışıkla Rhys kıkırdadı. Ve bir santim kıpırdamadı.

"Pislik," diye mırıldandım. "Çoğu erkek , buzda kafalarını kırmak üzere olsalar, arkadaşlarına *yardım eder."*

Elektrik direğini itti ve bana doğru sinsi sinsi sinsi sinsi ilerledi, her hareketi sorunsuz ve telaşsızdı. Şimdi bile, seve seve onu izleyerek saatler geçirirdim.

"İçimde öyle bir his var ki, ben *araya* girseydim, bana dediğin gibi, zorba bir anne tavuk olduğun için kafamı ısıracaktın."

Duymamayı tercih ettiği bir cevap homurdandım.

"Evde değil mi yani?"

yine homurdandım.

"Eh, bu da onun olabileceği on yer daha kalıyor."

yüzümü buruşturdum.

Rhys, "Bakmamı ister misin?" diye sordu.

Fiziksel olarak değil ama gücünü Nesta'yı bulmak için kullan. Bir tür mahremiyet ihlali gibi hissettirdiği için daha önce yapmasını istememiştim, ama ne kadar *soğuk* olduğu göz önüne alındığında … "İyi."

Rhys kollarını, ardından kanatlarını etrafıma sardı, beni sıcaklığına bastırdı ve saçlarıma "Dur," diye mırıldandı.

Karanlık ve rüzgar etrafımızda yuvarlandı ve yüzümü göğsüne gömüp kokusunu içime çektim.

Sonra kahkahalar ve şarkılar, yüksek sesli müzik, bayat biranın keskin kokusu, soğuğun ısırığı...

Bizi nereden tanıdığını, ablamı nerede bulduğunu görünce inledim.

Rhys sinerek, "Bu şehirde şarap odaları var," dedi. "Konser salonları var. Güzel restoranlar. Zevk kulüpleri. Ve yine de kız kardeşin…"

Yine de kız kardeşim Velaris'teki en sefil, en sefil meyhaneleri bulmayı başardı. Çoğu yoktu. Ama hepsini himaye etti. Ve bu -Kurt İni- açık ara en kötüsüydü.

Kucağından çekilirken meyhaneden dökülen keman ve davulların üzerinden, "Burada bekle," dedim. Caddenin aşağısında, birkaç sarhoş asi bizi gördü ve sustu. Rhys'in gücünü hissettim, belki benimki de ve bir süreliğine başka bir yerde bulundu.

Aynı şeyin meyhanede olacağından ve Nesta'nın gecesini mahvettiğimiz için bize kızacağından hiç şüphem yoktu. En azından çoğunlukla fark edilmeden içeri girebiliyordum. İkimiz de içeri girersek, kardeşimin bunu bir saldırı olarak göreceğini biliyordum.

Yani ben olurdum. Tek basina.

Rhys alnımı öptü. "Biri sana bir teklifte bulunursa, ikimizin de bir saat içinde özgür olacağımızı söyle."

"Ah." Güçlerimi içimde neredeyse bir fısıltıya çevirerek ona el salladım.

Bana bir öpücük gönderdi.

Ben de ona el salladım ve meyhane kapısından içeri süzüldüm.

BÖLÜM

13

feyre

Kız kardeşimin içki arkadaşı yoktu. Bildiğim kadarıyla, tek başına dışarı çıktı ve gece ilerledikçe onları yaptı. Arada bir onlardan biri onunla eve gitti.

ben sormamıştım. İlk seferin ne zaman olduğundan bile emin değildim.

Ayrıca Cassian'a bilip bilmediğini sormaya cesaret edemedim. Savaştan beri birkaç kelimeden fazlasını zar zor paylaşmışlardı.

Ve Kurt İni'nin hafif ve dalgalı müziğine girdiğimde ve gölgeli arkada üç erkekle birlikte oturan kız kardeşimi hemen fark ettiğimde, Hybern'e karşı o günün hayaletinin arkasında belirdiğini neredeyse görebiliyordum.

Elain'in kazandığı her gram ağırlığı Nesta kaybetmiş gibiydi. Zaten gururlu, köşeli yüzü daha çok dönmüştü, elmacık kemikleri dilimlenecek kadar keskindi. Saçları her zamanki örgülü tacı içinde kaldı, tercih ettiği gri elbisesini giydi ve işgal etmeyi seçtiği kulübeye rağmen her zamanki gibi tertemizdi. Daha iyi yıllar görmüş, pis kokulu, sıcak meyhaneye rağmen. Yüzyıllar.

Tahtı olmayan bir kraliçe . Aklıma gelen tabloyu böyle adlandırırdım.

Nesta'nın benimkiyle aynı mavi-gri olan gözleri, ahşap kapıyı arkamdan kapattığım an yukarı kalktı. Yüzünde belirsiz bir küçümseme dışında hiçbir şey titremiyordu. Masasındaki üç Yüksek Fae erkeği, patronluk yaptıkları yere göre oldukça iyi giyimliydi.

Muhtemelen zengin genç paralar geceyi dışarıda geçirir.

Rhys'in sesi kafamı doldururken kaşlarımı çattım. *Kendi işine bak.*

Bu arada kız kardeşin onları kartlarda kolayca alt ediyor.

Snoop.

Onu seviyorsun.

Kız kardeşimin masasına yaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırdım ve bağı aşağı doğru kaba bir hareketle gönderdim. Rhys'in kahkahası cevap olarak kalkanlarıma karşı gümbürdeyerek, yıldızları andıran bir gök gürültüsü gibi gürledi.

Nesta, elindeki kart yelpazesine bakmaya devam etti, duruşu muhteşem bir can sıkıntısının simgesiydi. Ama ben lekeli ve yaralı ahşap masalarının kenarında durduğumda arkadaşları bana baktılar. Yarısı tüketilmiş kehribar rengi sıvı bardaklar nemden terliyor, meyhanenin büyüsüyle soğutulmuş halde tutuluyordu.

Masanın karşısındaki erkek -yakışıklı, eğik altın gibi saçları olan bir Yüksek Fae- gözlerime çarptı.

Başını eğerken elindeki kartlar masaya düştü. Diğerleri de peşinden gitti.

Sadece hala kartlarını inceleyen kız kardeşim ilgisiz kaldı.

"Leydim," dedi zayıf, koyu saçlı bir erkek, kız kardeşime temkinli bir bakış fırlatarak. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Nesta kartlarından birini ayarlarken başını kaldırıp bakmadı bile.

İyi.

Arkadaşlarına tatlı bir şekilde gülümsedim. "Gecenizi bölmekten nefret ediyorum, beyler." Nazik *erkekler* , sanırım. İnsan hayatımdan bir kalıntı - üçüncü erkeğin kalkık, kalın bir kaş ipucuyla kaydettiği bir şey. "Ama kız kardeşimle biraz konuşmak istiyorum."

Görevden alma yeterince açıktı.

Bir olarak ayağa kalktılar, kartlar terk edildi ve içkilerini yukarı kaydırdılar. Altın saçlı olan, "Yeniden dolduracağız," dedi.

Omuzlarının üzerinden bakmadan bara gelmelerini bekledim, sonra siyah saçlı olanın boşaldığı cılız koltuğa oturdum.

Nesta'nın gözleri yavaşça benimkilere doğru yükseldi.

Ahşabın iniltisiyle sandalyeye yaslandım. "Peki bu gece hangisi seninle eve gidecekti?"

Nesta kartlarını birleştirip desteyi yüzü aşağı bakacak şekilde masaya koydu. "Karar vermemiştim."

Buzlu, düz sözler. Yüzündeki ifadeye mükemmel bir eşlik.

Sadece bekledim.

Nesta da bekledi.

Hala bir hayvan olarak. Hala ölüm gibi.

Bir zamanlar bunun onun gücü olup olmadığını merak etmiştim. Cauldron tarafından verilen laneti.

Hybern'e karşı o anlarda gördüğüm hiçbir şey ölüme *benzememişti* . Sadece kaba güç. Ama Kemik Oymacısı bunu fısıldamıştı. Ve onu görmüştüm, gözlerinde soğuk ve parlak parlıyordu.

Ama şimdi aylardır değil.

Onu çok gördüğümden değil.

Bir dakika geçti. Sonra bir başkası.

Mutlak sessizlik, odanın diğer tarafındaki dörtlü grubun neşeli müziği dışında.

bekleyebilirdim. Bütün gece burada beklerdim.

Nesta da aynı şeyi yapmaya meyilli olarak sandalyesine geri yerleşti.

Benim param kız kardeşine kaldı.

Sessizlik.

Buradan soğuyorum.

İliryalı bebek.

Karanlık bir kıkırdama, ardından bağ yeniden sustu.

"Arkadaşın bütün gece soğukta mı duracak?"

Aramızdaki düşünceleri bir şekilde hissedip hissetmediğini merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Burada olduğunu kim söylüyor?"

Nesta homurdandı. “Biri nereye giderse, diğeri onu takip eder.”

Dilime sıçrayan tüm olası karşılıkları dile getirmekten kaçındım.

Bunun yerine, "Elain seni bu akşam yemeğe davet etti. Neden gelmedin?"

Nesta'nın gülümsemesi yavaştı, bıçak gibi keskindi. "Müzisyenlerin çaldığını duymak istedim."

Gruba keskin bir bakış attım. Her zamanki meyhane setinden daha yetenekli ama gerçek bir bahane değil. "Seni orada istedi." *Seni orada istedim.*

Nesta omuz silkti. "Burada benimle yemek yiyebilirdi."

"Elain'in böyle bir yerde kendini rahat hissetmeyeceğini biliyorsun."

Bakımlı bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir yer mi? Nasıl bir yer orası?"

Gerçekten de bazı insanlar yolumuzu değiştiriyordu. Yüce Leydi—Ben Yüce Leydiydim. Bu yere ve içindeki insanlara hakaret etmek bana destekçi kazanmaz. "Elain kalabalıklar tarafından boğulmuş."

"Eskiden böyle değildi." Nesta elindeki kehribar rengi sıvıyı çevirdi. "Topları ve partileri severdi."

Sözler söylenmeden asılı kaldı. *Ama sen ve sarayın bizi bu dünyaya sürüklediniz. Bu sevinci elinden aldı.*

"Eğer eve uğrama zahmetinde bulunsaydınız, onun yeniden alıştığını görürdünüz. Ama toplar ve partiler bir şeydir. Elain bundan önce tavernalara patronluk taslamamıştı."

Nesta ağzını açtı, şüphesiz beni buraya gelme sebebimden uzaklaştırmak için. Bu yüzden o yapamadan araya girdim. "Bu konunun dışında."

Çelik gibi soğuk gözler benimkileri tuttu. "O zaman ulaşabilir misin? Oyunuma dönmek istiyorum."

Kartları ale-kaygan zemine dağıtmayı tartıştım. "Gündönümü yarından sonraki gün."

Hiçbir şey değil. Göz kırpma değil.

Parmaklarımı birbirine geçirip aramızdaki masaya koydum. "Gelmeni sağlamak için ne gerekecek?"

"Elain'in iyiliği için mi, seninki için mi?"

"Her ikisi de."

Bir horlama daha. Nesta odayı gözden geçirdi, şimdi herkes bizi dikkatle izlemiyordu . Rhys'in etrafımızda bir ses bariyeri kaydırdığını sormadan biliyordum.

Sonunda ablam bana baktı. "Demek bana rüşvet veriyorsun?"

yılmadım. "Mantıklı olmaya istekli olup olmadığını görüyorum. Eğer harcadığınız zamana değecek bir yol varsa."

Nesta işaret parmağının ucunu kart destesinin üzerine yerleştirdi ve masanın üzerinde havalandırdı. "Bizim bayramımız bile değil. Bizim tatilimiz yok . ”

"Belki de denemelisin. Eğlenebilirsin."

"Elain'e söylediğim gibi: sizin hayatınız sizin, benim de benim hayatım."

Yine meyhaneye dik bir bakış attım. "Neden? Kendini uzaklaştırmadaki bu ısrar neden?”

Kollarını kavuşturarak koltuğuna geri oturdu. "Neden senin neşeli küçük grubun bir parçası olmak zorundayım?"

"Sen benim kız kardeşimsin."

Yine o boş, soğuk bakış.

Bekledim.

"Senin partine gitmeyeceğim" dedi.

Elain onu ikna edememiş olsaydı, kesinlikle başaramazdım. Bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyordum. Zamanımı boşa harcamadan önce. Ama denedim - son bir kez. Elain'in iyiliği için. "Babam senin yapmanı isterdi..."

"O cümleyi bitirme."

Etrafımızdaki ses kalkanına rağmen, kız kardeşimin dişlerini göstermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Görünmez pençelere dönüşen parmaklarının görüntüsü.

Git " diye hırlarken, katıksız bir öfkeyle kırıştı .

Sahne. Bu en kötü şekilde bir sahne olmak üzereydi.

Bu yüzden titreyen ellerimi yanlarımda sıkı yumruklar haline getirerek saklayarak ayağa kalktım. Kapıya dönmeden önce "Lütfen gel," dediğim tek şey oldu, masasıyla çıkış arasındaki yürüyüş çok

daha uzundu. Tüm bakan yüzler, başgösteren geçmek zorunda kalırdım.

Kiram, dedi Nesta iki adım attığımda.

durakladım. "Kiranız ne olacak?"

Bardağından fırladı. "Önümüzdeki hafta bitecek. Unutmuşsundur diye."

Tamamen ciddiydi.

Açıkça, "Gündönümü'ne gel ve teslim edildiğinden emin olayım" dedim.

Nesta ağzını açtı, ama ben geçerken bana bakan ağzı açık kalan her yüze bakarak tekrar döndüm.

Ön kapıya giden yol boyunca kız kardeşimin bakışlarının kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu delip geçtiğini hissettim. Ve tüm uçuş eve.

BÖLÜM

14

Rhysand

İşçiler onarımlarını nadiren durdursalar bile, yeniden inşanın bitmesine daha yıllar vardı. Özellikle Hybern'in en çok vurduğu Sidra boyunca.

Nehrin güneydoğu kıvrımı boyunca uzanan, bahçeleri büyümüş ve turkuaz suların yumuşak akışında yarı batık özel kayıkhaneleri olan bir zamanların büyük malikanelerinden ve evlerinden molozdan biraz fazlası kalmıştı.

Bu evlerde büyümüştüm, geceye kadar süren partilere ve şölenlere katılarak, aydınlık yaz günlerini eğimli çimenlerde tembellik ederek, Sidra'daki yazlık tekne yarışlarını alkışlayarak geçirmiştim. Yüzleri, herhangi bir arkadaşın yüzü kadar tanıdıktı. Ben doğmadan çok önce inşa edilmişlerdi. Ben gittikten sonra uzun süre dayanmalarını beklerdim.

"Ailelerden ne zaman döneceklerini duymadın, değil mi?"

Böyle bir malikanenin karla kaplı arazisinde dolaşırken, Mor'un sorusu ayağımızın altındaki soluk taşların çatırdamasının üzerinde süzülüyordu.

Beni öğle yemeğinden sonra bulmuştu - bu günlerde nadir, yalnız bir yemek. Feyre ve Elain şehirde alışveriş yaparken kuzenim kasaba evinin girişinde göründüğünde onu yürüyüşe davet etmekte tereddüt etmemiştim.

Mor ve ben birlikte yürümeyeli uzun zaman olmuştu.

Savaşın sona ermesine rağmen tüm yaraların iyileştiğine inanacak kadar aptal değildim. Özellikle Mor ve benim aramda.

Ve bu yürüyüşü bir süredir ertelemediğimi düşünerek kendimi kandıracak kadar aptal değildim - o da öyleydi.

Geçen gece Hewn City'de gözlerinin uzaklaştığını görmüştüm. Babasına hırlayarak yaptığı ilk uyarıdan sonraki sessizliği, aklının nereye sürüklendiğini bana yeterince anlatmıştı.

Bu savaşın bir diğer kurbanı: Keir ve Eris ile çalışmak kuzenimde bir şeyleri karartmıştı.

Oh, iyi sakladı. Şu iki erkekle yüz yüze olduğu zamanlar dışında...

Düşünceyi bitirmeme, anıyı çağırmama izin vermedim. Beş yüzyıl sonra bile öfke beni yutmakla tehdit etti, ta ki Hewn Şehri ve Sonbahar Sarayı'nı harabeye çevirene kadar.

Ama bunlar onun ölümleriydi. Her zaman öyleydiler. Neden bu kadar uzun süre beklediğini hiç sormamıştım.

Yarım saattir şehrin içinde sessizce dolaşmıştık, çoğunlukla fark edilmeden gidiyorduk. Gündönümü'nün küçük bir lütfu: Herkes kendi hazırlıklarıyla o kadar meşguldü ki, kalabalık sokaklarda kimin gezindiğini belirleyemiyordu.

Buraya nasıl geldik, hiçbir fikrim yoktu. Ama buradaydık, düşmüş ve çatlamış taş bloklardan, kışın kurumuş yabani otlardan ve eşlik eden gri gökyüzünden başka bir şey değildik.

"Aileler," dedim sonunda, "diğer malikanelerinde." Hepsini, krallığımın iki yarısı resmen ayrılmadan çok önce Hewn City'den kaçan zengin tüccarlar ve soylular tanıyordum . “Yakında geri dönme planım yok.” Belki sonsuza kadar. Bir tüccar imparatorluğunun reisi olan birinden, sıfırdan inşa etme çilesiyle yüzleşmek yerine büyük olasılıkla satacaklarını duymuştum.

Mor, bir zamanlar evden buzlu nehre doğru eğimli olan resmi bir bahçenin ortasında durduğunda, soğuk rüzgar saçlarının tutamlarını yüzüne savurdu, dalgın bir şekilde başını salladı. "Keir birazdan buraya geliyor, değil mi?"

Çok nadiren ondan babası olarak söz ederdi. Onu suçlamadım. O erkek yüzyıllardır babası değildi. O affedilmez günden çok önce.

"Öyle."

Savaş sona erdiğinden beri Keir'i uzak tutmayı başarmıştım - onun için kaçınılmaz olarak, kucağına ne kadar iş verirsem vereyim, Eris'le yaptığı küçük ziyaretlerini nasıl bölersem böleyim, bu şehri ziyaret edeceğine karar vermeye hazırlamıştım. .

Belki de Hewn City'nin sınırlarını bu kadar uzun süre zorlayarak bunu başıma getirmiştim. Belki de onların korkunç gelenekleri ve dar kafaları, kontrol altına alınırken daha da kötüleşmişti. Bu onların bölgesiydi, evet ama onlara başka bir şey vermemiştim. Velaris'i bu kadar merak etmelerine şaşmamalı. Her ne kadar Keir'in ziyaret etme arzusu sadece bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu: kızına eziyet etmek.

"Ne zaman."

"Doğru tahmin ediyorsam, muhtemelen ilkbaharda."

Mor'un boğazı düğümlendi, yüzü nadiren tanık olduğum bir şekilde soğuyordu. Suçlu ben olduğum için bir bakıma nefret ettim.

Kendime buna değdiğini söylemiştim. Keir'in Karagetirenleri zaferimizde çok önemliydi. Ve bu yüzden kayıplara uğradı. Erkek kelimenin tam anlamıyla bir hıyardı, ama sonunda başarmıştı.

Kendimi tutmaktan başka seçeneğim yoktu.

Mor beni tepeden tırnağa taradı. Daha ağır yünden yapılmış siyah bir ceket seçtim ve kanatları tamamen bıraktım. Cassian ve Azriel'in sürekli donmalarından dolayı acı çekmesi, benim de zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Hareketsiz kaldım ve Mor'un kendi sonuçlarına varmasına izin verdim. "Sana güveniyorum," dedi sonunda.

başımı eğdim. "Teşekkürler."

Bir elini salladı ve tekrar bahçenin soluk çakıllı yollarında yürümeye başladı. "Ama yine de başka bir yolu olsaydı keşke."

"Ben de yaptım."

Kahverengi paltosunun içine sokmadan önce kalın kırmızı eşarbının uçlarını kıvırdı.

"Eğer baban buraya gelirse," diye teklif ettim, "uzakta olduğundan emin olabilirim." Geçen gece Vekilharç ve Eris'le küçük bir yüzleşme için ısrar edenin o olması önemli değildi.

Kaşlarını çattı. “Ne olduğunu görecek: saklanıyor. Ona bu tatmini yaşatmayacağım."

Annesinin geleceğini düşünüp düşünmediğini sormamam gerektiğini biliyordum. Mor'un annesini tartışmadık. Durmadan.

"Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim."

"Biliyorum ki." İki alçak şimşir ağacının arasında durdu ve ilerideki buzlu nehri izledi.

"Az ve Cassian'ın tüm ziyaret boyunca onları şahinler gibi izleyeceğini biliyorsun. Aylardır güvenlik protokollerini planlıyorlar.”

"Onlar sahip?"

Ciddi bir şekilde başımı salladım.

Mor bir nefes verdi. "Keşke hâlâ Amren'i Hewn Şehri'nin tamamına salmakla tehdit edebilseydik."

Irmağın karşısına, bir tepenin yükselişinden zar zor görünen şehrin mahallesine bakarak homurdandım. "Yarım, Amren'in de aynı şeyi isteyip istemediğini merak ediyor."

"Ona *çok* güzel bir hediye aldığını varsayıyorum."

"Dükkandan çıktığımda Neve neredeyse neşeden zıplıyordu."

Küçük bir kahkaha. "Feyre'e ne aldın?"

Ellerimi ceplerime kaydırdım. "Bu ve şu."

"Bu yüzden hiçbir şey."

Bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Hiçbir şey değil. Herhangi bir fikir?"

"O senin arkadaşın. Bu tür şeylerin içgüdüsel olması gerekmez mi?”

"Onun için alışveriş yapmak imkansız."

Mor bana alaycı bir bakış attı. "Acınası."

Dirsekimle onu dürttüm. "Ona ne *aldın* ?"

"Görmek için Gündönümü akşamına kadar beklemeniz gerekecek."

gözlerimi devirdim. Onu tanıdığım yüzyıllarda, Mor'un hediye satın alma yetenekleri hiç gelişmemişti. Hiç giymediğim, her biri diğerinden daha gösterişli olan düpedüz iğrenç kol düğmeleriyle

dolu bir çekmecem vardı. Yine de şanslıydım: Cassian'ın, gökkuşağının çeşitli renklerinden ipek gömleklerle dolu bir sandığı vardı. Hatta bazılarının üzerinde fırfırlar vardı.

Eşimi bekleyen dehşeti ancak hayal edebiliyordum.

İnce buz tabakaları tembelce Sidra'dan aşağı sürüklendi. Mor'a Azriel hakkında soru sormaya cesaret edemedim - ona ne elde ettiğini, onunla ne yapmayı *planladığını* . Bu buzlu nehre atılmakla pek ilgilenmiyordum.

Sana ihtiyacım olacak Mor, dedim sessizce.

Mor'un gözlerindeki eğlence keskinleşti. Yırtıcı. Savaşta kendini tutmasının ve herhangi bir İliryalıya karşı kendini tutabilmesinin bir nedeni vardı. Ağabeylerim ve ben eğitimin çoğunu kendimiz denetlemiştik, ama o yıllarını onların bildiklerini öğrenmek için başka topraklara, başka bölgelere seyahat ederek geçirmişti.

İşte tam da bu yüzden, "Keir ve Hewn City ile değil, her şeyin istikrara kavuşması için barışı yeterince uzun süre tutmakla değil" dedim.

Kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

“Az çoğu mahkemeye, çoğu toprağa sızabilir. Ama o toprakları kazanman için sana ihtiyacım olabilir." Çünkü masaya saçılan parçalar... “Antlaşma müzakereleri çok uzun sürüyor.”

"Hiç olmuyorlar."

Gerçek. Yeniden yapılanmayla birlikte, pek çok geçici müttefik meşgul olduklarını ve yeni şartları tartışmak için ilkbaharda yeniden toplanacaklarını iddia etmişti.

"Aylarca gitmene gerek yok. Sadece burada ve orada ziyaretler. Gündelik."

"Rahat ama krallıkları ve bölgeleri çok ileri giderlerse veya insan topraklarına girerlerse onları yok edeceğimizi anlamalarını sağla?"

bir kahkaha patlattım. "Bunun gibi bir şey. Az, sınırı aşma olasılığı en yüksek krallıkların listelerine sahip.”

“Kıta hakkında uçuyorsam, Kabuslar Mahkemesiyle kim ilgilenecek?”

"Yapacağım."

Kahverengi gözleri kısıldı. "Bunu Keir'le başa çıkamayacağımı düşündüğün için yapmıyorsun, değil mi?"

Dikkatli, dikkatli bölge. "Hayır," dedim ve yalan söylemiyordum. "Bence yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Ama yeteneklerin şimdilik başka yerlerde daha iyi kullanılıyor. Keir, Sonbahar Sarayı ile bağlar kurmak istiyor, bırakın yapsın. O ve Eris her ne planlarsa yapsınlar, izlediğimizi biliyorlar ve her ikisinin de bizi zorlamasının ne kadar aptalca olacağını biliyorlar. Beron'a tek kelime et, Eris'in başı yuvarlanacak."

Cazip. Sonbaharın Yüce Lordu'na en büyük oğlunun tahtına imrendiğini ve onu zorla almaya hazır olduğunu söylemek çok çekiciydi. Ama Eris'le de bir pazarlık yapmıştım. Belki bir aptalın pazarlığı, ama bu konuda sadece zaman söyleyebilir.

Mor atkısıyla oynadı. "Ben onlardan korkmuyorum."

"Sen olmadığını biliyorum."

"Ben sadece... onların yanında, *birlikte* ..." Ellerini ceplerine soktu. "Muhtemelen Tamlin'in etrafında olmak sana böyle hissettiriyor."

"Teselli olacaksa kuzen, geçen gün oldukça kötü davrandım."

"Öldü mü?"

"Numara."

“O zaman, kendini takdire şayan bir şekilde kontrol ettiğini söyleyebilirim.”

Güldüm. "Kan susamış, Mor."

Omuz silkti, yine nehri seyrediyordu. "Onu hakediyor."

Gerçekten de yaptı.

Bana yan yan baktı. "Ne zaman gitmem gerekecek?"

"Birkaç hafta daha değil, belki bir ay."

Başıyla onayladı ve sustu. Azriel ve ben önce *nereye* gideceğini düşündük mü diye sordum ona ama sessizliği yeterliydi. Her yere giderdi.

Çok uzun. Çok uzun zamandır bu mahkemenin sınırları içinde tıkılıp kalmıştı. Savaş neredeyse sayılmazdı. Ve bu bir ayda, belki birkaç yılda olmayacaktı , ama görebiliyordum: Burada geçirdiği her günle boynuna dolanan görünmez ilmik.

"Bunu düşünmek için birkaç gün ayırın," diye teklif ettim.

Başını bana doğru kamçıladı, altın rengi saçları ışıkta parlıyordu. "Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Seçim için fazla yer varmış gibi görünmüyordu."

"Her zaman bir seçeneğin vardır. Gitmek istemiyorsan, sorun değil."

"Peki onun yerine kim yapacak? Amr?" Bilen bir bakış.

yine güldüm. "Kesinlikle Amren değil. Barış istiyorsak olmaz." "Sadece - bana bir iyilik yap ve evet demeden önce düşünmek için biraz zaman ayır. Bunu bir emir olarak değil, bir teklif olarak kabul edin."

Bir kez daha sustu. Birlikte, buz kütlelerinin Sidra'dan uzak, vahşi denize doğru sürüklendiğini izledik. "Ben gidersem o kazanır mı?" Sessiz, belirsiz bir soru.

"Buna kendin karar vermelisin."

Mor, arkamızdaki harap eve ve araziye döndü. Onlara bakmadığımı fark ettim, ama doğuya.

Kıtaya ve içindeki topraklara doğru. Sanki orada neyin beklediğini merak ediyormuş gibi.

BÖLÜM

15

feyre

Gündönümü için Rhysand'a ne vereceğim konusunda henüz belirsiz bir fikir bulamadım ve hatta aklıma gelmedi.

Neyse ki, Elain kahvaltıda sessizce bana yaklaştı, Cassian hâlâ oturma odasındaki antrenin karşısındaki kanepede kendinden geçiyordu ve Azriel'in karşısındaki kanepede uyuyakaldığına dair hiçbir iz yoktu, ikisi de çok tembel ve belki de biraz sarhoştu. Dün gece içtiğimiz onca şaraptan sonra, Gündönümü sırasında paylaşacakları küçük yedek yatak odasına gitmek için. Mor, eklediğim dağınıklığa aldırmadan eski yatak odamı almıştı ve sabahın erken saatlerinde nihayet uykuya daldığımızda Amren kendi dairesine dönmüştü. Hem eşim hem de Mor hâlâ uyuyorlardı ve ben de onların uyumaya devam etmelerine izin vermekten memnundum. Bu dinlenmeyi hak etmişlerdi. Hepimiz vardı.

Ama görünüşe bakılırsa Elain de benim kadar uykusuzdu, özellikle Nesta'yla, içmek için eve döndüğüm şarabın bile donuklaşamayacağına dair iğneleyici konuşmamdan sonra ve şehirde yürüyüşe çıkıp çıkmadığımı görmek istedi. , bana daha fazla alışverişe çıkmam için mükemmel bir bahane sağlıyor.

Dekadant - Sevdiğim insanlar için olsa bile alışveriş yapmak çökmekte ve bencilce geliyordu. Bu şehirde ve onun ötesinde, neredeyse hiçbir şeyi olmayan o kadar çok insan vardı ki ve her gereksiz anımı vitrinlere bakarak ve parmaklarımı sinirlerime değen çeşitli eşyaların üzerinde gezdirerek geçirdim.

Bir dokumacı dükkânından geçerken, onun çeşitli Night Court sahnelerinde yaptığı güzel duvar halılarına, kilimlere ve battaniyelere hayranlıkla bakarken, “Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum,” dedi Elain: Yıldız Düşüşü'nün parıltısı altında Velaris; kuzey adalarının kayalık, evcilleşmemiş kıyıları; Cesere tapınaklarının stelleri; bu sarayın nişanı, bir dağ zirvesini taçlandıran üç yıldız.

Tam da o görüntüyü betimleyen bir duvar kaplamasından döndüm. “Kolay olmayan nedir?”

Sessiz, sıcak alanda sesimizi mırıldanmaya yakın tuttuk, çalışmaya hayran olan diğer tarayıcılara daha fazla saygı duyduk.

Elain'in kahverengi gözleri Gece Sarayı ambleminin üzerinde gezindi. “Ciddi bir ihtiyaç duymadan bir şeyler satın almak bunu gerektirir.”

Tonozlu, ahşap panelli dükkânın arkasında, parçaları yapan koyu saçlı sanatçı işine devam ederken, sadece müşterilerin sorularını yanıtlamak için durup bir tezgah gümbürdeyip tıkırdadı.

Çok farklı. Bu alan, Ormandaki Dokumacıya ait olan korku kulübesinden çok farklıydı. Stryga'ya.

"İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diye itiraf ettim Elain'e. “Hediye almak aşırı hissettiriyor.”

"Yine de bu onların geleneği," diye karşı çıktı Elain, yüzü hala soğuktan kıpkırmızıydı. “Savaşta korumak için savaştıkları ve öldükleri birini. Belki de suçluluk duymaktansa bunu düşünmenin daha iyi yolu budur. Bu günün onlar için bir anlam ifade ettiğini hatırlamak. Hepsi, kimin daha fazlasına, kimin daha azına sahip olduğuna bakılmaksızın ve gelenekleri, hediyeler aracılığıyla bile kutlayarak, bu şehrin şimdi sahip olduğu barış için, varlığı için savaşanları onurlandırıyoruz.”

Bir an için kız kardeşime, söylediği bilgeliğe baktım. Bu kehanet yeteneklerinin bir fısıltısı değil. Sadece gözleri ve açık bir ifadeyi temizleyin. "Haklısın," dedim önümde yükselen nişanı alarak.

Goblen o kadar siyah bir kumaştan dokunmuştu ki ışığı yutmuş gibiydi, o kadar siyahtı ki neredeyse gözü zorladı. Ancak nişan

gümüş iplikle işlenmişti - hayır, gümüş değil. Renk kıvılcımlarıyla değişen bir tür yanardöner iplik. Dokunmuş yıldız ışığı gibi.

"Almayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Dışarı çıktığımız saatte hiçbir şey satın almamıştı ama düşünmek için yeterince sık durmuştu. Nesta'ya bir hediye, demişti. Nesta yarın bize katılmaya tenezzül etse de etmese de ablamız için bir hediye arıyordu.

Ama Elain sadece uğuldayan şehri seyretmekle, binaların arasına ve meydanların üzerine gerilmiş ışıltılı sokak ışıklarını içine çekmek, hevesli bir satıcının sunduğu her türlü yemeği tatmak, şimdiye kadar çalan ozanları dinlemekle yetinmiş gibi görünüyordu. -sessiz çeşmeler.

Sanki kız kardeşim de bugün evden çıkmak için bahane arıyormuş gibi.

Kime alacağımı bilmiyorum ," diye itiraf ettim. Tırnağım kadife yumuşaklığındaki yüzeye değdiği an kaybolmuş gibiydi. Sanki malzeme gerçekten tüm renkleri, tüm ışığı yutmuş gibi. "Ama..." Dokumacıya, tezgâhında yarı yarıya oluşmuş başka bir parçanın diğer ucundaki dokumacıya baktım. Düşüncemi yarım bırakarak ona doğru yürüdüm.

Dokumacı Yüce Fae'ydi, iri yapılı ve soluk tenliydi. Yüzünden geriye doğru bir tutam siyah saç örülmüştü, örgünün uzunluğu kalın, kırmızı süveterinin omzuna düşüyordu. Kullanışlı kahverengi pantolonlar ve içi kürklü çizmeler kombinini tamamlıyordu. Basit, rahat giysiler. Resim yaparken ne giyebilirim. Ya da herhangi bir şey yapmak.

Dürüst olmak gerekirse, kalın mavi paltomun altına giydiğim şey.

Dokumacı işini durdurdu, hünerli parmakları hareketsiz kaldı ve başını kaldırdı. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Güzel gülümsemesine rağmen, gri gözleri… sessizdi. Bunu açıklamanın bir yolu yoktu. Sessiz ve biraz uzak. Gülümseme bunu dengelemeye çalıştı ama içinde kalan ağırlığı maskeleyemedi.

"İşaretli goblen hakkında bilgi almak istiyordum," dedim. "Siyah kumaş - nedir bu?"

Dokumacı, gülümsemesi değişmeden, ancak gözlerini aydınlatmayan bir mizah duygusuyla, "Bunu en az saatte bir kez soruyorum," dedi.

biraz kıkırdadım. “Buna eklediğim için üzgünüm.” Elain bir elinde tüylü pembe bir battaniye, diğerinde mor bir battaniyeyle yanıma doğru sürüklendi.

Dokumacı özrümü salladı. "Bu alışılmadık bir kumaş. Sorular bekleniyor." Bir elini dokuma tezgahının ahşap çerçevesini düzeltti. "Ben ona Boşluk diyorum. Işığı emer. Tam bir renk eksikliği yaratır.”

"Başardın?" diye sordu Elain, şimdi omzunun üzerinden goblene bakarak.

Ciddi bir baş selamı. "Daha yeni bir denemem. Karanlığın nasıl yaratılabileceğini görmek için, dokunmuş. Daha önce herhangi bir dokumacıdan daha derine, daha uzağa götürüp götüremeyeceğimi görmek için."

Kendim boşlukta olduğum için, dokunduğu kumaş sinir bozucu bir şekilde yaklaştı. "Neden?"

Gri gözleri tekrar bana döndü. “Kocam savaştan dönmedi.”

Açık sözlü, açık sözler içimde yankılandı.

Devam ederken bakışlarını tutmak için bir çabaydı, "Düştüğünü öğrendikten sonraki gün Boşluk yaratmaya başladım."

Yine de Rhys bu şehirdeki hiç kimseden ordusuna katılmasını istememişti. Bunu bilinçli olarak bir seçim yapmıştı. Yüzümdeki şaşkınlık karşısında dokumacı usulca ekledi, "Doğru olduğunu düşündü. Savaşmaya yardım etmek için. Aynı hisseden birkaç kişiyle birlikte ayrıldı ve güneye giderken buldukları bir Yaz Sarayı lejyonuna katıldı. Adriata savaşında öldü.”

"Üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. Elain kelimeleri tekrarladı, sesi nazikti.

Dokumacı sadece goblene baktı. "Birlikte bin yıl daha geçireceğimizi düşünmüştüm." Tezgahı yeniden harekete geçirmeye başladı. "Evli olduğumuz üç yüz yıl boyunca hiç çocuk sahibi olma şansımız olmadı." Sözlerine rağmen parmakları güzelce hareket

ediyordu. "Bende ondan bir parça bile yok. O gitti ve ben değilim. Boşluk bu duygudan doğdu."

Sözleri yerine otururken ne diyeceğimi bilemedim. Çalışmaya devam ederken.

Ben olabilirdim.

Rhys olabilirdi.

Bir an dokunduğum ve bir daha asla bilmek istemediğim kederle yaratılan ve örülen bu olağanüstü doku, iyileşmeyi hayal bile edemediğim bir kaybı içeriyordu.

Dokumacı, "Boşluk hakkında soru soran birine her söylediğimde, daha kolay olacağını umuyorum," dedi. İnsanlar bunu onun iddia ettiği kadar sık sorsaydı... Buna dayanamazdım.

"Neden indirmiyorsun?" diye sordu Elain, yüzünün her yerinde sempati yazılıydı.

"Çünkü onu tutmak istemiyorum." Mekik, kendine ait bir hayatla uçarak dokuma tezgahının üzerinden geçti.

Duruşuna, sakinliğine rağmen, neredeyse odaya yayılan ıstırabını hissedebiliyordum. Daemati hediyelerime birkaç dokunuşla bu kederi hafifletebilir, acıyı azaltabilirim. Bunu hiç kimse için yapmadım, ama…

Ama ben yapamadım. olmaz. İyi niyetle yapsam bile bu bir ihlal olurdu.

Ve kaybı, bitmeyen kederi - ondan bir şey yaratmıştı. Olağanüstü bir şey. Bunu ondan alamazdım. Benden rica etse bile.

"Gümüş iplik," diye sordu Elain. "Buna ne denir?"

Dokumacı, rengarenk ipler titreşerek dokumacıyı yeniden durdurdu. Kız kardeşimin bakışlarını tuttu. Bu sefer gülümsemeye çalışmak yok. "Ben ona Umut diyorum."

Boğazım dayanılmaz bir şekilde sıkıştı, gözlerim o kadar acıyordu ki, o olağanüstü goblene doğru geri dönmek için arkamı dönmem gerekti.

Dokumacı kız kardeşime, "Bunu Void'de ustalaştıktan sonra yaptım" dedi.

Cehennem çukuruna bakmak gibi olan siyah kumaşa baktım ve baktım. Sonra, diğer tüm ışık ve renkleri yutan karanlığa rağmen, onu kesen yanardöner, canlı gümüş ipliğe baktı.

Ben olabilirdim. Ve Rhys. Neredeyse o yöne gitmişti.

Yine de o yaşamıştı ve dokumacının kocası yaşamamıştı. *Yaşamıştık* ve hikayeleri bitmişti. Ondan bir parça kalmamıştı. En azından onun istediği şekilde değil.

- eşim için alışveriş yapmaktan şikayet ettiğim için bile çok *şanslıydım .* Öldüğü an hayatımın en kötü anıydı, muhtemelen öyle kalacaktı ama biz atlatmıştık. Bu aylar, *ne olursa olsun* bana musallat olmuştu. Kıl payı kurtulduğumuz tüm bu *ne varsa .*

Ve yarınki bu bayram, birlikte olmayı, yaşamayı kutlamak için bu şans…

Önümdeki karanlığın imkansız derinliği, içinden parlayan Hope'un beklenmedik meydan okuması, ben daha farkına varmadan gerçeği fısıldadı. Rhys'e ne vermek istediğimi bilmeden önce.

Dokumacının kocası eve gelmemişti. Ama benimki vardı.

"Ferre?"

Elain yine yanımdaydı. Adımlarını duymamıştım. Dakikalarca hiç ses duymadım.

Galeri boşalmıştı, anladım. Ama umurumda değildi, bir kez daha durmuş olan dokumacıya tekrar yaklaştım. Adımın anılmasında.

Başını eğerken dokumacının gözleri biraz genişledi. "Hanımım."

Sözleri görmezden geldim. "Nasıl." Tezgahı işaret ettim, çerçevesi üzerinde şekillenen yarım kalmış parça, duvarlardaki sanat. "Kaybettiklerine rağmen yaratmaya nasıl devam ediyorsun?"

Sesimdeki çatlağı fark edip etmediğini belli etmedi. Dokumacı sadece üzgün, kederli bakışları benimkiyle buluşarak, "Yapmak zorundayım" dedi.

Basit sözler bana bir darbe gibi çarptı.

Dokumacı devam etti, “Yaratmalıyım , yoksa hepsi boşunaydı. Yaratmak zorundayım , yoksa umutsuzluğa kapılıp yatağımdan asla ayrılmayacağım. Yaratmak zorundayım *çünkü bunu* dile getirmenin başka bir yolu yok .” Eli kalbinin üzerine koydu ve gözlerim yandı.

"Zor," dedi dokumacı, bakışları benden hiç ayrılmadan, "ve acıyor, ama dursam, bu dokuma tezgâhını ya da iğin susmasına izin versem..." Sonunda bakmak için bakışlarımı kırdı. onun goblenine. "O zaman Boşlukta parlayan bir Umut olmazdı."

Ağzım titredi ve dokumacı elimi sıkmak için uzandı, nasırlı parmakları benimkilere karşı sıcaktı.

Ona sunacak hiçbir sözüm yoktu, göğsümde kabaran şeyi iletecek hiçbir şeyim yoktu. “O gobleni satın almak istiyorum” demekten

başka bir şey değil.

Goblen benden başka kimseye hediye değildi ve o öğleden sonra kasaba evine teslim edilecekti.

İplik ve Mücevher Sarayı'nda kendi alışverişini yapmak için kız kardeşimden ayrılmadan önce Elain ve ben bir saat daha çeşitli mağazalara göz gezdirdik.

Hemen Rainbow'daki terk edilmiş stüdyoya girdim.

boyamam gerekiyordu. Dokumacının galerisinde gördüğüm, hissettiğim şeyi dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Üç saat kalmaktan kurtuldum.

Bazı resimler hızlı, hızlı renderlardı. Bazılarını kalem ve kağıtla çizmeye başladım, gerekli tuvali, kullanmak istediğim boyayı düşündüm.

onun kaybı *için* resmettim . İçimde yükselen her şeyi boyadım, geçmişin tuvale akmasına izin verdim, fırçamın her vuruşunda kutsanmış bir rahatlama.

Yakalanmam biraz sürpriz oldu.

Ön kapı açılıp Ressina yeşil ellerinde bir paspas ve kovayla içeri girmeden önce taburemden zar zor atlayacak zamanım oldu. Tüm tabloları ve malzemeleri saklamak için kesinlikle yeterli zamanım yoktu .

Ressina kısa süreliğine durduğunda sadece gülümsedi. "Burada olacağından şüpheleniyordum. Geçen gece ışıkları gördüm ve sen olabileceğini düşündüm."

Kalbim vücudumu delip geçti, yüzüm bir demir ocağı kadar sıcaktı ama dudaklarıma sımsıkı bir gülümseme sunmayı başardım. "Üzgünüm."

Peri, ellerinde temizlik malzemeleri olmasına rağmen zarif bir şekilde odanın içinden geçti. "Özre gerek yok. Ben de biraz temizlik yapmaya gidiyordum."

Paspas ve kovayı hafif bir gümbürtüyle boş beyaz duvarlardan birine dayadı.

"Neden?" Boya fırçamı yanımdaki tabureye koyduğum paletin üzerine koydum.

Ressina ellerini dar kalçalarına koydu ve yeri inceledi.

Merhamet ya da ilgisizlik yüzünden, resimlerime fazla uzun bakmadı. "Polina'nın ailesi satıp satmadıklarını tartışmadı, ama en azından onun buranın dağınık olmasını istemeyeceğini düşündüm."

Dudağımı ısırdım, eklediğim karmaşayla oyalanırken beceriksizce başımı salladım. "Üzgünüm ben... geçen gece stüdyona uğramadım."

Ressa omuz silkti. "Yine özür dilemene gerek yok."

Inner Circle'ın dışından kimse benimle çok nadiren böyle kayıtsız bir şekilde konuşurdu. Ben onun duvar halısını almayı teklif ettikten sonra dokumacı bile daha resmi olmuştu.

"Birinin burayı kullanmasına sevindim. *Kullandığını* ," diye ekledi Ressina . "Bence Polina senden hoşlanırdı."

Cevap vermeyince sessizlik çöktü. Malzemeleri toplamaya başladığımda. "Yolundan çekileceğim." Hâlâ kurumakta olan bir tabloyu duvara koymak için harekete geçtim. Bir süredir düşündüğüm bir portre . Onu, üzerinde çalıştığım diğerleriyle birlikte, krallıklar arasındaki o cebe gönderdim.

Sarf malzemelerimi almak için eğildim.

"Bunları bırakabilirsin."

Durdum, bir el deri kayışa dolandı. "Benim alanım değil."

Ressina paspas ve kovasının yanında duvara yaslandı. “Belki bunu Polina'nın ailesiyle konuşabilirsin. Motive olmuş satıcılar.”

Tedarik paketini yanıma alarak doğruldum. "Belki," dedim, geri kalan malzemeleri ve resimleri o cep alemine gönderirken, kapıya yönelirken birbirlerine çarpmalarını umursamadan.

"Dunmere'de deniz kenarında bir çiftlikte yaşıyorlar. Eğer ilgilenirsen diye."

Muhtemel değil. "Teşekkürler."

Ön kapıya ulaştığımda neredeyse gülümsediğini duyabiliyordum. "Mutlu Gündönümü."

Sokakta gözden kaybolmadan önce, "Sen de," diye omzumun üzerinden attım.

Ve arkadaşımın sert, sıcak göğsüne çarptı.

Bir lanetle Rhys'in yanından geri döndüm, beni buzlu caddeye karşı sabitlemek için kollarımı tutarken gülüşüne kaşlarımı çatarak baktım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ona kaşlarımı çattım ama kolumu onunkinin içinden geçirip hızlı bir yürüyüşe başladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden bir şey çalmış gibi terk edilmiş bir galeriden kaçıyorsun?"

" *Koşmuyordum* ." Kolunu çimdikledim, derin, boğuk bir kahkaha daha aldım.

"Öyleyse şüpheli hızlı yürüyor."

Nehre inen caddeye ulaşana kadar cevap vermedim. Turkuaz sularda ince buz kabukları sürüklendi. Altlarında, akıntının hâlâ aktığını hissedebiliyordum - yine de daha sıcak aylarda olduğu kadar güçlü değil. Sanki Sidra kış için alacakaranlık uykusuna yatmıştı.

"İşte orada resim yapıyordum," dedim sonunda nehrin yanındaki korkuluklu geçitte dururken. Nemli, soğuk bir rüzgar saçlarımı karıştırdı. Rhys bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bugün geri döndüm ve Ressina adlı bir sanatçı tarafından sözümü kestim. Ancak stüdyo, bu bahar saldırıdan sağ kurtulamayan bir periye aitti. Ressina onun adına yeri temizliyordu. Polina'nın ailesi onu satmak isterse diye Polina adına."

İnce güneş ışığı saçlarını yaldızlayarak, "Eğer kendi başına boyayacak bir yere ihtiyacın olursa sana bir stüdyo alanı alabiliriz," dedi. Kanatlarından iz yok.

“Hayır—hayır, yalnız olmaktan çok… bunu yapmak için doğru yer. Doğru *hissediyorum* .” başımı salladım. "Bilmiyorum. Resim yardımcı olur. Bana yardım ediyor, yani." Nefesimi dışarı üfledim ve ona baktım, yüzü benim için dünyadaki her şeyden daha değerliydi, dokumacının sözleri içimde yankılanıyordu.

Kocasını kaybetmişti. yoktu. Ve yine de ördü, hala yarattı. Rhys'in yanağını tuttum ve ben sessizce sorduğumda dokunuşa doğru eğildi, "Sence resim yapmanın başkalarına da yardım edip etmeyeceğini merak etmek aptalca mı? *Benim resmim* değil , yani. Ama başkalarına resim yapmayı öğretmek. Boyamalarına izin vermek. Benimle aynı şekilde mücadele edebilecek insanlar.”

Gözleri yumuşadı. "Bence bu hiç aptalca değil."

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim, temasın her santiminin tadını çıkardım. "Beni daha iyi hissettiriyor - belki başkaları için de aynısını yapar."

Sessiz kaldı, bana hiçbir şey talep etmeyen arkadaşlığı teklif etti, ben onun yüzünü okşamaya devam ederken hiçbir şey sormadı. Bir yıldan az bir süredir çiftleşmiştik. O son savaşta işler iyi gitmeseydi, beni daha ne kadar pişman edecekti? Biliyordum - hangilerinin en çok vuracağını, en derinden vuracağını biliyordum. Hangilerini değiştirme gücüm olduğunu biliyordum.

En sonunda elimi suratından indirdim. "Birinin geleceğini düşünüyor musun? Böyle bir alan, böyle bir şey mevcut olsaydı?”

Rhys düşündü, şakaklarımı öpmeden önce gözlerimi taradı, ağzı

soğumuş yüzüme karşı sıcaktı. "Görmeniz gerekecek, sanırım."

Amren'i bir saat sonra çatı katında buldum. Rhys'in, Cassian ve onların İliryalı komutanlarıyla Devlon'un savaş kampında katılması

için başka bir toplantısı daha vardı ve hırpalamadan önce beni onun binasının kapısına kadar yürütmüştü.

Amren'in sıcak dairesine girerken burnum kırıştı. "Burası... ilginç kokuyor."

Alanın ortasındaki uzun çalışma masasında oturan Amren, sayvanlı yatağı işaret etmeden önce bana çarpık bir şekilde gülümsedi.

Buruşuk çarşaflar ve çarpık yastıklar, algıladığım kokular hakkında yeterince bilgi verdi.

"Pencereyi açabilirsin," dedim dairenin diğer ucundaki duvara el sallayarak.

“Dışarısı soğuk,” dediği tek şey oldu, geri dönerken...

"Bir yapboz mu?"

Amren, üzerinde çalıştığı bölüme küçük bir parça yerleştirdi. "Gündönümü tatilim sırasında başka bir şey mi yapmam gerekiyor?"

Paltomu ve atkımı çıkarırken buna cevap vermeye cesaret edemedim. Amren ocaktaki ateşi bunaltıcı derecede tuttu. Ya kendisi için, ya da Yaz Sarayı'ndaki arkadaşı için, kimden hiçbir iz bulamamıştım. "Varian nerede?"

“Benim için daha fazla hediye alıyor.”

"Daha?"

Bu sefer daha küçük bir gülümseme, yapbozuna başka bir parça yerleştirirken kırmızı ağzı yana kıvrıldı. "Yaz Mahkemesi'nden getirdiklerinin yeterli olmadığına karar verdi."

Ben de o yoruma girmek istemedim.

Uzun, koyu renkli ahşap masada karşısına oturdum ve bir tür sonbahar pastoraline benzeyen yarı bitmiş yapbozu inceledim. “Yeni bir hobin mi?”

"Deşifre edeceğim o iğrenç Kitap olmayınca, böyle şeyleri özlediğimi fark ettim." Bir parça daha yerine oturdu. "Bu, bu haftaki beşinci seferim."

"Haftanın sadece üç günü varız."

“Onları benim için yeterince zorlaştırmıyorlar.”

“Bu kaç parça?”

"Beş bin."

"Hava atmak."

Amren kendi kendine konuştu, sonra sandalyesinde doğruldu, sırtını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Zihin için iyi, ama duruş için kötü."

"Egzersiz yapmak için Varian'ın olması iyi bir şey."

Amren güldü, ses bir karganın ötüşüne benziyordu. "İyi bir şey gerçekten." Hâlâ esrarengiz, hâlâ bir güç iziyle çevrelenmiş o gümüşi gözler beni taradı. "Buraya bana arkadaşlık etmeye gelmedin, sanırım."

Eski püskü koltuğa yaslandım. Masadaki hiçbiri eşleşmedi. Gerçekten de, her biri farklı bir on yılda görünüyordu. Yüzyıl. "Hayır, yapmadım."

Yüce Lord'un İkinci Elini uzun kırmızı tırnaklarla salladı ve tekrar yapbozunun üzerine eğildi. "Devam etmek."

Sabit bir nefes aldım. "Nesta'yla ilgili."

"Ben de o kadar şüphelendim."

"Onunla konuştun mu?"

"Birkaç günde bir buraya geliyor."

"Yok canım?"

Amren, yapbozunun bir parçasını yerleştirmeye çalıştı ama başaramadı, gözleri etrafındaki renkli parçalar üzerinde gezindi. "İnanmak bu kadar zor mu?"

“Köy evine gelmiyor. Ya da Rüzgar Evi."

"Hiç kimse Rüzgar Evi'ne gitmeyi sevmez."

Bir parçaya uzandım ve Amren uyarmak için dilini şaklattı. Elimi tekrar kucağıma koydum.

"Onun neler yaşadığına dair bir fikrin olabileceğini umuyordum."

Amren bir süre cevap vermedi, onun yerine ortaya konan parçaları taradı. "Kardeşinden hoşlanıyorum" dediğinde kendimi tekrarlamak üzereydim.

Birkaçından biri.

Amren, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi gözlerini bana kaldırdı. “Onu seviyorum çünkü çok az kişi seviyor. Onu seviyorum çünkü etrafta olması ya da anlaşılması kolay değil.”

"Fakat?"

Ama hiçbir şey, dedi Amren bulmacaya dönerek. “Onu sevdiğim için şu anki durumu hakkında dedikodu yapmaya meyilli değilim.”

"Dedikodu değil. Ben endişeliyim." Hepimiz öyleydik. "Bir yola giriyor ki..."

"Onun güvenine ihanet etmeyeceğim."

"Seninle konuştu mu?" O an içimden çok fazla duygu geçti . Nesta'nın biriyle konuştuğu için rahatlama, *Amren* olduğuna dair kafa karışıklığı ve hatta belki de kız kardeşimin bana ya da Elain'e dönmediği için biraz kıskançlık.

Hayır, dedi Amren. "Ama *yolunu* kimseyle birlikte düşünmemi istemeyeceğini biliyorum . Seninle."

"Fakat-"

"Ona zaman ver. Ona yer ver. Ona bunu kendi başına çözme fırsatı verin.”

"Aylar oldu."

"O bir ölümsüz. Aylar önemsizdir.”

çenemi sıktım. "Gündönümü için eve gelmeyi reddediyor. Yapmazsa Elain'in kalbi kırılacak..."

"Elain mi, yoksa sen mi?"

O gümüş gözler beni oraya sabitledi.

"İkisi de" dedim dişlerimin arasından.

Amren yine parçalarını gözden geçirdi. "Elain'in odaklanması gereken kendi sorunları var."

"Örneğin?"

Amren bana bir bakış attı. görmezden geldim.

"Nesta seni ziyaret etmeye tenezzül ederse," dedim, eski sandalye geri itip ayağa kalkarken inleyerek, kapının yanındaki banktan paltomu ve atkımı kaptı, "ona, eğer gelirse çok şey ifade edeceğini söyle. Gündönümü."

Amren kafasını bulmacasından kaldırmaya zahmet etmedi. "Söz vermem kızım."

Umut edebileceğimin en iyisi buydu.

BÖLÜM

16

Rhysand

O öğleden sonra, Cassian deri çantasını şehir evinin dördüncü yatak odasının duvarına dayalı dar yatağın üzerine attı, içindekiler tıkırdadı.

"Solstice'e silah mı getirdin?" diye sordum kapı çerçevesine yaslanarak.

Azriel, kendi çantasını Cassian'ınkinin karşısındaki yatağa yerleştirirken, ağabeyimize belli belirsiz bir korku dolu bakış attı. Dün gece oturma odasındaki kanepelerde bayıldıktan ve muhtemelen rahatsız edici bir uykudan sonra nihayet kendileri için ayrılan yatak odasına yerleşme zahmetine girmişlerdi.

Cassian, bir İliryalı savaşçıdan ziyade bir çocuk için daha uygun olan yatağa atarak omuz silkti. "Bazıları hediye olabilir."

"Ve gerisi?"

Cassian botlarını çıkardı ve yatak başlığına yaslandı, kanatları yere düşerken kollarını başının arkasında birleştirdi. "Kadınlar mücevherlerini getiriyorlar. Silahlarımı getiriyorum."

"Bu evde buna gücenebilecek birkaç kadın tanıyorum."

Cassian karşılık olarak bana kötü bir sırıtış sundu. Bir saat önce yaptığımız toplantıda Devlon'a ve komutanlara verdiği gülümsemenin aynısı. Fırtına için her şey hazırdı; tüm devriyeler sorumlu tutuldu. Standart bir toplantıydı ve katılmama gerek yoktu ama onlara varlığımı hatırlatmak her zaman iyiydi. Özellikle de Gündönümü için toplanmadan önce.

Azriel odanın sonundaki tek pencereye yürüdü ve aşağıdaki bahçeye baktı. “Bu odada hiç kalmadım.” Gece yarısı sesi boşluğu doldurdu.

"Çünkü sen ve ben merdivenin dibine itildik kardeşim," diye yanıtladı Cassian, kanatlarını yatağın üzerine ve tahta zemine sarkıtarak. "Mor iyi yatak odasını alıyor, Elain diğerinde yaşıyor ve biz de bunu alıyoruz." Son, boş yatak odasının - Nesta'nın eski odasının - açık kalacağından bahsetmedi. Azriel de öyle değildi.

"Tavandan daha iyi," diye teklif ettim.

Zavallı Lucien, dedi Cassian gülümseyerek.

"Eğer Lucien gelirse," diye düzelttim. Bize katılıp katılmayacağına dair bir haber yok. Ya da Tamlin'in ev dediği o türbede kalmak.

Cassian, "Param evet," dedi. "Bahis yapmak ister misin?"

Hayır, dedi Azriel, pencereden dönmeden.

Cassian, öfkenin portresini çizerek doğruldu. "Numara?"

Azriel kanatlarını sıktı. " İnsanların senin üzerine bahse girmesini ister miydin? ″

"Siz pislikler her zaman üzerime bahse girersiniz. En son yaptığınız şeyi hatırlıyorum - sen ve Mor, kanatlarımın iyileşip iyileşmeyeceği konusunda bahse giriyorsunuz."

diye mırıldandım. Doğru.

Azriel pencerede kaldı. “Nesta gelirse burada kalacak mı?”

Cassian aniden sol elinin üstündeki Sifon'u cilaya ihtiyaç duyduğunu fark etti.

Onu kurtarmaya karar verdim ve Azriel'e, "Komutanlarla görüşmemiz beklendiği gibi gitti. Devlon, yaklaşan fırtına ne zaman patlasa, kızların eğitimi için bir program hazırladı. Gösteriş için olduğunu düşünmüyorum.”

Azriel sonunda bahçe penceresinden dönerek, "Fırtına dindiğinde hatırlasalar yine şaşırırım," dedi.

Cassian onaylarcasına homurdandı. "Kamplardaki homurdanmalarla ilgili yeni bir şey var mı?"

Yüzümü nötr tuttum. Az ve ben, Cassian'a bildiklerimizi, bunun arkasında *kimin olduğundan şüphelendiğimiz veya bildiğimizi* tam

olarak açıklamak için tatilden sonraya kadar beklemeye karar vermiştik . Yine de ona temelleri anlatmıştık. Her türlü suçluluğu yatıştırmaya yetecek kadar.

Ama Cassian'ı tanıyordum - kendim kadar. Belki daha çok. Şimdi bilse, onu yalnız bırakamazdı. Ve her şeye rağmen bu aylara katlanıyordu ve ondan çok önce kardeşim bir molayı hak etmişti. En azından birkaç günlüğüne.

Elbette bu *ara* , Devlon'la buluşmayı ve bu sabah Rüzgar Evi'nin tepesinde yorucu bir eğitim oturumunu içeriyordu. Hepimizin içinde rahatlama kavramı Cassian'a en yabancı olanıydı.

Azriel yatağının ucundaki oymalı ahşap ayaklığa yaslandı. "Zaten bildiklerinize eklenecek çok az şey var." Pürüzsüz, kolay yalancı. Benden çok daha iyi. “Ama büyüdüğünü hissettiler. Değerlendirmek için en iyi zaman, hepsinin eve döndüğü Gündönümü sonrasıdır. Bakın o zaman anlaşmazlığı kim yayıyor. Hep birlikte kutlama yaparken büyümüşse ya da bu fırtınada kar yağmışsa.”

O zaman bildiklerimizi tam olarak ortaya çıkarmanın mükemmel yolu.

İliryalılar isyan ettiyse… O kadar ilerisini düşünmek istemedim . Bana neye mal olacak. Hala bir parçası olmayı çok istediği insanlarla savaşmanın Cassian'a neye mal olacağını. Onları öldürmek için. Amarantha'ya seve seve hizmet eden ve onun adına korkunç şeyler yapan İliryalılara yaptığımızdan çok farklı olurdu. Çok farklı.

düşünceyi kapattım. Daha sonra. Gündönümü'nden sonra. O zaman hallederiz.

Cassian, merhametle, aynı şeyi yapmaya meyilli görünüyordu. Buraya gelmeden önce katlandığı bir saatlik saçma sapan duruşa bakılırsa onu suçladığımdan değil. Yüzyıllar sonra şimdi bile kamp lordları ve komutanları ona meydan okuyordu. Üzerine tükür.

Cassian kendi ayak basamağına bastı, bacakları tam olarak esnemezdi bile. "Bu yatağı kim kullandı zaten? Amren boyutunda.”

diye mırıldandım. "Nasıl sızlandığına dikkat et. Feyre bize sık sık İliryalı bebekler diyor.”

Azrail güldü. "Uçması yeterince gelişti, bence bunu yapmaya hakkı var."

Gurur içimde dalgalandı. Belki doğal biri değildi, ama bunu katıksız bir kararlılık ve odaklanmayla telafi etti. Havada geçirdiğimiz saatlerin, kendimiz için çalmayı başardığımız değerli zamanın sayısını unutmuştum.

Cassian'a, "Size daha uzun iki yatak bulmayı anlayabiliyorum," dedim. Gündönümü Arifesi buradayken, küçük bir mucize gerekir. Velaris'i alt üst etmem gerekecek.

El salladı. "Gerek yok. Kanepeden daha iyi."

"Dün gece merdivenleri tırmanamayacak kadar sarhoşsun," dedim alaycı bir tavırla, kaba bir jest yaparak, "bu evde boşluk gerçekten bir sorun gibi görünüyor. İstersen evde kalabilirsin. Seni kazanabilirim."

"Ev sıkıcı." Cassian vurgulamak için esnedi. "Az gizlice gölgelere giriyor ve ben yapayalnız kalıyorum."

Azriel bana *İliryalı bebek gerçekten demiş gibi bir bakış attı* .

Gülümsememi gizledim ve Cassian'a, "Belki de kendine bir yer bulmalısın," dedim.

"Illyria'da bir tane var."

"Ben burayı kastetmiştim."

Cassian tek kaşını kaldırdı. "Burada bir eve ihtiyacım yok. Bir *odaya ihtiyacım var* ." Ahşap paneli sallayarak ayak tahtasına tekrar bastı. "Bebek yatağı olmasaydı bu iyi olurdu."

Tekrar kıkırdadım, ama imbiğimi tuttum. Önerim, kendine ait bir yer *isteyebileceği .* Yakın zamanda.

O cephede bir şey olduğundan değil. Yakında değil. Nesta, Cassian'la aynı odada olmakla bile ilgilenmediğini yeterince açıkça belirtmişti. nedenini biliyordum. Bunun olduğunu görmüştüm, böyle hissetmiştim.

"Belki bu senin Gündönümü hediyen olur Cassian," diye yanıtladım onun yerine. "Burada yeni bir yatak."

Az, "Mor'un hediyelerinden daha iyi," diye mırıldandı.

Cassian güldü, ses duvarlardan gümbürdüyordu.

Ama Sidra'nın yönüne baktım ve bir kaşımı kaldırdım.

Parlak görünüyordu.

Gündönümü Havva, sanki herkes yağan karı dinlemek için durmuş gibi, son birkaç haftadır şehirde dolaşan uğultuyu susturarak Velaris'e tamamen yerleşmişti.

İlirya Dağları'nın üzerine salıverilen vahşi fırtınayla kıyaslandığında, kuşkusuz hafif bir düşüş.

Oturma odasında toplanmıştık, ateş çatırdadı, şarap açıldı ve aktı. Ne Lucien ne de Nesta yüzlerini göstermemiş olsalar da, ruh hali kasvetli olmaktan çok uzaktı.

Gerçekten de, Feyre mutfak koridorundan çıkarken, ateşin yanında bir koltukta oturduğum yerden onu içmek için biraz zaman ayırdım.

Doğruca Mor'a gitti - belki de Mor şarabı elinde tuttuğu için şişe çoktan uzanmıştı.

Feyre'nin bardağı dolarken arkadan manzaraya hayran kaldım.

Bu, belirli bir görüşe karşı her öfkeli içgüdüyü dizginlemek için bir çabaydı. Eşimin kıvrımlarında ve oyuklarında, rengi çok canlı, bu kadar çok kişiliğin olduğu bu odada bile. Gece mavisi kadife elbisesi onu mükemmel bir şekilde sardı ve yere düşmeden önce hayal gücüne çok az şey bıraktı. Saçlarını aşağıda bırakmış, uçlarını hafifçe kıvırmıştı - daha sonra ellerimi daldırmak istediğimi biliyordum, yanlara sabitleyen gümüş tarakları saçıyordum. Sonra o elbiseyi soyardım. Yavaşça.

Amren, benimkinin bitişiğindeki koltukta oturduğu gümüş ipek ayakkabısıyla beni tekmeleyerek, "Beni kusturacaksın," diye tısladı. "O kokunu dizginle oğlum."

Ona inanılmaz bir bakış attım. "Özür dilerim." Koltuğunun yanında duran Varian'a bir bakış attım ve sessizce ona taziyelerimi sundum.

Yaz Sarayı mavisi ve altın rengine bürünmüş Varian sadece sırıttı ve başını bana doğru eğdi.

Garip - Adriata Prensi'ni burada görmek çok garip. Benim kasaba evimde. Gülümseyen. İçkimi içiyorum.

A kadar-

“Yaz Sarayında Gündönümü bile kutluyor musunuz?”

Cassian ağzını açmaya karar verene kadar.

Varian başını, gümüş saçları ateş ışığında parıldayan Cassian ve Azriel'in kanepede uzandığı yere çevirdi. "Yazın tabii ki. İki Gündönümü olduğu için.”

Azriel şarabından bir yudum alarak gülümsemesini gizledi.

Cassian bir kolunu kanepenin arkasına attı. "Gerçekten var mı?"

Anne yukarıda. O zaman böyle bir gece olacaktı.

Amren, Varian'a kendi şarabından bir yudum alarak, "Ona cevap verme zahmetine girme," dedi. "Cassian tam da göründüğü kadar aptal. Ve sesler," diye ekledi keskin bir bakışla.

Cassian içmeden önce kadehini selamlayarak kaldırdı.

Cevabı bildiğim halde Varian'a "Sanırım senin Yaz Gündönümü teoride bizimkiyle aynı," dedim. Birçoğunu görmüştüm - uzun zaman önce. "Aileler toplanır, yemek yenir, hediyeler paylaşılır."

Varian bana minnet dolu bir baş sallama olduğuna yemin edebileceğim bir şey verdi. "Aslında."

Feyre koltuğumun yanında belirdi, kokusu içime yerleşti. Sandalyemin kıvrılmış koluna oturması için onu aşağı çektim.

Bunu içimde derin bir şeyleri ısıtan bir aşinalıkla yaptı, kolu omuzlarıma dolanmadan önce yoluma bakma zahmetine bile girmedi. Sadece orada dinleniyor - çünkü yapabildi.

Dostum. Benim arkadaşım.

"Yani Tarquin Kış Gündönümü'nü hiç kutlamıyor mu?" Varian'a sordu.

Başın sallanması.

"Belki de onu davet etmeliydik," diye düşündü Feyre.

"Daha zaman var," diye teklif ettim. Cauldron, ittifaklara her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğunu biliyordu. "Arama sizindir, Prens."

Varian, tamamen şarap kadehine odaklanmış gibi görünen Amren'e baktı. "Bunun üzerinde düşüneceğim."

Başımı salladım. Tarquin onun Yüce Lorduydu. Buraya gelirse, Varian'ın odak noktası başka bir yerde olacaktı. Amren'le geçirdiği birkaç gün boyunca, odak noktasının olmasını istediği yerden uzaktaydı.

Mor, altın rengi bukleleri dalgalanarak Cassian ve Azriel'in arasındaki kanepeye oturdu. "Yine de sadece bizim olmamız hoşuma gidiyor," dedi. "Ve sen, Varian," diye düzeltti.

Varian ona çabayı takdir ettiğini belirten bir gülümseme sundu.

Şöminenin üzerindeki saat sekizi çaldı. Sanki onu çağırmış gibi, Elain odaya girdi.

Mor hemen ayağa kalktı, şarap *ikramında ısrar etti.* Tipik.

Elain, pencere pervazına yerleştirilmiş ahşap sandalyelerden birinde yer alarak kibarca reddetti. Ayrıca tipik.

Ama Feyre kaşlarını çatmış saate bakıyordu. *Nesta gelmiyor* .

Onu yarın için davet ettin . Sanki ondan dalgalanan hayal kırıklığını silebilirmiş gibi bağa yatıştırıcı bir okşama gönderdim.

Feyre'nin eli omzumda sıkılaştı.

Bardağımı kaldırdım, oda sessizdi. “Eski ve yeni aileye. Gündönümü şenlikleri başlasın.”

Hepimiz buna içtik.

BÖLÜM

17

feyre

Ağır kadife perdelerimizden süzülen kar üzerindeki güneş ışığı, Gündönümü sabahı beni uyandırdı.

Parlak parıltıya kaşlarımı çattım ve başımı pencereden çevirdim. Ama yanağım kırışık ve sert bir şeyle çarpıştı. Kesinlikle benim yastığım değil.

Sabahın erken saatlerine kadar içtiğimiz, güldüğümüz ve daha çok içtiğimiz saatler sayesinde sol kaşımın oluşturduğu baş ağrısını ovuşturarak dilimi ağzımın çatısından sıyırarak, kendimi yeterince kaldırdım. yüzümün yanında ne olduğunu görmek için.

Hediye. Siyah krepon kağıdına sarılmış ve gümüş iple bağlanmış. Ve onun yanında, bana gülümseyen Rhys vardı.

Başını bir yumruğa dayamıştı, kanatları arkasındaki yatağın üzerine dökülmüştü. "Doğum günün kutlu olsun, Feyre sevgilim."

diye inledim. "Bu kadar şaraptan sonra nasıl gülümsüyorsun?"

“Kendime bütün bir şişem yoktu, işte böyle.” Bir parmağını omurgamın oluğunda gezdirdi.

Dirseklerimin üzerinde yükselerek hazırladığı hediyeyi inceledim. Dikdörtgendi ve neredeyse düzdü - yalnızca bir ya da iki inç kalınlığındaydı. "Unutmanı umuyordum."

Rhys sırıttı. "Elbette öyleydin."

Esneyerek kendimi diz çökmüş bir pozisyona sürükledim, hediyeyi bana çekmeden önce kollarımı başımın üzerine kaldırdım. "Diğerleriyle bu gece hediyeleri açacağımızı sanıyordum."

"Bugün senin doğum günün," diye mırıldandı. "Kurallar senin için geçerli değil."

Hafifçe gülümsesem de gözlerimi devirdim. Ambalajı gevşeterek, neredeyse kadife gibi yumuşak, siyah, esnek deriyle kaplı göz alıcı bir defter çıkardım. Önde, basit gümüş harflerle damgalanmış, baş harflerim vardı.

Disket ön kapağı açınca, sayfalarca güzel, kalın kağıtlar ortaya çıktı. Hepsi boş.

"Bir eskiz defteri," dedi. "Sadece senin için."

"Bu güzel." Öyleydi. Basit ama zarif bir şekilde yapılmış. Kendim için alırdım, böyle bir lüks aşırı görünmüyordu.

Dudaklarımızı bir fırçayla öpmek için eğildim. Gözümün ucuyla yastığımda başka bir eşyanın belirdiğini gördüm.

Ametist kağıdına sarılmış büyük kutuyu bekleyen ikinci bir hediyeyi görmek için geri çekildim. "Daha?"

Rhys tembel bir el salladı, saf İliryalı kibir. "Yüce Leydim için bir eskiz defterinin yeterli olacağını düşündün mü?"

Yüzüm ısındı, ikinci hediyeyi açtım. En yumuşak yünden gök mavisi bir eşarp içeride katlanmış duruyordu.

"Böylece Mor'unkini çalmayı bırakabilirsin," dedi göz kırparak.

Gülümseyip atkıyı kendime sardım. Dokunduğu teninin her santimini bir çöküş gibi hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim güzel malzemeyi okşayarak. "Renk çok güzel."

"Mmmm." Elinin başka bir dalgası ve üçüncü bir hediye ortaya çıktı.

"Bu aşırı olmaya başladı."

Rhys sadece kaşını kaldırdı ve üçüncü hediyeyi açarken kıkırdadım. Çeşitli ceplere ve kayışlara hayranlıkla bakarken, ellerimi ince deri üzerinde gezdirerek, "Resim malzemelerim için yeni bir çanta," diye soludum. İçinde zaten bir dizi kurşun kalem ve kömür vardı. Ön tarafa da küçük bir Night Court amblemi ile birlikte baş harflerim monogramlanmıştı. "Teşekkür ederim," dedim tekrar.

Rhysand'ın gülümsemesi derinleşti. “Mücevherlerin arzu ettiğiniz hediyeler listenizde üst sıralarda yer almayacağına dair bir his vardı.”

Doğruydu. Güzel oldukları için onlara pek ilgim yoktu. Ve zaten bol vardı. "Tam olarak isteyeceğim şey buydu."

“Kendi eşinizin doğum gününüzü unutacağını ummamış mıydınız?”

diye mırıldandım. "Bunu ummuyor muydum?" Onu tekrar öptüm ve geri çekilmeye başladığımda elini başımın arkasına kaydırdı ve beni orada tuttu.

Beni derinden, tembelce öptü - sanki bütün gün bundan başka bir şey yapmakla yetinmeyecekmiş gibi. Onu düşünmüş olabilirim.

Ama kendimi çekmeyi başardım ve yatağa geri yerleşip yeni eskiz defterime ve malzeme çantama uzanırken bacak bacak üstüne attım. "Seni çizmek istiyorum" dedim. " *Bana* doğum günü hediyesi olarak ."

Gülümsemesi olumlu bir kediydi.

Eskiz defterimi açıp ilk sayfaya dönerek ekledim, "Bir zamanlar çıplak olmanın en iyisi olacağını söylemiştin."

Rhys'in gözleri parladı ve odadaki gücüne dair bir fısıltı, perdeleri araladı ve alanı sabah güneşiyle doldurdu. Yatağın üzerine yayılmış her şanlı çıplak santimini göstererek kanatlarının soluk kırmızılarını ve altınlarını aydınlattı. "Elinden gelenin en iyisini yap, Lanet Kıran."

Kanım kıvılcımlar saçarak bir parça kömür çıkardım ve başladım.

Odamızdan çıktığımızda saat neredeyse on birdi. Eskiz defterimin sayfalarını onunla doldurmuştum - kanatlarının çizimleri, gözleri, İlirya dövmeleri. Ve bu eskiz defterini ondan başka kimseyle paylaşmayacağımı bildiğim çıplak, güzel vücudundan yeteri kadar. Rhys, çalışmamın sayfalarını karıştırdığında, vücudunun belirli bölgeleriyle ilgili çizimlerimin doğruluğuna sırıtarak onayını mırıldanmıştı.

Merdivenlerden indiğimizde kasabadaki ev hala sessizdi, arkadaşım İlirya derilerini tercih ediyordu - her ne sebeple olursa olsun. Gündönümü sabahı Cassian'ın yorucu antrenmanlarından birini içeriyorsa, memnuniyetle geride kalır ve koridorun sonundaki mutfaktan yemek kokusunu aldığım ziyafeti yemeye başlardım.

Kahvaltıyı beklemek için yemek odasına girdiğinde, ama arkadaşlarımızdan hiçbiri orada değildi, Rhys masanın ortasındaki her zamanki koltuğuma geçmeme yardım etti, sonra yanımdaki sandalyeye kaydı.

"Mor'un hala yukarıda uyuduğunu varsayıyorum." Tabağıma bir çikolatalı börek koydum, ardından onunkine bir tane daha.

Rhys pırasalı jambon kişini dilimledi ve tabağıma bir parça koydu. "Senden bile daha fazla içti, bu yüzden onu gün batımına kadar göremeyeceğimizi tahmin ediyorum."

Homurdandım ve şimdi sunduğu çayı almak için bardağımı uzattım, çömleğin ağzından buhar kıvrıktı.

Ama iki devasa figür yemek odasının kemerini doldurdu ve Rhys durakladı.

Kedi gibi yumuşak ayaklara tırmanan Azriel ve Cassian da İlirya derilerini giyiyorlardı.

Ve onların bok yiyen sırıtışlarından bunun iyi bitmeyeceğini biliyordum.

Rhys'den önce hareket ettiler ve sadece gücünün bir parıltısı, onu koltuğundan çekmeden önce çaydanlığın masaya düşmesini engelledi. Ve ön kapıyı hedef aldı.

Ben sadece pastamı ısırdım. "Lütfen onu tek parça halinde geri getirin."

Ona iyi bakacağız, diye söz verdi Cassian, gözlerinde şeytani bir mizahla.

Azriel bile "Eğer ayak uydurabilirse" derken hala sırıtıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım ve onlar Rhys'i sürükleyerek ön kapıdan gözden kaybolurlarken, arkadaşım bana "Gelenek" dedi.

Sanki bu bir açıklamaymış gibi.

Ve sonra gittiler, nerede olduğunu bilen Anne'ye gittiler.

Ama en azından İliryalıların hiçbiri doğum günümü hatırlamamıştı - Kazan'a teşekkürler.

Böylece Mor uyurken ve muhtemelen mutfakta Elain aroması artık evi dolduran o lezzetli yemeği hazırlamaya yardım ederken, ben de ender, sakin bir yemek yedim. Rhys'in tabağına koyduğum hamur işiyle onun kişinden pay aldım. Ve ondan sonra bir tane daha.

Gelenek gerçekten.

Gün batımından bir saat önce şenlikler başlayana kadar dinlenmekten başka yapacak pek bir şey olmadığından, bazı evrak işleri yapmak için yatak odamızdaki masaya yerleştim.

Çok şenlikli , Rhys bağı yumuşattı.

Sırıtmasını pratikte görebiliyordum.

Ve tam olarak neredesin?

Bunun için endişelenme.

Rhys'in artık kullanmadığını bildiğim halde avucumdaki göze kaşlarımı çattım. *Bu, endişelenmem* gerektiğini gösteriyor.

Karanlık bir gülüş. *Cassian eve döndüğümüzde onu yumruklayabileceğini söylüyor.*

Hangisi ne zaman olacak?

Çok uzun bir ara. *Yemekten önce?*

kıkırdadım. *Gerçekten bilmek istemiyorum, değil mi?*

Gerçekten yapmıyorsun .

Hâlâ gülümseyerek aramızdaki ipliğin düşmesine izin verdim ve bana bakan gazetelere iç çektim. Faturalar, mektuplar ve bütçeler…

Sonunda bir kaşımı kaldırdım ve deri ciltli bir kitabı bana doğru çektim. Ev harcamalarının bir listesi—sadece Rhys ve benim için. Çeşitli varlıklarının içerdiği zenginlikle karşılaştırıldığında bir damla su. Varlıklarımız. Bir kağıt parçası çıkararak, o ana kadarki masrafları saymaya, bir matematik karmaşası üzerinde çalışmaya başladım.

Para oradaydı - eğer kullanmak istersem . O stüdyoyu satın almak için. Bunu yapmak için “çeşitli alımlar” fonlarında para vardı.

Evet, şimdi benim adıma servetle o stüdyoyu bir çırpıda satın alabilirim. Ama bu parayı bu kadar cömertçe kullanmak, sadece benim için olmayacak bir stüdyo için bile…

Defteri kapattım, hesaplamalarımı sayfalara kaydırdım ve ayağa kalktım. Evrak bekleyebilir. Böyle kararlar bekleyebilir. Gündönümü, Rhys bana aile için olduğunu söylemişti. Ve şu anda erkek kardeşleriyle geçirdiği için kız kardeşlerimden en az birini bulmam gerektiğini düşündüm.

Elain beni mutfağın ortasında karşıladı, yemek odasındaki masaya bir tepsi reçelli turta getirdi. Çeşitli unlu mamuller şimdiden şekillenmeye başladığında, katmanlı kekler ve buzlu kurabiyeler. Şekerli çörekler ve karamelli meyveli turtalar. Tepsisindeki kalp şeklindeki kurabiyelere doğru başımla selam vererek, "Bunlar çok güzel görünüyor," dedim. *Hepsi* güzel görünüyordu.

Elain gülümsedi, örgüsü büyüyen yiyecek yığınına doğru attığı her adımda hışırdıyordu. "Göründükleri kadar tadı da güzel." Tepsiyi bıraktı ve un bulaşmış ellerini toz pembe elbisesinin üzerine giydiği önlüğe sildi. Kışın ortasında bile rengarenk bir güneş ışığıydı.

Bana parıldayan şekerli turtalardan birini uzattı. Tereddüt etmeden ısırdım ve bir zevk mırıltısı çıkardım. Elain ışınlandı.

Bir araya getirdiği yiyecekleri inceledim ve ısırıklar arasında “Bunun üzerinde ne kadar süredir çalışıyorsun?” Diye sordum.

Tek omuzlu bir omuz silkme. "Şafaktan beri." Nuala ve Cerridwen saatler önce kalktılar, diye ekledi.

Rhys'in her birine verdiği Gündönümü bonusunu görmüştüm. Çoğu ailenin bir yılda kazandığından daha fazlaydı. Her kahrolası bakır işareti hak ettiler.

Özellikle kız kardeşim için yaptıkları için. O mutfaktaki arkadaşlık, amaç, küçük normallik duygusu. Onlara dokumacıdan biri ahududu pembesi, diğeri leylak rengi olan o sıcacık, yumuşacık battaniyeler almıştı.

Ben turtayı bitirip bir başkasına uzandığımda Elain sırayla beni inceledi. "Ondan bir haber aldın mı?"

Kimi kastettiğini biliyordum. Ona hayır demek için ağzımı açtığımda ön kapı çaldı.

Elain, benim yetişemediğim kadar hızlı hareket etti, antredeki buğulu cam antre kapısını açtı, ardından ağır meşe ön kapının mandalını açtı.

Ama ön basamakta duran Nesta değildi, yanakları soğuktan kızarmıştı.

Hayır, Elain bir adım geri çekilirken eli kapı kolundan çekilirken Lucien'in ikimize de sımsıkı gülümsediğini gösterdi.

Tek söylediği "Mutlu Gündönümü" oldu.

BÖLÜM

18

feyre

Ateşin önündeki koltuklara yerleştiğimizde Lucien'e, İyi görünüyorsun, dedim, Elain sessizce yakındaki kanepeye tünedi.

Lucien, huş ağacının parıltısında ellerini ısıttı, ışık yüzünü kırmızılar ve altınlarla, mekanik gözüyle eşleşen altınlarla aydınlattı. "Sen de." Elain'e yandan bir bakış, hızlı ve kısacık. "İkinizde."

Elain hiçbir şey söylemedi ama en azından teşekkür etmek için başını eğdi. Yemek odasında Nuala ve Cerridwen masaya yiyecek eklemeye devam ettiler, duvarlardan geçerken varlıkları artık ikiz gölgelerden biraz daha fazlasıydı.

"Hediyeler getirmişsin," dedim işe yaramazca, pencerenin önüne koyduğu küçük yığını işaret ederek.

"Burası Gündönümü geleneği, değil mi?"

hırsımı bastırdım. Yaşadığım son Gündönümü, Bahar Sarayında olmuştu. Ianthe ile. Ve Tamlin.

Elain kesinlikle gitmeyeceğine göre, "Gece kalabilirsin," dedim.

Lucien ellerini kucağına indirdi ve koltuğa geri yaslandı. "Teşekkür ederim ama başka planlarım var."

Elain'in yüzündeki hafif rahatlamış parıltıyı yakalamaması için dua ettim.

"Nereye gidiyorsun?" Onun yerine bana odaklanmasını umarak sordum. Bunu bilmek imkansız bir görevdi.

"Ben..." Lucien kelimeleri aradı. Bir yalandan ya da bahaneden değil, bir an sonra fark ettim. “Ara sıra Bahar Sarayında bulundum”

dediğinde fark etti. Ama eğer burada Velaris'te değilsem, çoğunlukla Jurian ile kalıyorum. Ve Vassa."

doğruldum. "Yok canım? Neresi?"

“Güneydoğuda, insanların topraklarında eski bir malikane var. Jurian ve Vassa… buna yetenekliydi.”

Ağzını parantez içine alan satırlardan, malikanenin onların eline geçmesini kimin ayarlamış olabileceğini biliyordum. Graysen ya da babası. Elain'e bakmaya cesaret edemedim.

"Rhys, hâlâ Prythian'da olduklarını söyledi. Bu kadar kalıcı bir üs olduğunun farkında değildim.”

Kısa bir selam. "Şimdilik. İşler yoluna girerken."

Duvarsız bir dünya gibi. Kıtada hâlâ çömelmiş dört kraliçe insan gibi. Ama şimdi bunu konuşmanın sırası değildi. "Nasıllar—Jurian ve Vassa?" Tamlin'in durumu hakkında Rhys'den yeterince şey öğrenmiştim. Daha fazlasını duymak umurumda değildi.

"Jurian..." Lucien, yukarıdaki oymalı ahşap tavanı tarayarak bir nefes verdi. "Kazan'a onun için teşekkür et. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bu doğru.” Elini ipeksi kızıl saçlarından geçirdi. “Her şeyi çalışır durumda tutuyor. Bence Vassa olmasaydı şimdiye kadar kral ilan edilmiş olurdu.” Dudakların seğirmesi, o kızıl gözde bir kıvılcım. "Yeterince iyi gidiyor. Geçici özgürlüğünün her saniyesinin tadını çıkarıyor.”

Hybern'le son savaştan sonra o gece bana yalvarmasını unutmamıştım. Geceleri insanı, gündüzleri ateş kuşunu tutan laneti kırmak için. Bir zamanlar gururlu bir kraliçe - hâlâ gururlu, evet, ama özgürlüğünü geri almak için can atıyor. Onun insan vücudu. Onun krallığı.

"O ve Jurian anlaşıyor mu?"

Etkileşimlerini görmemiştim, ikisinin aynı odada birlikte nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum. Her ikisi de Prythian'ın en güney ucundaki toprak şeridini işgal eden insanlara liderlik etmeye çalışıyor. Uzun süre kontrolsüz kaldı. Çok uzun.

Bu topraklarda kral ve kraliçe kalmamıştı. İsimlerini, soylarını hatırlamıyorlar.

En azından insanlar arasında. Fae biliyor olabilir. Rhys biliyor olabilir.

Ama bir zamanlar Prythian'ın güney ucunu yöneten kişinin elinde kalan tek şey, lordların ve leydilerin rengarenk çeşitliliğiydi. Başka hiçbir şey. Bir zamanlar kız kardeşlerimin kıtadaki insanları tartışırken bahsettiği dükler, kontlar ya da unvanlar yoktu. Fae topraklarında böyle bir unvan yoktu. Prythian dilinde değil.

Hayır, sadece Yüce Lordlar ve lordlar vardı. Ve şimdi bir Yüksek Leydi.

Acaba insanlar duvarın üzerinde pusuya yatmış Yüce Fae sayesinde sadece *lord unvanını kullanmaya mı başladılar diye merak ettim.*

Gizlendi - ama artık değil.

Lucien sorumu düşündü. “Vassa ve Jurian aynı madalyonun iki yüzüdür. Merhametle, insan bölgelerinin geleceğine ilişkin vizyonları çoğunlukla uyumludur. Ama buna nasıl ulaşılacağına dair yöntemler..." Elain'e kaşlarını çattı, sonra bana bir yüz buruşturdu. "Bu pek Gündönümü gibi bir konuşma değil."

Kesinlikle hayır ama umurumda değildi. Ve Elain'e gelince…

Abim ayağa kalktı. "İçecek almalıyım."

Lucien de ayağa kalktı. "Kendini üzmene gerek yok. Ben-"

Ama o çoktan odadan çıkmıştı.

Adımları kulak misafiri olmaktan çıkınca Lucien koltuğuna yığıldı ve uzun bir nefes verdi. "O nasıl?"

"Daha iyi. Yeteneklerinden bahsetmiyor. Kalırlarsa.”

"İyi. Ama hâlâ..." Çenesinde bir kas titreşti. "Hala onun yasını tutuyor mu?"

Sözler bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Gerçeğin ne kadarını ortaya çıkaracağımı tartarak dudağımı ısırdım. Sonunda hepsini tercih ettim. "Ona derinden aşıktı, Lucien."

Kızıl gözleri kaynayan bir öfkeyle parladı. Bir eşin herhangi bir tehdidi ortadan kaldırması için kontrol edilemez bir içgüdü. Ama oturmaya devam etti. Parmakları koltuğun kollarına gömülürken bile.

Devam ettim, “Sadece birkaç ay oldu. Graysen nişanın sona erdiğini açıkça belirtti, ancak onu geçmesi biraz daha uzun sürebilir."

Yine o öfke. Kıskançlıktan ya da herhangi bir tehditten değil, "O şimdiye kadar karşılaştığım herkes kadar iyi bir hıyar."

Lucien *onunla* karşılaşmıştı, anladım. Bir şekilde, o malikanede Jurian ve Vassa ile yaşarken, Elain'in eski nişanlısıyla karşılaşacaktı. Ve insan efendisini nefes nefese bırakmayı başardı.

"Bu konuda sana katılıyorum," diye itiraf ettim. “Ama nişanlı olduklarını unutmayın. Kabul etmesi için ona zaman tanı."

"Bana zincirlenmiş bir hayatı kabul etmek mi?"

Burun deliklerim alevlendi. "Demek istediğim bu değildi."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

“ Pozisyonlarınız tersine dönseydi, yapar mıydınız? ”

Cevap vermedi.

Denedim, “Gündönümü sona erdikten sonra neden bir iki hafta gelmiyorsun? Senin dairende değil, yani. Burada, kasaba evinde.”

"Ve ne yapmalı?"

"Onunla vakit geçir."

"Benimle iki dakika yalnız kalmaya tahammül edeceğini sanmıyorum, o yüzden iki haftayı boşver." Ateşi incelerken çenesi çalıştı.

Ateş. Annesinin hediyesi.

Babasının değil.

Evet, Beron'un hediyesiydi. Dünyanın inandığı babanın armağanı onu evlat edinmişti. Ama Helion'un hediyesi değil. Gerçek babası.

Hala bahsetmemiştim. Rhys dışında herkese.

Şimdi bunun da sırası değildi.

"Umuyordum," demeye cüret ettim, "daireyi kiraladığınızda, buraya çalışmaya geleceğiniz anlamına geliyordu. Bizimle. İnsan elçimiz olun.”

"Bunu şimdi yapmıyor muyum?" Bir kaşını kaldırdı. "Casus amirinize haftada iki kez rapor göndermiyor muyum?"

"Gelip burada *yaşayabilirsin* , tüm söylediğim bu," diye ittirdim. "Gerçekten burada yaşa, Velaris'te her seferinde birkaç günden fazla kal. Sana daha güzel odalar ayarlayabiliriz..."

Lucien ayağa kalktı. "Senin sadakana ihtiyacım yok."

ben de yükseldim. "Ama Jurian ve Vassa'nınki iyi mi?"

"Üçümüzün nasıl anlaştığını görsen şaşırırsın."

Arkadaşlar anladım. Bir şekilde onun *arkadaşı* olmuşlardı . "Yani onlarla kalmayı mı tercih edersin?"

Onlarla kalmıyorum . Malikane *bizim* ."

"İlginç."

Altın gözü döndü. "Nedir."

Kendimi hiç de neşeli hissetmiyorum, keskin bir şekilde, "Artık insanlarla Yüce Fae'den daha rahat hissediyorsun," dedim. Bana sorarsan-"

"Değilim."

"Kendi evleri olmayan iki kişinin arasına düşmeye karar vermişsin gibi görünüyor."

Lucien bana uzun uzun baktı. Konuştuğunda sesi sertti. "Mutlu Gündönümleri sana, Feyre."

Girişe doğru döndü ama onu durdurmak için kolundan tuttum. Safir ceketinin ince ipeğinin altındaki ön kolunun telli kasları kıpırdandı ama beni silkip atmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Öyle demek istemedim" dedim. "Burada bir eviniz var. Eğer onu istiyorsan."

Lucien oturma odasını, arkadaki fuayeyi ve diğer taraftaki yemek odasını inceledi. "Sürgünler Grubu."

"Ne?"

"Biz kendimize böyle diyoruz. Sürgünler Grubu."

"Kendinize bir isim buldunuz." İnanılmaz ses tonumla savaştım.

Onayladı.

"Jurian bir sürgün değil," dedim. Vassa, evet. Lucien, şimdi iki kere.

“Jurian'ın krallığı, tozdan ve yarı unutulmuş bir hatıradan başka bir şey değil, halkı uzun zaman önce dağılmış ve başka bölgelere çekilmiş. Kendine ne isterse onu diyebilir."

Evet, Hybern'le olan savaştan sonra, Jurian'ın yardımından sonra, yapabileceğini tahmin etmiştim.

Ama sordum, "Peki, bu Sürgün Grubu tam olarak ne yapmayı planlıyor? Etkinliklere ev sahipliği yapmak mı? Parti planlama komiteleri mi örgütleyelim?”

Lucien'in metal gözü hafifçe tıkladı ve daraldı. "Arkadaşın kadar pislik olabilirsin, biliyorsun değil mi?"

Doğru. tekrar iç çektim. "Üzgünüm. Ben sadece-"

"Gidecek başka bir yerim yok." Ben itiraz edemeden, "Bahar'a geri dönme şansımı mahvettin," dedi. Tamlin'e değil, evinin ötesindeki mahkemeye. Herkes ya hala uydurduğun yalanlara inanıyor ya da benim senin hilene ortak olduğumu düşünüyor. Ve buraya gelince..." Elimden kurtulup kapıya yöneldi. “ *Onunla* aynı odada iki dakikadan fazla kalmaya dayanamıyorum. *Bu* mahkemede olmaya ve sırtımdaki kıyafetlerin parasını eşinize ödetmeye dayanamam.”

Giydiği ceketi inceledim. Daha önce görmüştüm. Geri-

Lucien, "Tamlin onu dün malikanemize gönderdi," diye tısladı. "Benim kıyafetlerim. Eşyalarımı. Hepsini. Bahar Sarayı'ndan gönderip kapı eşiğine attırdı."

Piç. O son savaşta Rhys ve benim için yaptıklarına rağmen hâlâ bir piçti. Ancak bu davranışın suçu yalnızca Tamlin'in omuzlarında değildi. O çatlağı ben yaratmıştım. İki elimle parçaladım.

Bunun için özür dilemeyi hak edecek kadar kendimi suçlu hissetmiyordum. Henüz değil. Muhtemelen hiç değil.

"Neden?" Sormayı düşünebildiğim tek soru buydu.

"Belki de geçen gün eşinizin ziyaretiyle bir ilgisi vardır."

Sırtım sertleşti. "Rhys seni buna dahil etmedi."

"O da olabilir. Ne dediyse ya da yaptıysa, Tamlin yalnız kalmak istediğine karar verdi. Kızıl gözleri karardı. "Eşiniz yere düşen bir erkeği tekmelemeyeceğini bilmeliydi."

“Yaptığı için özellikle üzgün olduğumu söyleyemem.”

"Tozlar dağılmadan önce bir müttefik olarak Tamlin'e ihtiyacın olacak. Hareketlerine dikkat et."

Bugün düşünmek, düşünmek istemedim. Herhangi bir gün. "Onunla işim bitti."

"Seninki olabilir, ama Rhys'inki değil. Ve eşine bu gerçeği hatırlatsan iyi edersin.”

Sanki cevap veriyormuş gibi, bağı aşağıya doğru bir darbe. *Tamam her şey?*

Rhys'in tüm söylenenleri görmesine ve duymasına izin verdim, konuşma göz açıp kapayıncaya kadar aktarıldı. *Ona sorun çıkardığım için üzgünüm* , dedi Rhys. *Eve gelmeme ihtiyacın var mı?*

Ben halledeceğim .

şeye ihtiyacın olursa bana haber ver , dedi Rhys ve bağ sustu.

"Giriş yapmak mı?" Lucien sessizce sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, yüzüm can sıkıntısının portresi gibi.

Bana bilmiş bir bakış attı, kapıya devam etti ve yanındaki ahşap panele takılı kancalardan kalın paltosunu ve atkını aldı. "Büyük kutu senin için. Küçüğü onun için."

Hediyeleri kastettiğini anlamam bir kalp atışımı aldı. Omzumun üzerinden özenli gümüş ambalaja, iki kutunun üzerindeki mavi fiyonklara baktım.

Arkama baktığımda Lucien gitmişti.

Abimi mutfakta su ısıtıcısının çığlığını izlerken buldum.

"Çay için kalmıyor," dedim.

Nuala veya Cerridwen'den iz yok.

Elain su ısıtıcısını ocaktan aldı.

Ona gerçekten kızgın olmadığımı biliyordum, kendimden başka kimseye kızgın değildim ama dedim ki, “Ona tek bir kelime söyleyemedin mi? Hoş bir selamlama?”

Elain, taş tezgahın üzerine koyarken sadece buharı tüten çaydanlığa baktı.

"Sana bir hediye getirdi."

O kahverengi gözler bana döndü. Onları hiç görmediğim kadar keskin. "Ve bu ona zamanımı, sevgilerimi alma hakkı mı veriyor?"

"Numara." Göz kırptım. "Ama o *iyi bir* erkek." Sert sözlerimize rağmen. Bu Sürgün Grubu saçmalığına rağmen. "Seninle ilgileniyor."

"Beni tanımıyor."

“Ona bunu denemesi için bir şans bile vermiyorsun.”

Ağzı gergindi, zarif çehresindeki tek öfke belirtisiydi. "Bir eş istemiyorum. Ben *erkek* istemiyorum ."

İnsan bir adam istiyordu.

Gündönümü. Bugün Gündönümü idi ve herkesin neşeli ve mutlu olması gerekiyordu. Kesinlikle sağda solda savaşmıyor . "Bilmiyorsun biliyorum." Uzun bir nefes verdim. "Fakat …"

Ama bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Lucien'in eşi olması, onun zamanında hak iddia ettiği anlamına gelmiyordu. Onun sevgisi. Kendi seçimlerini yapabilecek, kendi kişisiydi. Kendi ihtiyaçlarını değerlendirmek.

"O iyi bir erkek," diye tekrarladım. "Ve o... o sadece..." Kelimeler için savaştım. "İkinizi de mutsuz görmekten hoşlanmıyorum."

Elain çalışma masasına baktı, hem bitmiş hem de tamamlanmamış unlu mamuller yüzeyde dizilmiş, su ısıtıcısı şimdi tezgahın üzerinde soğuyor. "Bilmiyorsun biliyorum."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Bu yüzden omzuna dokundum ve dışarı çıktım.

Elain tek kelime etmedi.

Mor'u şeftali rengi bol bir pantolon ve kalın beyaz bir kazak giymiş olarak merdivenlerin alt basamaklarında otururken buldum. Amren'in her zamanki tarzıyla benimkinin bir karışımı.

Altın küpeler parıldarken Mor acı bir gülümseme sundu. "İçki?" Elinde bir sürahi ve bir çift bardak belirdi.

"Yukarıdaki anne, evet."

Meşe basamaklara onun yanına oturmamı bekledi ve bir ağız dolusu kehribar rengi sıvıyı aşağı indirdi, şey boğazımı yaktı ve göbeğimi ısıttı, sonra da, "Tavsiyemi ister misin?" diye sordu.

Hayır Evet.

Başımı salladım.

Mor bardağından derin bir yudum içti. "Bundan uzak dur. Ne kadar hediye getirirse getirsin, o hazır değil, o da hazır değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Snoop."

Mor tamamen pişmanlık duymadan basamaklara yaslandı. "Bırakın Sürgünler Grubu ile yaşasın. Bırakın Tamlin'le kendi yöntemiyle ilgilensin. Bırakın nerede olmak istediğini anlasın. *Kim* olmak istiyor. Aynı şey onun için de geçerli."

O haklı.

"Kardeşlerinin Yaratılmış olması için hâlâ kendini suçladığını biliyorum." Mor kendi diziyle dizimi dürttü. "Ve bu nedenle, onlar burada olduklarına göre onlar için her şeyi düzeltmek istiyorsunuz."

"Bunu hep yapmak istemişimdir," dedim somurtarak.

Mor çarpık bir şekilde gülümsedi. "Seni bu yüzden seviyoruz. Seni neden seviyorlar."

Nesta, bundan pek emin değildim.

Mor devam etti, "Sadece sabırlı olun. Kendi kendine düzelecek. Her zaman olur."

Gerçeğin başka bir çekirdeği.

Bardağımı yeniden doldurdum, kristal sürahiyi arkamızdaki basamağa koydum ve tekrar içtim. "Onların mutlu olmasını istiyorum. Hepsi."

"Olucaklar."

Basit sözleri o kadar sarsılmaz bir inançla söyledi ki ona inandım.

bir kaşımı kaldırdım. "Ve sen - mutlu musun?"

Mor ne demek istediğimi biliyordu. Ama o sadece gülümsedi, bardağındaki likörü döndürdü. "Gündönümü. ailemle birlikteyim Ben içiyorum. *çok* mutluyum ."

Becerikli bir kaçış. Ama bir tanesine katılmakla yetindim. Ağır bardağımı onunkine karşı tokuşturdum. "Ailemizden bahsetmişken... Nerede onlar? ″

Mor'un kahverengi gözleri parladı. "Oh-oh, sana söylemedi, değil mi?"

Gülüşüm soldu. "Bana ne olduğunu söyle."

"Üçünün her Gündönümü sabahı yaptıkları şey."

"Gergin olmaya başlıyorum."

Mor bardağını bıraktı ve kolumu tuttu. "Benimle gel."

Ben itiraz edemeden, o bizi eleyip atmıştı.

Kör edici ışık çarptı bana. Ve soğuk.

Sert, şiddetli soğuk. Giydiğimiz kazaklar ve pantolonlar için fazla soğuktu.

Kar. Ve güneş. Ve rüzgar.

Ve dağlar.

Ve - bir kabin.

Kabin .

Mor, dağın tepesindeki uçsuz bucaksız alanı işaret etti. En son gördüğüm gibi karla kaplı . Ama düz, kesintisiz bir genişlikten ziyade…

"Bunlar *kardan kaleler* mi?"

Bir selam.

Tarlada beyaz, sert ve parıldayan beyaz bir şey fırladı ve sonra—

Cassian'ın uluması etrafımızdaki dağlarda yankılandı. Ardından "Seni *piç kurusu* !"

Rhys'in cevap veren kahkahası, kar üzerindeki güneş kadar parlaktı.

Mor sert rüzgara karşı görünmez bir kalkan kurarken alanı çevreleyen üç kar duvarını -barikatları- inceledim . Yine de soğuğu uzaklaştırmak için çok az şey yaptı. "Kar topu savaşı yapıyorlar."

Başka bir baş sallama.

"Üç İliryalı savaşçı," dedim. “En *büyük* İliryalı savaşçılar. Kar topu savaşı yapıyoruz.”

Mor'un gözleri resmen şeytani bir zevkle parladı. "Çocukluklarından beri."

"Beş yüz yaşından büyükler."

"Sana sürekli zaferlerin çetelesini anlatmamı ister misin?"

ona boşaldım. Sonra ötesindeki alanda. İnşa ettikleri duvarların üzerinden karanlık kafalar fırlarken gerçekten acımasız, hızlı bir hassasiyetle uçan kartopları.

"Sihir yok," diye ezberden okudu Mor, "kanat yok, kırılma yok."

"Öğleden beri buradalar." Neredeyse üç oldu. Dişlerim takırdamaya başladı.

Mor, sanki bu bir cevapmış gibi, "Ben her zaman içmek için içeride kaldım," dedi.

kazanacağına nasıl karar veriyorlar ?”

"Kim donmaz ki?"

Gıcırdayan dişlerimin üzerinden tekrar ona baktım. "Bu gülünç."

"Kabinde daha fazla alkol var."

Gerçekten de erkeklerin hiçbiri bizi fark etmemiş gibiydi. Azriel ortaya çıkıp gökyüzüne iki kartopu fırlatıp tekrar kardan duvarın arkasında gözden kaybolduğunda değil.

Bir an sonra Rhys'in vahşi laneti bize doğru havladı. *"Pislik* . ”

Kahkahalar her heceyi birbirine kenetledi.

Mor kolunu tekrar benimkinin içinden geçirdi. "Arkadaşının bu yıl galip geleceğini sanmıyorum dostum."

Sıcaklığına yaslandım ve yüksek karın içinden kulübeye doğru yürüdük, baca şimdiden masmavi gökyüzüne karşı üflemeye başladı.

İliryalı bebekler gerçekten.

BÖLÜM

19

feyre

Azrail kazandı.

Görünüşe göre yüz doksan dokuzuncu zaferi.

Üçü bir saat sonra kar damlaları, derileri kırmızı lekeli, kulaktan kulağa sırıtarak kabine girmişlerdi.

Mor ve ben, kanepede bir battaniyenin altına sokulduk, onlara sadece gözlerimizi devirdik.

Rhys az önce başıma bir öpücük kondurdu, üçünün eve bitişik sedir ağacıyla kaplı kulübede buhar alacaklarını söyledi ve sonra gittiler.

Onlar gözden kaybolurken Mor'a göz kırptım ve görüntünün yerleşmesine izin verdim.

"Başka bir gelenek," dedi bana, kehribar renkli alkol şişesinin çoğu boştu. Ve şimdi başım onunla dönüyor. "Aslında bir İlirya geleneği - ısıtmalı barakalar. huş ağacı. Bir grup çıplak savaşçı, buharın içinde yan yana oturmuş terliyorlardı."

tekrar göz kırptım.

Mor'un dudakları seğirdi. "Dürüst olmak gerekirse, İliryalıların bulduğu tek iyi gelenek hakkında."

diye mırıldandım. "Yani üçü oradalar. Çıplak. Terlemek."

Anne yukarıda.

Bir göz atmak ister misiniz? Karanlık mırıltı beynimde yankılandı.

Lech. Terlemene geri dön.

Burada bir kişilik daha yer var.

Arkadaşların bölgesel olduğunu sanıyordum.

Sanki boynumda sırıtıyormuş gibi gülümsediğini hissedebiliyordum. *İlgini çeken şeyleri öğrenmeye her zaman hevesliyim, Feyre sevgilim.*

Etrafımdaki kulübeyi, yaklaşık bir yıl önce boyadığım yüzeyleri inceledim. *Bana duvar sözü verildi, Rhys.*

Bir ara. Uzun bir ara. *Seni daha önce duvara dayadım.*

Bu duvarlar.

Uzun, uzun bir ara daha. *Huş ağacının içindeyken tetikte olmak kötü bir şey.*

Ona bir görüntü gönderirken dudaklarım kıvrıldı. Bir anı.

Benden sadece birkaç metre ötedeki mutfak masasında. Onun önümde diz çökmüş hali. Bacaklarım başının etrafına dolandı.

Zalim, kötü şey .

Evin bir yerinde bir kapının çarpıldığını ve ardından belirgin bir erkek havlaması duydum. Sonra vurarak - sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi.

Mor'un gözleri parladı. "Onu kovdurdun, değil mi?"

Cevap veren gülümsemem onun kükremesine neden oldu.

Rhys, şehir evinin oturma odasının siyah mermer şömine rafında durup şarap kadehini kaldırdığında, güneş Velaris'in ötesindeki uzak denize doğru batıyordu.

Hepimiz -bir kereliğine şıklığımızla- takım elbisemizi kaldırdık.

Tacımdan vazgeçip bileklerimde elmas manşetleri olan Starfall elbisemi giymeyi seçmiştim. Rhys'in yanında dururken, "Doğduğumuz ve geri döndüğümüz mübarek karanlığa" derken, güzel yüzünün her düzlemini alarak görüş alanımda parıldadı ve parladı.

Bardaklarımız kalktı ve içtik.

Ona baktım - en iyi siyah ceketi içindeki dostum, gün ışığında parıldayan gümüş işlemeler. *Bu kadar?*

Bir kaşını kaldırdı. *Devam etmemi mi istedin yoksa kutlamaya mı başlamak istedin?*

Dudaklarım seğirdi. *Gerçekten işleri sıradan tutuyorsun.*

Bunca zaman sonra bile hala bana inanmıyorsun . Eli arkama kaydı ve sıktı. Gülmemek için dudağımı ısırdım. *Umarım bana güzel bir Gündönümü hediyesi almışsındır* .

Onu çimdikleme sırası bendeydi ve Rhys güldü, şüphesiz daha fazla şarap almak için odadan çıkmadan önce şakaklarımı bir kez öptü.

Pencerelerin ötesinde, karanlık gerçekten çökmüştü. Yılın en uzun gecesi.

Elain'i ametist rengi elbisesinin içinde güzel bir şekilde incelerken buldum. Ona doğru ilerlemeye çalıştım ama biri beni yendi.

Gölge şarkıcısı, Rhysand'ınkine benzer siyah bir ceket ve pantolon giymişti - kusursuz bir şekilde dikilmiş ve kanatlarına uyacak şekilde yapılmış kumaş. Sifonlarını hâlâ her iki elinin üzerine de takıyordu ve dönen korlar gibi kıvrılarak adımlarını takip eden gölgeler vardı, ama bunun dışında savaşçıdan pek bir iz yoktu. Özellikle kız kardeşime nazikçe "Mutlu Gündönümleri" dediği gibi.

Elain ilerideki karanlıkta yağan kardan döndü ve hafifçe gülümsedi. "Bunlardan birine hiç katılmadım."

Amren, odanın karşısından, yanında Varian, asil kıyafetiyle göz kamaştırıcı bir şekilde, "Onlar fazlasıyla abartılıyor."

Mor sırıttı. "Diyor ki her yıl haydut gibi sevişen kadın. Ceplerinde bu kadar mücevherle eve giderken nasıl soyulmuyorsun anlamıyorum."

Amren fazla bembeyaz dişlerini gösterdi. "Dikkat et Morrigan, yoksa sana aldığım küçük şirin şeyi geri vereceğim."

Mor, beni şaşırtacak şekilde, çeneni kapa.

Rhys'in geri döndüğü gibi diğerleri de...

"Yapmadın." Kelimeleri bulanıklaştırdım.

Kollarındaki dev, katmanlı pastanın, yüzünü aydınlatan yirmi bir köpüklü mumun üzerinden bana sırıttı.

Cassian omzuma vurdu. "Bizden gizlice geçebileceğini düşündün, değil mi?"

diye inledim. "Hepiniz dayanılmazsınız."

Elain yanıma süzüldü. "Doğum günün kutlu olsun Feyre."

Rhys pastayı ateşin önündeki alçak masaya koyarken arkadaşlarım -ailem- bu sözleri tekrarladılar. Abime doğru baktım. “Yaptın mı…?”

Elain'den bir selam. “Yine de dekorasyonu Nuala yaptı.”

O zaman, üç farklı katmanın nasıl görünmesi için boyandığını anladım.

Üstte: çiçekler. Ortada: alevler.

Ve en altta, en geniş katmanda… yıldızlar.

Bir zamanlar o harap kulübede boyadığım şifonyerin aynı tasarımı. Her birimiz için bir tane - her bir kız kardeş. O yıldızlar ve aylar, daha tanışmadan çok önce, arkadaşım tarafından bana gönderildi.

Diğerleri etrafına toplanırken Elain, Nuala'dan bunu bu sırayla yapmasını istedim, dedi . “Çünkü bizi yükselten temel sensin. Her zaman öyleydin."

Boğazım dayanılmaz bir şekilde sıkıştı ve cevap olarak elini sıktım.

Mor, Cauldron onu kutsa, "Bir dilek tut ve hediyelere geçelim!" diye bağırdı.

Duvarın her iki tarafında da en az bir gelenek değişmedi.

Rhys'in parlayan mumların üzerindeki bakışıyla karşılaştım. Gülümsemesi boğazımdaki gerginliği gözlerimde yanmaya çevirmeye yetmişti.

Ne dileyeceksin?

Basit, dürüst bir soru.

Ve ona, o güzel yüze ve rahat gülümsemeye bakınca, o kadar çok gölge kayboldu ki, ailemiz etrafımızda toplandı, önümüzde sonsuzluk bir yol… biliyordum.

Ne dilemek istediğimi gerçekten biliyordum, sanki Amren'in yapbozunun bir parçası yerine oturuyormuş gibi, dokumacının

gobleninin iplikleri sonunda yapmak için oluşturdukları tasarımı ortaya çıkarmış gibi.

Ona söylemedim ama. Nefesimi toplayıp üflediğimden değil.

Akşam yemeğinden önce yapılan kek Gündönümü'nde tamamen kabul edilebilirdi, Rhys, oturma odasındaki en yakın yüzeyde tabaklarımızı bir kenara bırakırken bana bilgi verdi. Özellikle hediyelerden önce.

"Ne hediyeleri?" Lucien'in iki kutusu dışında boş odayı inceleyerek sordum.

Rhys parmaklarını şıklatırken diğerleri bana sırıttı ve...

"Ey."

Hepsi parlak bir şekilde sarılmış ve süslenmiş kutular ve çantalar cumbalı pencereleri doldurdu.

Yığınlar, dağlar ve onlardan *kuleler* . Mor bir sevinç çığlığı attı.

Fuayeye doğru eğildim. Benimkini üçüncü katta bir süpürge dolabında bırakmıştım.

Hayır. Oradalardı. Sarılmış ve körfezin arkasına.

Rhys bana göz kırptı. "Hediyelerinizi ortak hazineye eklemeyi kendime görev edindim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkes sana hediyelerini mi verdi?"

Mor, "Gizlilik yapmaması konusunda güvenilebilecek tek kişi o," diye açıkladı Mor.

Azriel'e baktım.

"O bile," dedi Amren.

Azriel bana suçluluk duygusu verdi. "Casus ustası, hatırladın mı?"

Mor, "Bunu iki yüzyıl önce yapmaya başladık," diye devam etti. "Rys, Amren'i içinde ne olduğunu anlamak için kelimenin tam anlamıyla bir kutuyu sallarken yakaladıktan sonra. ″

Ben gülerken Amren dilini şaklattı. "Onlar önce burada görmedikleri şey, Cassian'ın her kutuyu koklamasıydı. ″

Cassian ona tembel bir gülümseme gönderdi. "Yakalanan ben değildim."

Rhys'e döndüm. "Ve bir şekilde en güvenilir kişi *sen misin ?"*

Rhys düpedüz gücenmiş görünüyordu. "Ben bir Yüce Lordum, Feyre sevgilim. Sarsılmaz onur kemiklerime işlemiş."

Mor ve ben homurdandık.

Amren en yakındaki hediye yığınına doğru yürüdü. "Önce ben gideceğim."

"Tabii ki yapacak," diye mırıldandı Varian, ben ve Mor'dan bir sırıtış alarak.

Amren bir hediye almak için eğilmeden önce ona tatlı tatlı gülümsedi. Varian ancak ona sırtını döndüğünde ürperecek kadar sağduyuluydu.

Ama pembeye sarılı bir hediye aldı, etiketi okudu ve yırttı.

Herkes çekingenliğini saklamaya çalıştı ve başaramadı.

Bazı hayvanların daha az vahşice leşe dönüştüğünü görmüştüm.

Ama küçük ellerinden sarkan enfes inci ve elmas küpelerden oluşan Azriel'e dönerken gözleri parladı. "Teşekkürler, Gölge Şarkıcısı," dedi başını eğerek.

Azriel sadece başını eğdi. "Teftişten geçmelerine sevindim."

Cassian bir uyarı tıslaması kazanarak Amren'in yanından geçti ve hediyeleri fırlatmaya başladı. Mor, kağıdı Amren kadar büyük bir coşkuyla parçalayarak kolayca yakaladı. Generale gülümsedi. "Teşekkürler hayatım."

Cassian sırıttı. "Neyi sevdiğini biliyorum."

Mor tuttu-

boğuldum. Azriel de kendisi gibi Cassian'ın üzerinde döndü.

Mor'un elleri arasında zar zor sallanan kırmızı sabahlık, Cassian'a yalnızca göz kırptı.

Azriel şüphesiz hepimizin ne düşündüğünü sormadan önce Mor kendi kendine mırıldandı ve, "Seni kandırmasına izin verme: aklına beni alacak hiçbir şey gelmiyordu, bu yüzden pes etti ve bana doğrudan sordu. Ona kesin emirler verdim. Hayatında bir kez olsun, onlara itaat etti."

Rhys, "Baştan sona mükemmel savaşçı," dedi.

Cassian kanepede arkasına yaslandı, uzun bacaklarını önünde uzattı. "Merak etme Rhysie. Ben de senin için bir tane aldım."

"Senin için modelleyeyim mi?"

Güldüm, sesin odada yankılandığını duyunca şaşırdım. Elain'den.

Onun hediyesi... Cassian, dün dikkatle sardığım paketi arayamadan, odanın diğer ucuna tekrar bir tane fırlatamadan hediye yığınına koştum. Duyduğumda daha büyük bir kutunun arkasına gizlice baktım. Vuruş.

Sadece bir kere. Hızlı ve zor.

Biliyordum. Rhys bana bakmadan kapının önünde kimin durduğunu biliyordum.

Herkes yaptı.

Sessizlik çöktü, sadece çatırdayan ateş tarafından kesildi.

Bir vuruş ve sonra hareket ediyordum, fuayeye geçerken elbise etrafımda hışırdıyordu, kurşunlu cam kapıyı ve arkasındaki meşe kapıyı açtım, sonra kendimi soğuğun saldırısına karşı hazırladım.

Nesta'nın saldırısına karşı.

BÖLÜM

20

feyre

Biz eşiğin ötesinden birbirimize bakarken, Nesta'nın saçlarına kar yapıştı.

Soğuk geceden dolayı pembe yanaklarını renklendirdi, ama yüzü ciddiliğini korudu. Karla kaplı parke taşları kadar soğuk.

Kapıyı biraz daha açtım. "Oturma odasındayız."

"Gördüm."

Konuşma, geçici ve duraklama, fuayeye taşındı. Herkesin bize biraz mahremiyet ve normallik duygusu vermek için asil bir girişimi olduğuna şüphe yok.

Nesta kapıda kaldığında ona doğru elimi uzattım. "İşte - paltonu alacağım."

O yanımdan geçip eve bakarken nefesimi tutmamaya çalıştım. Sanki eşiğin üzerinde o adımı atıp atmayacağımı tartıyormuş gibi.

Görüş alanımda mor ve altın parladı—Elain. Nesta'ya genişçe gülümseyerek, "Orada soğukta durursan hastalanacaksın," dedi. "Gel benimle ateşin yanında otur."

Nesta'nın mavi-gri gözleri benimkilere kaydı. dikkatli. değerlendirme.

yerimi tuttum. Kapıyı açık tuttu.

Kız kardeşim tek kelime etmeden eşiği geçti.

Paltosunu, atkısını ve eldivenlerini çıkarması, sevdiği o sade ama zarif elbiselerden birini ortaya çıkarması an meselesiydi. Arduvaz grisini seçmişti. Takı yok. Kesinlikle hediye yok, ama en azından gelirdi.

Elain, Nesta'yı odaya yönlendirmek için dirseklerini birleştirdi ve ben de arkalarındaki grubun duraklamasını izleyerek onu takip ettim.

Özellikle şimdi Az ile ateşin başında duran Cassian'ı izliyorum.

Gevşek bir portreydi, oyma şömineye bir kol dayamıştı, kanatları gevşekçe sıkışmıştı, yüzünde belli belirsiz bir sırıtış ve elinde bir kadeh şaraptı. Ela gözlerini bir santim bile kıpırdamadan kız kardeşime kaydırdı.

Elain, Nesta'yı söz verdiği gibi ateşe değil, içki dolabına doğru götürürken yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti.

Amren, Az'ın ona verdiği inci küpeleri göğüslerine doğru kaydırırken, koltuktaki tünekten Elain'e, "Onu şaraba götürme - yemeğe götür," diye seslendi. "O elbisenin içinden bile kemikli kıçını görebiliyorum."

Nesta odanın ortasında durdu, omurgası kaskatıydı. Cassian ölüm gibi hareketsiz kaldı.

Elain ablamızın yanında durdu, yüzündeki o sıvalı gülümseme bocalıyordu.

Amren, Nesta'ya sırıttı. "Mutlu Gündönümü, kızım."

Nesta, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti kıvrılana kadar Amren'e baktı. "Güzel küpeler."

Odanın biraz rahatladığını, gördüğümden daha fazla hissettim.

Elain neşeyle, "Hediyelere gidiyorduk," dedi.

Bu odadaki hediyelerin hiçbirinin üzerinde Nesta'nın adının bulunmadığını söylediğinde aklıma geldi.

Oturma odası ile fuaye arasındaki eşikte oyalanarak, Henüz yemek yemedik, dedim. "Ama acıktıysan sana bir tabak getirebiliriz..."

Nesta, Elain'in eline sıkıştırdığı şarabı aldı. Elain tekrar içki dolabına döndüğünde, bir parmak amber renkli likörü bir bardağa döktüğünü ve tekrar Nesta'ya bakmadan önce yüzünü yüzünü buruşturarak içindekileri devirdiğini unutmadım.

Bunun üzerine Amren'den yumuşak bir homurtu, hiçbir şeyi kaçırmadı.

Ama Nesta'nın dikkati hâlâ masanın üzerinde duran doğum günü pastasına kaymıştı, çeşitli katmanları defalarca incelenmişti.

Sessizliğin içinde gözleri benimkilere çevrildi. "Doğum günün kutlu olsun."

Başımla teşekkür ettim. "Pastayı Elain yaptı," dedim işe yaramaz bir şekilde.

Nesta, kitaplıklardan birinin yanında, odanın arkasına yakın bir sandalyeye gitmeden önce yalnızca başını salladı. "Hediyelerine dönebilirsin," dedi yumuşak bir sesle ama zayıf değil, otururken.

Elain yığının ön tarafına yakın bir kutuya doğru koştu. "Bu senin için," dedi kızkardeşimize.

Rhys'e yalvaran bir bakış attım. *Lütfen tekrar konuşmaya başlayın. Lütfen.*

Nesta bardağından su içerken onu incelerken menekşe rengi gözlerindeki ışığın bir kısmı kaybolmuştu. Bağlanmaya yanıt vermedi, bunun yerine Varian'a, "Tarquin Yaz Gündönümü için resmi bir partiye mi ev sahipliği yapıyor, yoksa daha sıradan bir toplantısı mı var?" dedi.

Adriata Prensi hiç bir anı kaçırmadı ve Yaz Sarayı kutlamalarının belki de gereksiz yere ayrıntılı bir tasvirine girişti. Bunun için ona daha sonra teşekkür edecektim.

Elain o sırada Nesta'ya ulaşmış ve ona ağır, kağıtla sarılmış bir kutu gibi görünen bir şey sunmuştu.

Pencerelerin yanında Mor, Azriel'e hediyesini vererek harekete geçti.

İkisini izlemek arasında kaldım, kapıda kaldım.

Azriel'in soğukkanlılığı hediyesini açarken o kadar da bocalamadı: üzerinde baş harfleri olan bir takım işlemeli mavi havlu. Açık mavi.

Gülmemek için bakışlarımı kaçırdım. Az, kendine güvenerek Mor'a teşekkür ederek gülümsedi, yanaklarında bir kızarıklık belirdi, ela gözlerini ona dikti. İçlerini dolduran sıcağa, özleme baktım.

Ama Mor ona el salladı ve Cassian'a hediyesini vermek için harekete geçti; ama savaşçı onu almadı. Ya da kutunun üzerindeki kahverengi kağıt sargıyı çözüp deri bir kutuda beş romanlık bir dizi ortaya çıkaran Nesta'nın gözlerini ondan ayır. Başlıkları okudu, sonra başını Elain'e kaldırdı.

Elain ona gülümsedi. "O kitapçıya girdim. Tiyatronun yanındakini biliyor musun? Onlardan tavsiye istedim ve kadın – kadın, yani… Bu yazarın kitaplarının en sevdiği şey olduğunu söyledi."

Başlıklardan birini okuyabilecek kadar yaklaştım. Romantizm, sesinden.

Nesta kitaplardan birini çıkardı ve sayfaları havalandırdı. "Teşekkürler."

Kelimeler sertti - çakıllıydı.

Cassian sonunda Mor'a döndü ve ince ambalaja aldırmadan hediyesini yırtarak açtı. Kutunun içindeki her şeye güldü. "Tam da her zaman istediğim şey." Kırmızı ipek iç çamaşırı gibi görünen bir çifti havaya kaldırdı. Sabahlığıyla mükemmel uyum.

Nesta yeni kitaplarına göz atmakla meşgulken, dün paketlediğim hediyelere geçtim.

Amren için: yapbozları için özel olarak tasarlanmış katlanır bir taşıyıcı. Yani daha güneşli, daha sıcak toprakları ziyaret edecekse onları evde bırakmasına gerek yoktu. Bu bana hem bir göz yuvarlama hem de bir takdir gülümsemesi kazandırdı. Bir çift tüylü kanat şeklindeki yakut ve gümüş broş, yanağımda ender bir öpücük bıraktı.

Elain için: Soğuk aylarda bahçecilik için mükemmel, kol ağızlı uçuk mavi bir pelerin.

Ve Cassian, Azriel ve Mor için…

Sarılı üç tabloyu çekerken homurdandım. Sonra onlar açarken, ayaklarını kaydıran bir sessizlik içinde beklediler.

İçeridekileri görünce gülümsediler.

Bunun dışında ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Son zamanlarda üzerinde çalıştığım parçalar—hikayelerine bir bakış.

Hiçbiri resimlerin ne anlama geldiğini, ne gördüklerini açıklamadı. Ama her biri teşekkür ederek yanağımdan öptü.

Rhys'e hediyesini vermeden önce, kucağımda bir yığın hediye buldum.

Amren'den: ışıklı bir el yazması, eski ve güzel. Azriel'den: kıtadan nadir, canlı boya. Cassian'dan: gerçek bir İliryalı savaşçı gibi omurgamın oluğuna yerleştirilecek bir bıçak için uygun bir deri kılıf. Elain'den: baş harflerim ile monogramlanmış ince fırçalar ve kulplarda Night Court amblemi. Ve Mor'dan: bir çift polar astarlı terlik. Parlak pembe, muflon astarlı terlikler.

Nesta'dan bir şey yok ama umurumda değildi. Bir bit değil.

Diğerleri hediyelerini dağıttı ve sonunda son tabloyu Rhys'e götürmek için bir an buldum. Cumbalı pencerenin yanında sessizce ve gülümseyerek oyalanmıştı . Geçen yıl Amarantha'dan bu yana ilk Gündönümü olmuştu - bu yıl ikincisi. Kaçırdığı kırk dokuz Gündönümü sırasında onun nasıl olduğunu, ona ne yaptığını bilmek istemiyordum.

Rhys hediyemi dikkatle açtı, diğerleri görmesin diye tabloyu kaldırdı.

Gözlerinin üzerinde ne olduğunu gezindiğini izledim. Boğazının kabarmasını izledi.

Cassian, ona bakmak için arkamdan sinsice yaklaşarak, Bunun yeni evcil hayvanın olmadığını söyle, dedi.

Onu ittim. "Snoop."

Rhys'in yüzü ciddiliğini korudu, gözleri benimkilerle buluşurken yıldız gibi parladı. "Teşekkürler."

Diğerleri, o kalabalık odada bize mahremiyet sağlamak için biraz daha yüksek sesle devam ettiler.

"Nereye asabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim, "ama almanı istedim."

Görmek için.

Çünkü o resimde kimseye açıklamadığımı ona göstermiştim. Ouroboros'un bana ifşa ettiği şey: içimdeki yaratık, nefret ve

pişmanlık ve sevgi ve fedakarlık dolu yaratık, zalim ve cesur, kederli ve neşeli olabilen yaratık.

ona verdim - ondan başka kimse beni görmeyecekmiş gibi . Ondan başka kimse anlayamazdı.

Çok güzel, dedi, sesi hâlâ boğuktu.

Bu sözlerle tehdit eden gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırdım ve ağzıma bastırdığı öpücüğe doğru eğildim. *Sen güzelsin* , diye fısıldadı bağa.

sen de öyle

Biliyorum.

Gülerek uzaklaştım. *Dikmek.*

Sadece birkaç hediye kalmıştı - Lucien'in. Kendim ve eşim için bir hediye bulmak için benimkini açtım: üç şişe kaliteli likör. *İhtiyacın olacak* , dedi tüm not.

Elain'e üzerinde isminin yazılı olduğu küçük kutuyu verdim. Kapıyı açarken gülümsemesi soldu.

"Büyülü eldivenler," diye karttan okudu. "Bahçıvanlık yaparken bu yırtılmaz veya çok terletmez." Bir an bile bakmadan kutuyu bir kenara bıraktı. Kir ve kesikler emeğinin kanıtı olup olmadığını, yırtık ve terli ellere sahip olmayı mı *tercih ettiğini* merak ettim . Onun neşesi.

Amren, Rhys'in hediyesini görünce zevkle - aslında ciyakladı - . Çoklu kutuların içinde parıldayan mücevherler. Ama Varian'ın hediyesini açtığında sevinci daha sessiz, daha yumuşak bir hal aldı. Ona küçük, özel bir gülümseme sunmadan önce küçük kutunun içinde ne olduğunu hiçbirimize göstermedi.

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde küçük bir kutu bırakılmıştı - Mor'un kaldırdığı, isim etiketine gözlerini kısarak baktığı ve "Az, bu senin için" dediği bir kutu.

Gölge şarkıcısının kaşları kalktı ama yaralı eli hediyeyi almak için uzandı.

Elain, Nesta ile konuştuğu yerden döndü. "Ah, bu benden."

Azriel'in yüzü kelimeler karşısında pek değişmedi. Hediyeyi açıp ortaya çıkarırken bir gülümseme bile—

Elain, "Benim için Madja'ya yaptırdım," diye açıkladı. Ailenin tercih ettiği şifacıdan bahsedince Azriel'in kaşları çatıldı. "Herhangi bir içecekle karıştırılacak bir toz."

Sessizlik.

Elain dudağını ısırdı ve sonra mahcup bir şekilde gülümsedi. “Herkesin sana her zaman verdiği baş ağrıları için. Şakaklarını çok sık ovuşturduğun için."

Yine sessizlik.

Sonra Azriel başını arkaya atıp *güldü* .

Hiç bu kadar derin ve neşeli bir ses duymamıştım. Cassian ve Rhys ona katıldılar, ilki cam şişeyi Azriel'in elinden kaptı ve inceledi. Harika, dedi Cassian.

Elain başını eğip tekrar gülümsedi.

Azriel, "Teşekkür ederim" diyecek kadar kendine hakim oldu. Ela gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim, zümrüt gibi kahverengi ve gri damarların ortasındaki yeşil tonları. "Bu çok değerli olacak."

"Prick," dedi Cassian ama yine güldü.

Nesta, kucağındaki Elain'in hediyesi -tek hediyesi- koltuğundan ihtiyatla izledi. Omurgası hafifçe sertleşti. Sözlere değil, onlarla birlikte gülen Elain'e. Bizimle.

Sanki Nesta bize bir çeşit pencereden bakıyormuş gibi. Sanki hala ön bahçede durmuş bizi evde izliyormuş gibi.

Yine de kendimi gülümsemeye zorladım. Onlarla gülmek.

İçimde Cassian'ın da aynı şeyi yaptığına dair bir his vardı.

Nesta paketlenmiş yemek masasında neredeyse sessizce otururken bile, gece bir kahkaha ve içkiyle bulanıktı.

Sadece saat ikiyi çaldığında esnemeler görünmeye başladı. İlk ayrılanlar Amren ve Varian oldu, ikincisi kucağında kızın tüm hediyelerini taşıyordu, birincisi ona verdiği ince kakma paltosunun içine yerleşti - o küçük kutuya ne koyarsa koysun ona ikinci bir hediye.

Tekrar oturma odasına yerleşen Nesta, yarım saat sonra ayağa kalktı. Elain'e sessizce iyi geceler dileyip saçlarının tepesine bir öpücük bıraktı ve ön kapıya doğru sürüklendi.

Mor, Rhys ve Azriel ile kanepede oturan Cassian, kıpırdamadı bile.

Ama yaptım, Nesta'yı ön kapıda ceketlerini giydiği yere kadar takip etmek için sandalyemden kalktım. Elimi uzatmadan önce bekleme odasına girmesini bekledim.

"Burada."

Nesta yarı bana döndü, odaklanarak elimdeki şeye odaklandı. Küçük kağıt parçası.

Bankacının kira notu. Ve sonra biraz.

"Söz verdiğim gibi" dedim.

Bir an için onu almaması için dua ettim. Bana onu yırtmamı söyleyecekti.

Ama Nesta'nın dudakları sadece gerildi, parayı alırken parmakları tereddütsüz kaldı.

Bana sırtını dönerken ve ön kapıdan dışarıdaki dondurucu karanlığa doğru yürürken.

Soğuk bekleme odasında kaldım, elim hala uzanmış, o çekin hayali kuruluğu parmaklarımda geziniyordu.

Arkamda döşeme tahtaları gümbürdüyordu ve sonra yavaşça ama zorla yana kaydırıldım. O kadar hızlı oldu ki, Cassian'ın ön kapıdan fırlayıp geçtiğini fark etmek için zar zor zamanım oldu.

Kız kardeşime.

BÖLÜM

21

Cassian

Yeterince içmişti.

Yeter bu soğukluk, keskinlik. Sadece bu aylarda kendini bileyen kılıç gibi dümdüz omurga ve jilet gibi keskin bakışlar yeter.

Cassian, karlı geceye doğru hücum ederken, kafasındaki uğultuyu güçlükle duyabiliyordu. Ön kapıya ulaşmak için Yüce Leydisini kenara çekerken zar zor kayıt yaptırabiliyordu. Nesta'ya ulaşmak için.

Buzlu zemine rağmen o sarsılmaz zarafetle yürüyerek kapıya varmıştı bile. Kitap koleksiyonu bir kolunun altına sıkıştırılmıştı.

Ancak Cassian ona ulaştığında söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Yüzüne gülmemek için söylenecek hiçbir şey yoktu.

"Seni eve bırakacağım", onun yerine ağzından çıkan tek şey oldu.

Nesta, alçak demir kapının hemen yanında durdu, yüzü ay ışığı kadar soğuk ve solgundu.

Güzel. Kilo vermesine rağmen , karda dururken, babasının evinde onu ilk gördüğü zamanki kadar güzeldi.

Ve sonsuz derecede daha ölümcül. Pek çok yönden.

Onu inceledi. "İyiyim."

"Uzun bir yürüyüş ve geç oldu."

Ve bütün gece bana tek kelime etmedin.

Ona bir şey söylediğinden değil.

O son savaştan sonraki ilk günlerde onunla hiçbir şey yapmak istemediğini yeterince açıkça belirtmişti. Herhangi biriyle.

O anladı. Gerçekten yaptı. İlk savaşlarından sonra yeniden uyum sağlaması aylar, *yıllar* almıştı . Baş etmek. Kahretsin, o da Hybern'le olan o son savaşta olanlardan dolayı hâlâ sersemlemişti.

Nesta, herhangi bir İliryalı kadar gurur duyarak yerini korudu. Hem de daha gaddar. "Eve geri dön."

Cassian ona çarpık bir sırıtış attı, bildiği bir şey onun öfkesini kaynattığını biliyordu. "Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Gözlerini devirdi ve yürümeye başladı. Kitaplarını taşımayı teklif edecek kadar aptal değildi.

Bunun yerine, parke taşlarının üzerindeki tehlikeli buz parçalarına dikkat ederek kolayca ayak uydurdu. Hybern'den zar zor kurtulmuşlardı. Sokakta boynunu kırmasına ihtiyacı yoktu.

Nesta bir blok boyunca sürdü, yeşil çatılı evler neşeli ve hala şarkı ve kahkahalarla dolu, o durmadan önce. Üzerine fırladı.

"Eve geri dön."

"Yapacağım," dedi tekrar sırıtarak. "Seni kapına bıraktıktan sonra."

O boktan dairede yaşamakta ısrar etti. Şehrin karşısında.

Nesta'nın gözleri - Feyre'ninkiyle aynı, ama yine de tamamen farklı, keskin ve çelik kadar soğuk - ellerine gitti. İçlerinde ne vardı. "O nedir."

Küçük, sarılı paketi kaldırırken bir kez daha sırıttı. "Gündönümü hediyen."

"Ben bir tane istemiyorum."

Cassian hediyeyi elinde savurarak onun yanından geçmeye devam etti. "Bunu isteyeceksin."

Yapması için dua etti. Onu bulması aylarını almıştı.

Diğerlerinin önünde ona vermek istememişti. Bu gece orada olacağını bile bilmiyordu. Elain ve Feyre'nin kandırmalarının gayet iyi farkındaydı. Tıpkı Feyre'nin ayrılmadan birkaç dakika önce Nesta'ya verdiği parayı çok iyi bildiği gibi.

Söz verdiği gibi , Yüce Leydisi söylemişti.

Olmamış olmasını diledi. Çok şey diledi.

Nesta, onun uzun adımlarına ayak uydururken homurdanarak onun yanında adım attı. "Senden hiçbir *şey istemiyorum* ."

Kendine tek kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin tatlım?"

Hayatımda hiç pişmanlığım yok ama bu. sahip olmadığımız zaman.

Cassian kelimeleri kapattı. Onu her gece rüyalarından kovan görüntüyü susturun: Hybern Kralı'nın kafasını bir ganimet gibi tutan Nesta değil; babasının boynunun Hybern'in ellerinde büküldüğü gibi değil. Ama onun üzerine eğildiği, Cassian'ın vücudunu kendi bedeniyle kapladığı, kralın gücünün tüm ağırlığını onun için almaya hazır olduğu *görüntüsü* . Onun için ölmek - onunla birlikte. O ince, güzel vücut, üzerine eğilmiş, dehşet içinde titriyor, bu sonla yüzleşmeye istekli.

Aylardır o kişiyi görmemişti. Güldüğünü ya da güldüğünü görmemişti.

İçkiyi, erkekleri biliyordu. Kendi kendine umursamadığını söyledi.

Kendi kendine, onun bakireliğini alan piçin kim olduğunu bilmek istemediğini söyledi. Kendi kendine, erkeklerin bir anlamı olup olmadığını bilmek istemediğini söyledi - eğer bir şey *ifade ediyorsa* .

Neden umursadığını bilmiyordu. Neden uğraşmıştı. Hatta en başından. Bir öğleden sonra babasının evinde balolarında diz çöktükten sonra bile.

“Senden ne istediğim konusunda düşüncelerimi yeterince netleştirdim” dediği gibi *bile* .

sana bu kadar vurgu yapan ve bunu düpedüz bir hakaret haline getiren biriyle hiç tanışmamıştı.

Cassian çenesini sıktı. Ve “Bu saçma oyunları oynamaktan bıktım” derken kendini tutma zahmetine bile girmedi.

Çenesini yukarıda tuttu, kraliçe küstahlığının portresi. "Değilim."

"Pekala, diğer herkes öyle. Belki bu yıl biraz daha fazla denemeyi kendi içinde bulabilirsin.”

O çarpıcı gözler ona doğru kaydı ve bu onun yerinde durma çabasıydı. "Denemek?"

"Bunun sana yabancı bir kelime olduğunu biliyorum."

Nesta sokağın sonunda, buzlu Sidra'nın hemen yanında durdu. "Neden bir şey *yapmaya çalışmalıyım* ?" Dişleri parladı. "Senin bu dünyana, bu mahkemeye sürüklendim."

"O zaman başka bir yere git."

Ağzı meydan okumada sıkı bir çizgi oluşturdu. "Belki yaparım."

Ama gidecek başka bir yer olmadığını biliyordu. Parası olmadığında, bu bölgenin ötesinde ailesi olmadığında değil. "Yazdığınızdan emin olun."

Nehrin kıyısından geçerek yeniden yürüyüşe başladı.

Cassian bunun için kendinden nefret ederek onu takip etti. "En azından gelip evde yaşayabilirsin," diye başladı ve kadın ona döndü.

" *Dur* ," diye hırladı.

Olduğu yerde durdu, kanatları onu dengelemek için hafifçe araladı.

" *Beni* takip etmeyi bırak. Beni mutlu küçük çevrene çekmeye çalışmaktan *vazgeç . Hepsini yapmayı bırak* ."

Yaralı bir hayvanı gördüğünde tanıdı. Açabilecekleri dişleri, gösterdikleri gaddarlığı biliyorlardı. Ama bu onu, "Kardeşlerin seni seviyor. Hayatım boyunca nedenini anlayamıyorum, ama yapıyorlar. Mutlu küçük çevremin hatırı için denemeye zahmet edemiyorsan, en azından onlar için dene."

O gözlere bir boşluk girmiş gibiydi. Sonsuz, derinliği olmayan bir boşluk.

Sadece, "Eve git Cassian," dedi.

Bir yandan onun adını kaç kez kullandığını sayabilirdi. Ona *senden* ya da *o kişiden başka bir şey demedi* .

Döndü - şehrin kirli kısmına, dairesine doğru.

Boşta kalan eli için hamle yapmak içgüdüseldi.

Eldivenli parmakları onun nasırlarına sürtüyordu ama o sıkı tutuyordu. "Benimle konuş. Nesta. Söyle bana-"

Elini onun elinden kurtardı. Aşağıya baktı. Güçlü, intikamcı bir kraliçe.

Soluk soluğa sözlü dayakın başlamasını bekledi. Onu şeritler halinde parçalaması için.

Ama Nesta sadece ona baktı, burnu kırıştı. Baktı, sonra burnunu çekti - ve uzaklaştı.

Sanki o bir hiçmiş gibi. Sanki onun zamanına değmezmiş gibi. Çaba.

Asil bir İliryalı piç.

Bu sefer ilerlemeye devam ederken Cassian onu takip etmedi.

Karanlığın içinde bir gölge olana kadar onu izledi ve sonra tamamen ortadan kayboldu.

Elinde hediye olan kızın ardından bakmaya devam etti.

Cassian'ın parmak uçları küçük kutunun yumuşak ahşabına battı.

O kutuyu Sidra'ya fırlattığında sokakların boş olduğuna şükretti. Yeterince sert bir şekilde fırlattı ki su sıçraması nehrin yanındaki binalarda yankılandı, çarpmanın etkisiyle buz çatladı.

Açtığı deliğin üzerinde anında buz yeniden oluştu. Sanki o ve şimdiki zaman hiç olmamış gibi.

Nesta

Nesta, dairesinin kapısının dördüncü ve son kilidini kapattı ve gıcırdayan, çürüyen ahşaba yaslandı.

Sessizlik etrafına yerleşti, hoş geldin ve boğucu.

Sessizlik, onu bu şehirde kovalayan titremeyi yatıştırmak için.

Takip etmişti.

Bunu kemiklerinden, kanından biliyordu. Gökyüzünde yüksekte durmuştu, ama binaya girene kadar onu takip etmişti.

Şimdi onun hafif ateşini görmek için yakındaki bir çatıda beklediğini biliyordu.

İçinde ikiz içgüdüler savaşıyordu: Felakete dokunmadan onu dondurucu karanlıkta bekletmek ya da o kaseyi tutuşturup onun varlığından kurtulmak. Olduğu her şeyden kurtul.

İkincisini seçti.

Loş, yoğun sessizlikte Nesta, ön kapısının yanındaki duvara dayalı masanın yanında oyalandı. Elini cebine attı ve katlanmış banknotu çıkardı.

Üç aylık kira için yeterli.

Utancı toplamaya çalıştı ve başarısız oldu. Ama hiçbir şey gelmedi.

Hiçbir şey.

Zaman zaman öfke vardı. Onu dilimleyen keskin, sıcak bir öfke.

Ama çoğu zaman sessizlik oldu.

Zil, uğultu sessizlik.

Aylardır hiçbir şey hissetmemişti. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını gerçekten bilmediği günler oldu. Hızla geçtiler ve yine de geçtiler.

Aylar da öyleydi. Gözlerini kırpıştırdı ve kış bastırdı. Göz kırptı ve vücudu çok zayıflamıştı. Hissettiği kadar boş.

Gecenin ayaz soğuğu, eski panjurlardan içeri süzülüp ondan bir titreme daha aldı. Ama odanın karşısındaki şöminedeki ateşi yakmadı.

Ahşabın çatırtısını ve çıtırtısını duymaya zar zor dayanabiliyordu. Feyre'nin kasaba evinde buna zar zor dayanabilmişti. *Patlatmak; çatırtı* .

Kulağa kemik kırılması, boyun kırılması gibi geldiğini kimse söylememişti, hiçbir fikri yoktu.

Bu dairede tek bir ateş yakmamıştı. Battaniyeler ve katmanlarla sıcak tutmuştu.

Kanatlar hışırdadı, sonra dairenin dışında gümbürdüyordu.

Nesta titreyerek içini çekti ve oturana kadar duvardan aşağı kaydı.

Dizlerini göğsüne çekip loşluğa bakana kadar.

Yine de sessizlik hiddetlendi ve çevresinde yankılandı.

Yine de hiçbir şey hissetmiyordu.

BÖLÜM 22

feyre

Diğerleri yatağa gittiğinde saat üçtü. Cassian sessiz ve düşünceli bir şekilde geri döndüğünde ve yukarı çıkmadan önce bir bardak likörü geri devirdiğinde. Mor, gözlerinde endişe dansı yaparak onu takip etti.

Azriel ve Elain oturma odasında kaldılar, kız kardeşim ona ailemin bu gece verdiği tohum ve aletleri kullanarak kasaba evinin arka tarafındaki bahçeyi genişletmek için yaptığı planları gösterdi. Böyle şeyleri umursar mıydı, bilmiyordum ama Rhys'den önce ona nezaketi için sessizce bir teşekkür duası gönderdim ve yukarı çıktım.

Rhys beni durdurduğunda elmas kelepçelerimi çıkarmak için uzandım, elleri bileklerime dolandı. "Henüz değil," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarım çatıldı.

Sadece gülümsedi. "Devam etmek."

Karanlık ve rüzgar içeri girdi ve o gafil avlanırken ona sarıldım...

Mum ışığı ve çatırdayan ateş ve renkler…

"Kabin?" Doğrudan içeri girmemize izin vermek için muhafazaları değiştirmiş olmalı.

Rhys sırıttı, şöminenin önündeki kanepeye yalpalayarak gitmeme ve kanatlarını yere sarkıtarak aşağı inmeme izin verdi. "Biraz huzur ve sessizlik için, dostum."

Karanlık, şehvetli vaat, yıldızlarla bezenmiş gözlerinde yatıyordu.

Kanepenin kıvrılmış koluna yaklaşıp üzerine tünediğimde dudağımı ısırdım, elbisem ateş ışığında bir nehir gibi parlıyordu.

"Bu akşam güzel görünüyorsun." Sözleri alçak, kabaydı.

Elimi elbisemin kucağına indirdim, kumaş parmaklarımın altında parıldıyordu. "Bunu her gece söylüyorsun."

"Ve ciddiyim."

Kızardım. "Cad."

Başını eğdi.

"Yüksek Hanımların muhtemelen her gün yeni bir elbise giymeleri gerektiğini biliyorum," diye düşündüm, elbiseye gülümseyerek, "ama ben buna daha çok bağlıyım."

Elini kalçamda gezdirdi. "Memnun oldum."

"Bana onu nereden aldığını hiç söylemedin - en sevdiğim elbiselerimi nereden aldığını."

Rhys kara kaşını kaldırdı. "Hiç anlamadın mı?"

başımı salladım.

Bir an için hiçbir şey söylemedi, elbiseyi incelemek için başını eğdi.

"Annem yaptı onları."

hareketsiz gittim.

Rhys parıldayan elbiseye hüzünle gülümsedi. “Büyüdüğü kampta bir terziydi. İşi sadece emredildiği için yapmadı. Sevdiği için yaptı. Babamla çiftleşince de devam etti.”

Saygılı bir elimi kolumdan aşağı kaydırdım. "Ben... Hiçbir fikrim yoktu."

Gözleri yıldız parlıyordu. "Uzun zaman önce, ben daha çocukken, o yaptı onları, senin bütün önlüklerini. Müstakbel gelinim için bir çeyiz.” Boğazı düğümlendi. “Her parça… Sana giymen için verdiğim her parça, onları yaptı. Senin için."

Nefes alırken gözlerim kamaştı, "Neden bana söylemedin?"

Tek omzuyla omuz silkti. "Yüzyıllar önce ölmüş bir kadının yaptığı elbiseleri giymekten rahatsız olabileceğini düşündüm."

Elimi kalbime koydum. "Onur duydum, Rhys. Sözcüklerin ötesinde."

Ağzı biraz titredi. "Seni sevebilirdi."

Bana verilen herhangi bir hediye kadar harika bir hediyeydi. Kaşlarımız birbirine değene kadar eğildim. *Onu sevecektim.*

Biz orada kalırken, uzun dakikalar boyunca nefes alıp verirken, tek kelime etmeden minnettarlığını hissettim.

Sonunda tekrar konuşabildiğimde geri çekildim. "Düşünüyordum."

"Endişelenmeli miyim?"

Botlarına bir tokat attım ve o derin ve hırıltılı bir şekilde güldü, ses göbeğimi sardı.

Ona avuçlarımı, ikisinin de gözünü gösterdim. "Bunların değiştirilmesini istiyorum."

"Ey?"

"Artık onları beni gözetlemek için kullanmadığına göre, onların başka bir şey olabileceğini düşündüm."

Elini geniş göğsüne koydu. "Asla sırıtmam."

"Sen tanıdığım en meşgul insansın."

Bir kahkaha daha. "Avuçlarında tam olarak ne istiyorsun?"

Duvarlara, şömine rafına, masalara yaptığım resimlere gülümsedim. Aldığım halıyı düşündüm. " Üç yıldızlı bir dağ istiyorum ." Gece Mahkemesi amblemi. "Dizlerinin üzerindekinin aynısı."

Rhys uzun bir süre sessiz kaldı, yüzü okunaksızdı. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Bunlar asla değiştirilemeyecek işaretler."

"O zaman bir süre burada olmayı planlamam iyi bir şey."

Rhys, dar siyah ceketinin düğmelerini açarak yavaşça doğruldu. "Eminsin?"

Yavaşça başımı salladım.

Önümde durmak için hareket etti, ellerimi nazikçe ellerinin arasına aldı ve avuçlarını yukarı kaldırdı. Bize bakan kedinin gözlerine. "Hiç süpriz yapmadım, biliyorsun."

"Kesinlikle yaptın."

"İyi, yaptım. Beni affedebilir misin?"

Ciddiydi - bakışlarını bir ihlal olarak kabul etme endişesi. Parmak uçlarımda yükseldim ve onu nazikçe öptüm. "Sanırım onu kendimde bulabilirim."

"Hımm." Başparmağını iki avucuma da mürekkeple gözüme sürttü. "Seni sonsuza dek işaretlemeden önce son bir sözün var mı?"

Kalbim gümbürdüyordu ama "Sana son bir Gündönümü hediyem var" dedim.

Rhys benim yumuşak sesim, içindeki titremeyle sustu. "Ey?"

Ellerimiz birleşti, zihninin sert duvarlarını okşadım. Bariyerler hemen düştü ve içeri girmeme izin verdi. Ona son hediyeyi göstermeme izin verdi.

Onun da bir hediye olarak göreceğini umduğum şeyi.

Elleri benimkilerde titremeye başladı ama ben aklından çıkana kadar hiçbir şey söylemedi. Ta ki tekrar sessizce birbirimize bakana kadar.

Nefesi düzensizleşti, gözleri gümüşi bir çizgiye büründü. "Eminsin?" o tekrarladı.

Evet. Herşeyden dahafazla. Bunu dokumacı galerisinde fark etmiş, hissetmiştim. "Olur mu... Gerçekten senin için bir hediye olur mu?" sormaya cüret ettim.

Parmakları benimkileri sıktı. "Ölçülerin ötesinde."

Cevap olarak, ışık avuçlarımda parladı ve cızırdadı ve aşağı baktığımda ellerimin değişmiş olduğunu gördüm. Dağ ve her bir avucunun kalbini süsleyen üç yıldız.

Rhys hâlâ bana bakıyordu, nefesi düzensizdi.

"Bekleyebiliriz," dedi sessizce, sanki dışarıda yağan karın fısıltılarımızı duymasından korkuyormuş gibi.

"İstemiyorum," dedim ve ciddiydim. Dokumacı da bunu fark etmemi sağlamıştı. Ya da belki de bir süredir sessizce ne istediğimi açıkça görüyorum.

"Yıllar alabilir," diye mırıldandı.

"Sabırlı olabilirim." Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı ve gülümsedim, " Sabırlı olmaya *çalışabilirim* ."

Kendi cevap veren gülümsemesi beni sırıtmaya zorladı.

Rhys eğilip kulağımın hemen altında boynuma bir öpücük kondurdu. "Bu gece başlayalım mı, dostum?"

Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Plan buydu."

"Hımm. Planım neydi biliyor musun?" Elleri sırtımda gezinip elbisemin gizli düğmelerini çözmeye başladığında boğazımın çukuruna bir öpücük daha. O değerli, güzel elbise. Ona daha iyi erişebilmek için boynumu büktüm ve dilini az önce öptüğü noktanın üzerinde gezdirerek kabul etti.

"Planım," diye devam etti, üzerimden kayan elbise, halının üzerinde birikiyor, "bu kulübeyi ve bir duvarı kapsıyordu."

Elleri çıplak sırtımda uzun çizgiler çizmeye başladığında gözlerim açıldı. Daha düşük.

Rhys'i bana gülümserken buldum, çıplak vücudumu incelerken gözleri ağırdı. Çıplak, bileklerimdeki elmas manşetler hariç. Onları çıkarmaya gittim, ama "Bırak onları" diye mırıldandı.

Beklenti içinde midem sıkıştı, göğüslerim ağrıyacak kadar ağırlaştı.

Parmaklarım titreyerek ceketinin geri kalanını açtım ve gömleğiyle birlikte ondan çıkardım. Ve pantolonu.

Sonra önümde çıplak duruyordu, kanatları hafifçe genişledi, kaslı göğsü inip bana ne kadar hazır olduğunun tüm kanıtını gösterdi.

"Duvardan mı başlamak istersin, yoksa orada mı bitirmek istersin?" Sözleri gırtlaktan geliyordu, zar zor tanınıyordu ve gözlerindeki parıltı yırtıcı bir şeye dönüştü. Yüzsüzce sahiplenici bir tavırla bir elini gövdemin önünden aşağı kaydırdı. “Yoksa tüm zaman boyunca duvar mı olacak?”

Dizlerim büküldü ve kendimi kelimelerin ötesinde buldum. Onun dışında her şeyin ötesinde.

Rhys, kanatlarını halının üzerine örterek önümde diz çökmeden önce cevabımı beklemedi. Önce saygı ve minnetle karnıma bir öpücük kondurdu. Sonra daha aşağı bir öpücük bastı.

Daha düşük.

Bacaklarımdan birini kavrayıp bacağımı omzunun üzerinden kaldırırken elim saçlarına gitti. Tam kendimi kapının yanındaki

duvara yaslanmış buldum, sanki o bizi kazanmış gibi. Rhys ağzını bana doğru eğdiğinde başım yumuşak bir gümbürtüyle tahtaya çarptı.

Zamanını aldı.

Paramparça olana kadar beni yaladı ve okşadı, sonra tam boyuna yükselmeden önce karanlık ve zengin bir şekilde bana güldü.

Beni kaldırmadan önce bacaklarım beline dolandı ve beni duvara yasladı.

Bir kolu duvara dayalı, diğeri beni havada tutarken Rhys ile göz göze geldik. "Nasıl olacak dostum?"

Bakışlarında, galaksilerin döndüğüne yemin edebilirdim. Kanatlarının arasındaki gölgelerde gecenin görkemli derinlikleri yaşıyordu.

"Fotoğrafları düşürecek kadar zor," diye hatırlattım ona nefes nefese.

Tekrar güldü, alçak ve kötüydü. "Sıkı tutun o zaman."

Yukarıdaki anne ve Cauldron kurtar beni.

Ellerim omuzlarına kaydı ve sert kasları kazdı.

Ama yavaşça, *çok yavaş* , beni itti.

Bu yüzden onun her santimini, birleştiğimiz her yeri hissettim. Kafamı yana eğdim, içimden bir inilti çıktı.

"Her seferinde," diye mırıldandı. “Her seferinde, *mükemmel* hissediyorsun .”

Dişlerimi sıkarak burnumdan soludum. Küçük hareketlerle içeri girdi ve her bir santimine uyum sağlamama izin verdi.

Ve içime oturduğunda, eli kalçamı sıktığında, öylece... durdu.

Herhangi bir sürtünme için çaresizce kalçalarımı hareket ettirdim. Benimle birlikte hareket etti, inkar etti.

Rhys boğazımı yaladı. "Seni, bunun hakkında, her saat başı düşünüyorum," diye mırıldandı tenime karşı. "Tadını alma şeklin hakkında."

Hafifçe bir geri çekilme daha - ardından dalma. Nefes nefese kaldım, başımı arkamdaki sert duvara yasladım.

Rhys onaylayan bir ses çıkardı ve hafifçe geri çekildi. Sonra geri itti. Sert.

Sol tarafımdaki duvardan alçak bir çıngırak sesi geldi.

umursamayı bıraktım. Rhys bir kez daha durduğunda resimleri gerçekten duvardan düşürüp düşürmediğimizi umursamayı bıraktık.

“Ama çoğunlukla bunu düşünüyorum. Etrafımda nasıl hissediyorsun, Feyre." Bana doğru sürdü, zarif ve amansız. “Dilimde nasıl tadın var.” Tırnaklarım geniş omuzlarına saplandı. "Nasıl birlikte bin yılımız olsa bile, *bundan* asla bıkmayacağım ."

Serbest bırakma, benimle buluştuğu, bana dokunduğu yerin ötesindeki tüm sesleri ve hisleri kapatarak omurgam boyunca toplanmaya başladı.

Başka bir itme, daha uzun ve daha sert. Tahta elinin altında gıcırdıyordu.

Ağzını göğsüme indirdi ve ısırdı - ısırdı ve sonra kanıma zevk veren acıyı yaladı. "Sana böyle yaramaz, korkunç şeyler yapmama nasıl izin verdin?"

Sesi, kalçalarımı hareket ettiren ve ona *daha hızlı gitmesi için yalvaran bir okşamaydı* .

Rhys, can attığım her şeyi göze alarak, çılgın bir şekilde katılmayı saklarken, sadece yumuşak, acımasız bir şekilde kıkırdadı.

Gözlerimi aşağıya bakacak kadar uzun süre açtım, onun benimle birleştiğini görebildiğim yere, çok acı verici bir şekilde yavaş yavaş içimde bir içeri bir dışarı hareket ediyordu. "İzlemeyi sever misin?" nefes aldı. "İçinde hareket etmemi mi izliyorsun?"

Cevap olarak, kelimelerin ötesinde, kararlı kalkanlarına sürtünerek zihnimi aramızdaki köprüye vurdum.

Anında içeri girmeme izin verdi, zihinden zihne ve ruhtan ruha ve sonra ben onun gözlerine bakıyordum - kalçamı kavrayıp iterken *bana bakıyordu.*

, *Bak seni nasıl becerdim Feyre.*

Tanrım , tek cevabımdı.

Zihinsel eller aklımda, ruhumda gezindi. *Bakın ne kadar mükemmel uyuyoruz* .

Kızarmış bedenim duvara yaslanmıştı - gerçekten onu almak, her santimini almak için mükemmeldi.

Bunu düşünmekten neden vazgeçemediğimi anlıyor musun - seni?

Tekrar geri çekildi ve arabayı sürdü ve gücüyle amortisörü serbest bıraktı.

Yıldızlar etrafımızda titreşiyor, tatlı bir karanlık çöküyor. Sanki bir galaksideki tek ruh bizmişiz gibi. Ve Rhys hala önümde duruyordu, bacaklarım beline dolanmıştı.

Kendi zihinsel ellerimi onun üzerine bastırdım ve nefes aldım, *Beni burada da becerebilir misin?*

Bu kötü zevk bocaladı. Sessiz gitti.

Yıldızlar ve karanlık da durakladı.

Sonra seyreltilmemiş, mutlak yırtıcı cevap verdi, *Bu benim için bir zevk olurdu* .

Ve sonra olanlar için kelimelerim yoktu.

Bana istediğim her şeyi verdi: Vücudumun içinde serbest bırakılan onu dövmesi - derinin amansız itişi, dolgusu ve tene tokatı, bedenlerimizin ahşaba çarpması. Etrafımızda şarkı söyleyen geceler, kar gibi süzülen yıldızlar.

Ve sonra biz vardık. Akıldan zihne, ruhlarımız arasındaki o köprüye uzan.

Burada ceset yoktu, ama beni baştan çıkarırken, karanlık gücü benimkileri sararken, alevlerimi yalarken, buzumu emerken, kendi pençelerime sürtündüğünde onu hissettim.

Gücünün benimkiyle harmanlandığını hissettim, büyüm savrulup ona kilitlenene kadar, ikimiz de birlikte öfkelenip yanana kadar, geri çekilip aktı, içeri ve dışarı aktı.

Tüm bu süre boyunca içimde hareket etti, amansız ve deniz gibi araba sürdü. Tekrar tekrar, güç, et ve ruh, çığlık attığımı düşünene kadar, onun kükrediğini düşünene ve ölümlü bedenim onu sararak paramparça olana kadar.

Sonra paramparça *oldum* , parçalara ayırdığım her şey yıldızlara, galaksilere ve kuyruklu yıldızlara, saf, parıldayan neşeden başka bir şey değildi. Rhys beni tuttu, sardı, karanlığı parıldayan ve parlayan ışığı emdi, beni bütün ve bir arada tuttu.

Ve zihnim sözcükleri oluşturabildiğinde, onun özünü etrafımda yeniden hissedebildiğimde, bedeni hala kendi içimde hareket ettiğinde, ona son bir kez o görüntüyü, karanlığa ve yıldızlara gönderdim - hediyem.

Belki bir gün hediyemiz.

Rhys bir kükremeyle içime döküldü, kanatları genişçe açıldı.

Ve zihnimizde, bu bağda, onun büyüsü patladı, ruhu benimkileri yıktı, her çatlak ve çukuru doldurdu, böylece bir yanım onunla dolmadı, onun karanlık, görkemli özü ve sönmeyen aşkı ile dolup taştı. .

İçimde gömülü kaldı, duvara yaslandı ve boynuma nefes nefese " *FeyreFeyreFeyre " dedi* .

Titriyordu. İkimiz de öyleydik.

Gözlerimi açmak için zihnin varlığını geliştirdim.

Yüzü mahvolmuştu. sersemlemiş. Bana bakarken ağzı kısmen açık kaldı, parıltı hala tenimden yansıyordu, onunki boyunca yıldızların öptüğü gölgelere karşı parlaktı.

Uzun dakikalar boyunca sadece baktık. nefes aldı.

Sonra Rhys yan yan odanın geri kalanına baktı.

Yaptığımız şeye doğru.

Gerçekten duvardan çıkmış, çerçeveleri yerde çatlamış fotoğrafları çekerken dudaklarında sinsi bir gülümseme oluştu. Hatta yakındaki bir sehpanın üzerindeki vazo yere düşmüş, küçük mavi parçalara ayrılmıştı.

Rhys kulağımın altını öptü. "Bu senin maaşından gelecek, biliyorsun."

Başımı ona doğru salladım ve burnunu okşamak için omzunu kavradım. Güldü, dudaklarını şakaklarıma değdirdi.

Ama teninde bıraktığım, çoktan solmaya başlayan izlere baktım. Kollarındaki, göğsündeki dövmelere baktı. Ölümsüz bir ömür boyu resim yapmak bile onun her yönünü yakalamaya yetmez. Bizim.

Gözlerimi tekrar onunkilere kaldırdım ve bekleyen yıldızları ve karanlığı buldum. *Ev* beklerken buldum .

Asla yeterli değil. Onu boyamak için değil, onu tanıyın. Eons, yapmak istediklerim için asla yeterli olmayacaktı, onunla görüşmek üzere. Her şeye rağmen onu sevmek istiyordum.

Tablo önümde parlıyordu: *Night Triumphant ve Stars Eternal* .

"Bir daha yap," diye nefes aldım, sesim boğuk çıkmıştı.

Rhys ne demek istediğimi biliyordu.

Ve bir Fae eşinden bir süre sonra tekrar sertleştiğinde, beni yere indirdiğinde ve karnımın üzerine fırlattığında, sonra da hırlayan bir mırıltı ile içime daldığında hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ve sonunda halının üzerine yığıldığımızda, kırık resimlerden ve vazo parçalarından zar zor kaçındığımızda, uzun bir süre hareket edemediğimizde bile, hediyemin o görüntüsü aramızda kaldı, herhangi bir yıldız kadar parıldadı.

Kemik Oymacısı'nın bir zamanlar bana gösterdiği o güzel, mavi gözlü, koyu saçlı çocuk.

O gelecek vaadi.

Ertesi sabah Rhys ve ben döndüğümüzde Velaris hala uyuyordu.

Ancak bizi kasaba evine getirmedi. Ama nehir kıyısındaki bir malikaneye, harabeye dönmüş bina, bahçeler karmakarışık.

Şafaktan bir saat önce şehrin çoğunu sis kaplamıştı.

Dün gece paylaştığımız sözler, yaptıklarımız, aramızdaki çiftleşme bağımız kadar görünmez ve sağlam bir şekilde akıp gitti. Doğum kontrol tonikini kahvaltıyla birlikte almamıştı. Yakın zamanda tekrar almayacaktı.

"Gündönümü hediyeni hiç sormadın," dedi Rhys bir süre sonra, adımlarımız Sidra boyunca uzanan bahçelerin buzlu çakıllarında çatırdayarak.

Yürümeye devam ederken başımı omzuna yasladığım yerden kaldırdım. "Sanırım dramatik bir açıklama yapmayı bekliyordunuz."

"Sanırım öyleydim." Durdu ve arkamızdaki eve dönerken yanında durdum. "Bu."

ona göz kırptım. Arazinin enkazında. "Bu?"

"Bunu bir Gündönümü ve doğum günü hediyesi olarak düşün." Evi, bahçeleri, nehrin kenarına akan araziyi işaret etti. Arazinin kıvrımı sayesinde geceleri mükemmel bir Gökkuşağı manzarası. "Sizin. Bizim. Gündönümü arifesinde satın aldım. İşçiler iki gün içinde enkazı temizlemek ve evin geri kalanını yıkmak için gelecekler."

Tekrar göz kırptım, uzun ve yavaş. "Bana bir *mülk satın aldın* ."

"Teknik olarak *bizim* mülkümüz olacak ama ev sizin. Kalbinizin içeriğine göre inşa edin. İstediğiniz her şey, ihtiyacınız olan her şey - inşa edin."

Bu hediyenin tek başına maliyeti, büyüklüğü astronomik olmanın ötesinde olmalıydı. "Rhy."

Birkaç adım attı, ellerini mavi-siyah saçlarının arasından geçirdi, kanatlarını sımsıkı kenetledi. "Köyde yerimiz yok. Sen ve ben yatak odasına zar zor her şeyi sığdırabiliyoruz. Ve hiç kimse Rüzgar Evi'nde olmak istemez." Yine etrafımızdaki muhteşem mülkü işaret etti. "Öyleyse bizim için bir ev inşa et Feyre. İstediğiniz kadar çılgınca hayal kurun. Sizin."

Buna sözüm yoktu. İçimden geçenler. "Bu— *maliyet*— "

"Maliyet hakkında endişelenme."

"Ama..." Uyuyan, karmakarışık araziye, harap eve baktım. Orada ne isteyebileceğimi hayal ettim. Dizlerim titriyordu. "Rhys - bu çok fazla."

Yüzü ölümcül derecede ciddileşti. "Senin için değil. Senin için asla." Kollarını belime dolayıp şakaklarımı öptü. "Resim atölyesi olan bir ev inşa et." Diğer tapınağımı öptü. "Sana bir ofis, bir de

benim için bir ev inşa et. İki ve kanatlar için yeterince büyük bir küveti olan bir ev inşa edin.” Bir öpücük daha, bu sefer yanağıma. "Bütün ailemiz için odalı bir ev inşa et." Diğer yanağımı öptü. "Elain için bahçeli bir ev, İliryalı bebekler için bir eğitim yüzüğü, Amren için bir kütüphane ve Mor için muazzam bir giyinme odası inşa edin." Buna bir kahkaha patlattım. Ama Rhys onu ağzıma kalıcı ve tatlı bir öpücükle susturdu. "Çocuk odası olan bir ev inşa et Feyre."

Kalbim acıyacak kadar sıkıştı ve onu öptüm. Onu tekrar öptük ve tekrar, etrafımızdaki mülk geniş ve net. "Yapacağım," diye söz verdim.

BÖLÜM

23

Rhysand

Seks beni mahvetmişti.

Beni tamamen mahvetti.

Zaten ona ait olmayan ruhumun kalan tüm parçaları dün gece koşulsuz teslim olmuştu.

Ve ona nehir kıyısındaki araziyi gösterdiğimde Feyre'nin ifadesini görünce... Tamlin'in malikanesinin çatlak ön kapılarını çalarken onun parlayan, güzel yüzünün hatırasını bana yakın tuttum.

Cevapsız.

Bir dakika bekledim. 2.

Hissederek evin içinden bir güç teli çıkardım. Bulabileceklerimden biraz korkarak.

Ama orada - mutfaklarda. Aşağıda bir seviye. Canlı.

Kendimi içeride gördüm, adımlarım kıymık mermer zeminlerde yankılandı. Onları örtmeye zahmet etmedim. Büyük ihtimalle geldiğimi, ön basamağına çıktığım anda hissetmişti.

Mutfağa ulaşmasına birkaç dakika kalmıştı.

Gördüklerime tamamen hazır değildim.

ortasındaki uzun çalışma masasının üzerinde büyük bir geyik ölü yatıyordu , boğazından geçen ok küçük pencerelerden sızan sulu ışıkla aydınlandı. Gri taş zeminde biriken kan, damlayan tek ses.

Tamlin önündeki sandalyede otururken çıkan tek ses. Düşen canavara bakıyor.

Yerde biriken pisliği başımla işaret ederek selam vererek, "Akşam yemeğin sızdırıyor," dedim.

Cevap yok. Baharın Yüce Lordu bana pek bakmadı.

Eşiniz yere düşen bir erkeği tekmelemeyeceğini bilmeliydi.

Lucien'in dün Feyre'ye söylediği sözler oyalanıp kalmıştı. Belki de Azriel'in ona verdiği ve burada kazandığı yeni boyaları keşfetmek için Feyre'den ayrılmamın nedeni buydu.

Güçlü geyiği inceledim, kara gözleri açık ve sırlıydı. Ağaçta, tüylü başının yanında bir av bıçağı duruyordu.

Hala hiçbir kelime yok, bir hareket fısıltısı bile yok. Çok iyi o zaman.

"Adriata Prensi Varian'la konuştum," dedim masanın diğer tarafında, aramızda bir dikenli çalı gibi duran boynuzlarla. Tarquin'den sınırınıza asker göndermesini rica ettim. Dün gece, akşam yemeğinde Varian'ı bir kenara çekerek yapmıştım. Bunun olacağına yemin ederek hemen kabul etmişti. "Birkaç gün içinde gelecekler."

Cevap yok.

“Bu senin için kabul edilebilir mi?” Mevsimlik Mahkemelerin bir parçası olarak, Yaz ve Bahar uzun zamandır müttefikti - bu savaşa kadar.

Tamlin'in başı yavaşça kalktı, bağlanmamış altın rengi saçları donuk ve keçeleşmişti.

"Beni affedeceğini düşünüyor musun?" Soru bir törpüydü. Sanki çığlık atıyordu.

Kimi kastettiğini biliyordum. Ve bilmiyordum. Ona mutluluk dilemesinin affetmekle aynı şey olup olmadığını bilmiyordum . Eğer Feyre bunu ona teklif etmek isterse. Affetmek her ikisi için de bir hediye olabilirdi ama yaptığı şey... “Onun yapmasını istiyor musun?”

Yeşil gözleri boştu. "Bunu hak ediyor muyum?"

Hayır asla.

Yüzümden okumuş olmalı ki, "Annen ve kız kardeşin için beni affediyor musun?" diye sordu.

"Bir özür duyduğumu hiç hatırlamıyorum."

Sanki bir özür her şeyi düzeltecekmiş gibi. Sanki bir özür, hâlâ içimi kemiren kaybımı, bir zamanlar parlak, güzel hayatlarının parladığı yerde kalan deliği kapatacakmış gibi.

Zaten birinin bir fark yaratacağını sanmıyorum, dedi Tamlin, bir kez daha kesilen geyiğe bakarak. "İkinizden biri için."

Bozuldu. Tamamen kırık.

Toz dağılmadan önce bir müttefik olarak Tamlin'e ihtiyacın olacak , diye uyarmıştı Lucien dostum. Belki de bu yüzden ben de gelirdim.

Elimi salladım, sihrim dilimlenip parçalandı ve geyiğin paltosu bir kürk törpüsü ve ıslak et tokatıyla yere kaydı. Yanlarından bir başka güç kıvılcımı ve et dilimleri oyulmuş, kısa sürede tutuşan karanlık sobanın yanına yığılmıştı.

"Ye, Tamlin," dedim. Gözünü pek kırpmadı.

Affetmek değildi - nezaket değildi. En çok sevdiklerime yaptıklarını unutamazdım, asla unutamazdım.

Ama Gündönümüydü ya da olmuştu. Ve belki de Feyre bana hayal edebileceğimden daha büyük bir hediye verdiği için, "Bu yeni dünyamızı düzelttikten sonra boşa gidebilir ve ölebilirsin" dedim.

Gücümün bir nabzı ve artık sıcak olan sobanın üzerine demir bir tava kaydı, içine bir et bifteği cızırdayarak çarptı.

"Ye, Tamlin," diye tekrarladım ve karanlık bir rüzgarla gözden kayboldum.

BÖLÜM

24

Morrigan

Feyre'e yalan söylemişti.

Bir çeşit.

Kış *Mahkemesi'ne* gidiyordu. Söylediği kadar değil. En azından Viviane onu gerçekten ne zaman bekleyeceğini biliyordu. Aylardır mektup alışverişinde bulunmalarına rağmen Mor, Velaris'teki Gündönümü ile Viviane'i ve Kallias'ın dağ evini ziyareti arasında nerede olacağını Kış Sarayının Leydisine bile söylememişti.

İnsanlara burayı anlatmaktan hoşlanmazdı. Diğerlerine bundan hiç bahsetmemişti.

Mor karlı tepelerde dörtnala koşarken, kısrağı Ellia, altında sağlam, sıcak bir ağırlık, nedenini hatırladı.

Sabahın erken saatlerinde sis, geniş arazinin tümsekleri ve oyukları arasında asılıydı. Onun mülkü. Athelwood.

Üç yüz yıl önce sessizlik için almıştı. Atlar için saklamıştı.

Ellia, batı rüzgarı kadar hızlı akan tepeleri sarsılmaz bir zarafetle aldı.

Mor, ata binmek için büyütülmemişti. Kazanmak sonsuz derecede hızlıyken değil.

Ama savurganlıkla, aslında hiçbir yere *seyahat ediyormuş gibi hissetmedi* . Sanki gidiyor, koşuyor, bir sonraki yere koşuyormuş gibi. Bunu diledi ve işte oradaydı.

Yine de atlar... Mor, dört nala geçtikleri arazinin her santimini hissetti. Rüzgarı hissetti, tepeleri ve karı kokladı ve solundaki yoğun ormanın geçen duvarını görebiliyordu.

Canlı. Her şey canlıydı ve o sürerken daha da canlıydı.

Athelwood altı atla gelmişti, önceki sahibi onlardan sıkılmıştı. Hepsi nadir ve imrenilen ırklardır. Velaris'in kuzeybatısındaki geniş arazi ve üç yüz el değmemiş arazi kadar değerliydiler. İnişli çıkışlı tepeler ve çağlayan akarsular, kadim ormanlar ve çarpışan denizler ülkesi.

Uzun süre yalnız kalmayı sevmiyordu - buna dayanamıyordu. Ama burada ve orada birkaç gün gerekliydi, ruhu için hayati önem taşıyordu. Ve Ellia'yla çıkmak, güneşin tadını çıkararak geçirilen herhangi bir gün kadar canlandırıcıydı.

Ellia'yı daha büyük tepelerden birinin tepesinde durdurarak, Ellia dizginleri çekerken bile kısrağın dinlenmesine izin verdi. Kalbi durana kadar koşmuştu - hiçbir zaman onu idare edenlerin istediği kadar uysal olmamıştı. Mor bunun için onu daha çok seviyordu.

Her zaman dünyanın evcilleşmemiş, vahşi şeylerine ilgi duymuştu.

At ve binicisi nefes nefese, Mor onun yuvarlanan arazilerini, gri gökyüzünü inceledi. İlirya derilerinin içine gömülmüş ve yolculuktan ısınmış, rahat bir şekilde sıcacıktı. Athelwood'un geniş kütüphanesindeki çatırdayan ateşin yanında bir öğleden sonra okumak, ardından doyurucu bir akşam yemeği ve erken yatmak mutluluk olurdu.

Kıta ne kadar uzak görünüyordu, onunla Rhys'in ricası. Gitmek, casusluk, saraylılık ve büyükelçilik oynamak, bir zamanlar dostların yaşadığı krallıkların çoktan kapandığını görmek... *Evet* , kanı onu çağırıyordu. *Gidebildiğin kadar uzağa ve uzağa git. Rüzgar git.*

Ama ayrılmak, Keir'i Eris'le *yaptığı* pazarlıkla onun gitmesini sağladığına inandırmak...

Ödlek. Acınası korkak .

Ellia'nın karlı yelesinde elini gezdirerek kafasındaki tıslamayı susturdu.

Son birkaç gündür Velaris'te bundan bahsetmemişti. Bu seçimi kendi başına yapmak istemişti ve haberlerin neşeye nasıl gölge düşürebileceğini anlamıştı.

Azriel'in hayır diyeceğini, onun güvende olmasını isteyeceğini biliyordu. Her zaman yaptığı gibi. Cassian evet derdi, Amren onunla ve Feyre endişelenirdi ama kabul ederdi. Az sinirlenir ve daha da içine çekilirdi.

Mutluluğunu elinden almak istemiyordu. Zaten yaptığından daha fazlası.

Ama ne karar verirse versin, bir noktada onlara söylemesi gerekecekti.

Ellia'nın kulakları kafasına yaslandı.

Mor, kısrağın görüş hattını izleyerek kaskatı kesildi.

Sollarındaki arapsaçı ağaç yığınına, bu mesafeden bir ağaç sazından biraz daha fazlası.

Ellia'nın boynunu ovuşturdu. "Kolay," diye nefes aldı. "Kolay."

Bu ormanlarda bile eski korkuların ortaya çıktığı biliniyordu.

Ama Mor hiçbir şey koklamadı, hiçbir şey görmedi. Ormana doğru mızrakla attığı güç filizi, yalnızca olağan kuşları ve küçük hayvanları ortaya çıkardı. Buzlu bir deredeki bir delikten su içen bir erkek geyik.

Hiçbir şey, hariç-

Orada, dikenli bir hırıltı arasında. Bir karanlık parçası.

Kıpırdamadı, oyalanmaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi. Ve izle.

Tanıdık ve bir o kadar da yabancı.

Gücünde bir şey ona dokunmamayı, yaklaşmamayı fısıldadı. Bu mesafeden bile.

Mor itaat etti.

Ama yine de dikenlerdeki o karanlığı izledi, sanki aralarında bir gölge uyuyakalmış gibi.

Azriel'in gölgeleri gibi değil, birbirine dolanan ve fısıldayan.

Farklı birşey.

Arkasını dönüp onu izleyen bir şey.

En iyisi bozulmadan bırakmak. Özellikle evde çatırdayan bir ateş ve bir kadeh şarap vaadiyle.

Boynunu okşayarak Ellia'ya, Kısa yoldan geri dönelim, diye mırıldandı.

Atın dörtnala atlayıp onları ormandan ve onun gölgeli gözcüsünden döndürmeden önce daha fazla cesaretlendirilmesine ihtiyacı yoktu.

Ormanlar arkalarındaki sisler arasında gizlenene kadar tepelerin arasında ve üzerinde sürdüler.

Bin yıldır Gece Sarayı'nda kimsenin cesaret edemediği topraklarda başka ne görebilirdi, tanık?

Soru, Ellia'nın kar, dere ve tepe üzerindeki her gürleyen adımında oyalandı.

Cevabı kayalarda, ağaçlarda ve tepedeki gri bulutlarda yankılandı.

Gitmek. Gitmek.

BÖLÜM 25

feyre

İki gün sonra Polina'nın terk edilmiş stüdyosunun kapısında durdum.

Tahtalı pencereler, sarkık örümcek ağları gitmişti. Sadece açık alan kaldı, temiz ve geniş.

Ressina beni bulduğunda, sokağın aşağısındaki yolunda durduğunda, şüphesiz kendi stüdyosundan geldiğinde ağzım açıktı. "Mutlu Gündönümü, leydim," dedi parlak bir şekilde gülümseyerek.

Açık kapıya bakarken gülümsememe karşılık vermedim. Ötesi boşluk.

Ressina elini koluma koydu. "Bir sorun mu var?"

Parmaklarım yanlarımda kıvrıldı, avucumdaki pirinç anahtarı sardı. "Benim," dedim sessizce.

Ressina'nın gülümsemesi yeniden büyümeye başladı. "Şimdi mi?"

"Onlar - ailesi onu bana verdi."

Bu sabah olmuştu. Polina'nın aile çiftliğine kazanmıştım, ortaya çıktığımda kimseyi şaşırtmamıştı. Sanki bekliyorlardı.

Ressina başını eğdi. "Peki neden yüz?"

" Bana *verdiler* ." kollarımı uzattım. "Satın almaya çalıştım. Ailesine para teklif ettim." Başımı salladım, hala titriyordum. Kasabaya bile dönmemiştim. Rhys'e bile söylememişti. Şafakta uyanmıştım, Rhys Az ve Cassian ile Devlon'un kampında buluşmaya gitmişti ve beklemeye karar vermiştim. Hayatı ertelemek hiç *mantıklı* gelmedi. Ne istediğimi biliyordum. Gecikmek için bir sebep

yoktu. Tapuyu bana verdiler, imzamı atmamı söylediler ve anahtarı bana verdiler. yüzümü ovuşturdum. "Paramı reddettiler."

Ressina uzun bir ıslık çaldı. "Şaşırmadım."

"Ama Polina'nın kız kardeşi," dedim, anahtarı paltomun cebine koyarken sesim titreyerek, "parayı başka bir şey için kullanmamı önerdi. Eğer vermek istersem, Brush and Chisel'a bağışlamam gerektiğini. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallayıp yapacağımı söylemekten başka bir şey isteyemeyecek kadar afallamıştım.

Ressina'nın koyu sarı gözleri yumuşadı. “Finansal yardıma ihtiyacı olan sanatçılar için - onlara ve ailelerine yiyecek, kira veya kıyafet için para sağlamak için bir hayır kurumu. Bu yüzden yaratırken aç kalmalarına veya hiçbir şey istemelerine gerek yok.”

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarına engel olamıyordum. O kulübedeki o yılları, açlığın içi boş ağrısını hatırlamaktan kendimi alamadım. Tadını çıkardığım o üç küçük boya kabının görüntüsü.

"Var olduğunu bilmiyordum," diye fısıldamayı başardım. Yardım etmeye gönüllü olduğum tüm komitelerde bile bundan bahsetmemişlerdi.

Sanatçılara değer verilebilecek bir yer, dünya olduğunu bilmiyordum. Halledilir. Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim.

Sıcak, ince bir el omzuma indi ve hafifçe sıktı.

Ressina, "Peki onunla ne yapacaksın? Stüdyo."

Önümdeki boş alanı inceledim. Boş değil - *bekliyorum* .

Ve uzaklardan, sanki soğuk rüzgarla taşınıyormuş gibi Suriel'in sesini duydum.

Feyre Archeron, bir rica. Bu dünyayı nasıl bulduğundan daha iyi bir yer bırak.

Gözyaşlarımı yuttum ve periye dönmeden önce saçımın bir tutamını örgüme geri taradım. “Tamamen deneyimsiz bir iş ortağı aramazdınız, değil mi?”

BÖLÜM

26

Rhysand

Kızlar antrenman sahasındaydı.

Sadece altı kişiydi ve hiçbiri pek memnun görünmüyordu, ama oradaydılar, Devlon'un bir hançeri nasıl tutacağına dair gönülsüz emirlerini yaltaklayarak ilerliyorlardı. En azından Devlon onlara öğrenmesi nispeten basit bir şey vermişti. İlirya yaylarının aksine, kızların tebeşir kaplı yüzüğünde kalan bir yığın. Sanki alay ediyormuş gibi.

Çok sayıda erkek bu güçlü yayları kullanacak gücü toplayamadı. Ustalaşmak için geçen yıllar boyunca, hala yanağımda, bileğimde, parmaklarımda ipin kırbacını hissedebiliyordum.

Kızlardan biri İlirya yayı almaya karar verirse, derslerine kendim bakardım.

Müsabaka halkalarının uzak ucunda Cassian ve Azriel ile oyalandım, Rüzgar Limanı kampı fırtına tarafından dökülen taze karla göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Beklendiği gibi, fırtına dün, Gündönümünden iki gün sonra sona ermişti. Ve söz verdiği gibi, Devlon kızları ringe soktu. En küçüğü on iki, en büyüğü on altı yaşındaydı.

Daha fazlası olduğunu sanıyordum, diye mırıldandı Azriel.

"Bazıları gündönümü için aileleriyle birlikte ayrıldılar," dedi Cassian, gözleri eğitimde, ara sıra kızlardan biri acı verecek kadar yanlış bir manevra yaptığında ve düzeltilmeden tıslayarak. "Birkaç gün daha dönmeyecekler."

Az'ın bu kamplardaki olası baş belaları hakkında derlediği listeleri ona göstermiştik. Cassian o zamandan beri mesafeliydi. Beklediğimizden daha fazla hoşnutsuzluk. Birçoğu, efendisinin oğlu Kallon'un mümkün olduğu kadar çok muhalefeti kışkırtmak için uğraştığı bu klanın kötü şöhretli rakibi Ironcrest kampından geliyordu. Hepsi Cassian ve bana yönelikti.

Kallon'un hâlâ bir savaşçı-acemi olduğu düşünüldüğünde cesur bir hareketti. Ayini bu bahara ya da bir sonrakine kadar almayacağım için bile. Ama bir babanın kabahati kadar kötüydü. Daha da kötüsü, Az iddia etti.

Rite'da kazalar olur, sadece Cass'in yüzü haberlerle kasıldığında bunu önerdim.

Rite'ı kurcalayarak onu lekelemeyeceğiz , onun tek cevabı oldu.

her zaman kaza olur, o zaman , Azriel soğukkanlılıkla karşılık vermişti.

Eğer enik benim taşaklarımı patlatmak isterse, kendisi de bir çift büyütebilir ve bunu yüzüme yapabilir , diye hırladı Cassian, o kadar.

Onu, Kallon'la nasıl ve ne zaman ilgileneceğime karar verecek kadar iyi tanıyordum.

"Kamplardaki homurdanmalara rağmen," dedim Cassian'a antrenman halkalarını göstererek. Erkekler, ölümcül bir hastalığa yakalanmaktan korkuyormuş gibi, birkaç dişinin antrenman yaptığı yerden sağlıklı bir mesafe tuttu. Acınası. "Bu *iyiye* işaret Cass."

Azriel başını salladı, gölgeleri etrafında dönüyordu. O ortaya çıktığında kamptaki kadınların çoğu evlerine dalmıştı.

Shadowsinger'dan nadir bir ziyaret. Hem efsane hem de terör. Az burada olmaktan pek memnun görünmüyordu ama ben sorduğumda gelirdi.

Belki de Az'ın bazen nereden geldiğini hatırlaması sağlıklıydı. Hala İlirya derileri giyiyordu. Dövmeleri sildirmeye çalışmamıştı. Bir kısmı hâlâ İliryalıydı. Her zaman olurdu. Unutmak istese de.

Cassian bir an için hiçbir şey söylemedi, yüzü taştan bir maskeydi. Bu sabah raporu teslim etmek için annemin eski evindeki masanın

etrafında toplanmadan önce bile mesafeliydi. Gündönümünden beri uzak. Nedeni üzerine iyi para bahse girerim.

"İyiye işaret olacak," dedi Cassian sonunda, "yirmi kız varken ve bir ay boyunca ortaya çıktılar."

Az yumuşak bir şekilde homurdandı. "Bahse girerim ki-"

"Bahis yok," dedi Cassian. "Bu konuda değil."

Az bir an Cassian'ın bakışlarını tuttu, kobalt Siphons titredi ve sonra başını salladı. Anlaşıldı. Cassian'ın yıllar önce yumurtadan çıkmış ve belki de meyvesini vermeye yakın bu görevi... Onun için bahislerin ötesine geçti. Asla gerçekten iyileşmeyen bir yaraya indi.

Kolumu Cassian'ın omzuna attım. "Küçük adımlar kardeşim." Gözlerimin görmediğini bildiğim için ona gülümsedim. "Küçük adımlar."

Hepsi bizim için.

Dünyamız buna çok iyi bağlı olabilir.

BÖLÜM

27

feyre

Şehir çanları sabah on biri çaldı.

Bir ay sonra, Ressina ve ben ön kapının yanında durduk, ikimiz de neredeyse aynı giysiler içindeydik: kalın, uzun kazaklar, sıcak tutan tozluklar ve sağlam, içi kürklü iş botları.

Zaten boya sıçramış botlar.

Polina'nın ailesinin stüdyoyu bana hediye etmesinden bu yana geçen haftalarda Ressina ve ben neredeyse her gün buradaydık. Yeri hazırlamak. Stratejimizi belirlemek. Dersler.

Ressina stüdyonun parlak beyaz duvarlarına monte edilmiş küçük saate bakarak, "Her an," diye mırıldandı. *Bu* bitmeyen bir tartışmaydı: alanı hangi renge boyamalı? Sarı istemiştik, sonra sanatı yeterince iyi göstermeyebileceğine karar verdik. Siyah ve gri istediğimiz atmosfer için fazla kasvetli idi, bej de sanatla çatışabilirdi… Yani beyazla gitmiştik. En azından arka odayı parlak bir şekilde boyamıştık - her duvarda farklı bir renk. Yeşil ve pembe ve kırmızı ve mavi.

Ama bu ön alan… Boş. Bir duvara astığım goblen dışında, Büyüleyici Hiçlik'in siyahı. Ve bir hatırlatma. Her yerde parıldayan Hope'un imkansız yanardönerliği kadar bir hatırlatma. Ne kadar ezici olursa olsun, kayıpla çalışmak. Yaratmak.

Sonra galeri katının ortasında daire şeklinde dizilmiş on şövale ve tabure vardı.

Beklemek.

"Gelirler mi?" diye mırıldandım Ressina'ya.

Peri, endişesinin tek işareti olarak ayakları üzerinde kıpırdandı. "Yapacaklarını söylediler."

Birlikte çalıştığımız ayda iyi bir arkadaş olmuştu. Sevgili bir arkadaş. Ressina'nın tasarıma bakışı kusursuzdu, nehir evini planlamama yardım etmesini isteyecek kadar iyiydi. Ben buna sesleniyordum. *Nehir malikanesinden* beri … Hayır. *Ev* olurdu, bu şehirdeki en büyük ev olsa bile. Herhangi bir düzeltmeden değil, sadece pratiklikten. Mahkememizin büyüklüğünden, ailemizden. Belki de büyümeye devam edecek bir aile.

Ama bu daha sonraydı. Şimdilik …

Bir dakika geçti. Sonra iki.

"Haydi," diye mırıldandı Ressina.

“Belki de yanlış zaman geçirdiler?”

Ama dediğim gibi, ortaya çıktılar. Grup köşeyi dönüp stüdyoyu hedef alırken Ressina ve ben nefesimizi tuttuk.

On çocuk, Yüce Fae ve peri ve ailelerinden bazıları.

Bazıları—çünkü diğerleri artık hayatta değildi.

Yüzümde sıcak bir gülümseme vardı, şövalelerin yanında kümelenmiş, tedbirli ve kararsız bir şekilde kapımızdan geçen her çocukla kalbim gümbürderken bile. Ebeveynler yanlarında toplanırken avuçlarım terledi, yüzleri daha az temkinli ama yine de tereddütlüydü. Kararsız ama yine de umutlu.

Sadece kendileri için değil, yanlarında getirdikleri çocuklar için de.

Geniş bir reklam yapmamıştık. Ressina bazı arkadaşlarına ve tanıdıklarına ulaşmış ve etrafa sormalarını istemişti. Bu şehirde savaş sırasında yaşanan dehşeti anlatacak bir yere ihtiyacı olabilecek çocuklar olsaydı. Yaşadıkları hakkında konuşamayan ama belki de boyayabilen, çizebilen ya da heykel yapabilen çocuklar olsaydı. Belki bunların hiçbirini yapmazlardı, ama *bir şey yaratma eylemi…* bu onlar için bir merhem olabilir.

Benim için olduğu gibi.

Dokumacı, Ressina ve bu şehirdeki pek çok sanatçı için olduğu gibi.

Haber bir kez duyulduğunda, sorular yağdı. Sadece ebeveynlerden veya velilerden değil, potansiyel eğitmenlerden de. Gökkuşağı'ndaki, yardım etmeye, ders vermeye hevesli sanatçılar.

Yüce Leydi olarak benden ne istendiğine bağlı olarak günde bir tane talimat verirdim. Ressina bir tane daha yapardı. Ve günün üçüncü ve dördüncü sınıflarını öğretmek için diğer öğretmenlerin dönüşümlü bir programı. Dokumacı Aranea da dahil.

Çünkü ebeveynlerden ve ailelerden gelen tepkiler çok büyüktü.

Dersler ne kadar erken başlıyor? en sık sorulan soruydu. Yakın saniye *Ne kadara mal oluyor?*

Hiçbir şey değil. Hiçbir şey, onlara söyledik. Bedavaydı. Hiçbir çocuk ya da aile burada verilen dersler ya da malzemeler için asla para ödemez.

Oda doldu ve Ressina ile hızlı, rahatlamış bir bakış attık. Bir de sinirli bakış.

Ve etrafımızdaki oda açık ve güneşli, toplanmış ailelerle yüzleştiğimde bir kez daha gülümsedim ve başladım.

BÖLÜM

28

feyre

Yarım saat sonra beni bekliyordu.

Çocukların sonuncusu, bazıları gülerek, bazıları hâlâ ciddi ve boş gözlerle dışarı fırlarken, onlar ve aileleri için kapıyı açık tuttu. Hepsi afallayarak başlarını eğdi ve Rhys onlara geniş, kolay bir gülümseme sundu.

O gülümsemeyi sevdim. Galeriye girerken, kanatlarından bugün hiçbir iz yokken ve hâlâ kurumakta olan tablolara bakarken bu sıradan zarafete bayılıyordu. Yüzüme, kazağıma ve botlarıma sıçrayan boyayı inceledim. "Ofiste zor bir gün mü?"

Saçımın bir tutamını geriye ittim. Muhtemelen mavi boya ile çizilmiş olduğunu bilmek. Çünkü parmaklarım onunla kaplıydı. "Ressina'yı görmelisin."

Gerçekten de, birkaç dakika önce kırmızı boyayla dolu bir yüzü temizlemek için arkaya gitmişti. Çocuklardan birinin, hangi renge döneceğini görmek için *tüm* boyadan bir baloncuk oluşturmayı ve sonra onu odanın diğer tarafına süzmeyi iyi bir fikir olarak görenlerin izniyle. Yüzüyle çarpıştığı yer.

Ona bağı gösterdiğimde Rhys güldü. "En azından tomurcuklanan güçlerinin mükemmel kullanımı."

Yanındaki resimlerden birini incelerken sırıttım. "Bahsettiğim buydu. Ressina bunu pek komik bulmadı."

Gerçi o vardı. Çocukların çoğunun hem görünen hem de görünmeyen yaraları varken gülümsemek biraz zor olmuştu.

Rhys ve ben, ebeveynleri saldırıda öldürülen genç bir perinin resmini inceledik. Rhys'in gözleri tablonun etrafında gezinirken, "Onlara ayrıntılı bir ipucu vermedik," dedim. “Onlara sadece bir hatıra çizmelerini söyledik. Bu onun aklına geldi.”

Bakmak zordu. İçindeki iki figür. Kırmızı boya. Gökyüzündeki figürler, kısır dişleri ve ulaşan pençeleri.

“Resimlerini eve götürmüyorlar mı?”

"Önce bunlar kuruyacak, ama ona bunu özel bir yerde saklamamı isteyip istemediğini sordum. Onu atmamı söyledi."

Rhys'in gözleri endişeyle dans etti.

Sessizce, "Onu tutmak istiyorum. Gelecekteki ofisime koymak için. Böylece unutmuyoruz.”

Ne olmuştu, ne için çalışıyorduk. Aranea'nın Night Court nişanlı gobleni tam olarak neden burada duvarda asılıydı.

Cevap olarak yanağımı öptü ve bir sonraki resme geçti. O güldü. "Bunu açıkla."

"Bu çocuk, Gündönümü hediyelerinde *son derece hayal kırıklığına uğradı.* Özellikle bir köpek yavrusu içermediği için. Yani onun 'hafızası', gelecekte kendisi ve 'köpeği' hakkında yapmayı umduğu şeydir. Bunun yerine ailesi bir köpek kulübesindeyken, o ve köpek uygun evde yaşıyor.”

“Anne, ailesine yardım et.”

"Köpüğü yapan oydu."

Tekrar güldü. "Anne yardım *et* ."

Onu dürttüm, şimdi gülüyorum. "Öğle yemeği için beni eve bırakır mısın?"

Bir yay çizdi. "Bu benim için onurdur hanımefendi."

Ressina'ya bir saat içinde döneceğimi söyleyerek gözlerimi devirdim. Vakit ayırmam gerektiğini söyledi. Bir sonraki sınıf ikiye kadar gelmedi. İkimiz de bu başlangıç sınıflarında olmaya karar vermiştik, böylece ebeveynler ve veliler bizi tanıdı. Ve çocukları da. Tüm sınıf listesini bitirmeden önce bunun tam iki haftası olacaktı.

Rhys, güneşli, soğuk güne girmeden önce bir öpücük çalarak paltomu giymeme yardım etti. Biz kasaba evine doğru uzun

adımlarla yürürken, sanatçılar ve alışveriş yapanlar başlarını sallayıp yolumuzu sallarken, Gökkuşağı etrafımızı sardı.

Kolumu onun kollarına bağladım, sıcaklığına sığındım. "Garip," diye mırıldandım.

Rhys başını eğdi. "Nedir?"

Gülümsedim. Ona, Rainbow'da, şehirde. “Her gün uyanmak için bu duygu, bu heyecan. Seni görmek, çalışmak ve sadece burada *olmak* ."

Yaklaşık bir yıl önce, ona tam tersini söylemiştim. Aksini diledi. Sanki o da hatırlamış gibi yüzü yumuşadı. Ve anlaşıldı.

Devam ettim, “Yapacak çok şey olduğunu biliyorum. Yüzleşmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum. Er ya da geç birkaç tane." Gözlerindeki bazı yıldızlar buna dalmıştı. “İliryalılar, insan kraliçeler, insanların kendileri ve hepsi olduğunu biliyorum. Ama onlara rağmen…” Bitiremedim. Doğru kelimeleri bulamadım. Veya toplum içinde dağılmadan konuşun.

Ben de ona, o sarsılmaz güce eğildim ve bağımı azaltarak , *Beni çok mutlu ediyorsun dedim. Hayatım mutlu ve içinde* olduğun *için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.*

Gözyaşlarının toplum içinde yanaklarından süzülmesinden hiç de utanmadığını görmek için yukarıya baktım. Soğuk rüzgar onları dondurmadan önce birkaçını fırçaladım ve Rhys kulağıma fısıldadı, "Ben de hayatımda olduğun için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim, Feyre sevgilim. Ve önümüzde ne olursa olsun" - buna küçük, neşeli bir gülümseme- "bununla birlikte yüzleşeceğiz. Her anın tadını birlikte çıkarın.”

Tekrar ona doğru eğildim, kolu omuzlarıma dolandı. Kolun üst kısmı ikimizin de taşıdığı dövmeyle mürekkeplenmişti, aramızdaki söz. Asla ayrılmamak, sonuna kadar değil.

Ve ondan sonra bile.

Seni seviyorum , bağın bittiğini söyledim.

Ne aşk değil?

Ben ona dirsek atamadan Rhys nefes nefese ve hızlı bir şekilde beni tekrar öptü. *Dinleyen yıldızlara Feyre* .

Son gözyaşlarını silmek için yanağına dokundum, teni sıcak ve yumuşaktı ve bizi eve götürecek olan sokağa saptık. Geleceğimize ve onun içinde bekleyen her şeye doğru.

Cevaplanan rüyalara Rhys.

THE

A COURT OF THORNS AND ROSES

SERIES WILL CONTINUE.

READ ON FOR A SNEAK PEEK
OF THE NEXT BOOK.

Dövülen topuklarındaki siyah su buz gibiydi.

Kış soğuğunun ısırığı, hatta katı buzun yanığı değil, daha soğuk bir şey. Daha derine.

Yıldızlar arasındaki boşlukların soğuğuydu, ışıktan önceki bir dünyanın soğuğuydu.

Cehennemin soğuğu - gerçek cehennem, onu o Kazan'a itmeye çalışan güçlü ellere tekme atarken fark etti.

Gerçek cehennem, çünkü yerde yatan Elain'di, onun üzerinde uçan kızıl saçlı, tek gözlü Fae erkeği. Çünkü bunlar sırılsıklam altın-kahverengi saçların arasından geçen sivri kulaklardı ve bu Elain'in açık teninde duran ölümsüz bir parıltıydı.

Gerçek cehennem, parmak uçlarından sadece birkaç santim ötede bekleyen mürekkepli derinliklerden beter.

Onu içeri al, diye emretti sert yüzlü kral.

Ve o sesin sesi, bunu Elain'e yapan erkek...

Kazan'a gideceğini biliyordu. Bu savaşı kaybedeceğini biliyordu.

Kimsenin onu kurtarmaya gelmediğini, Feyre'nin hıçkırarak ağlamadığını, Feyre'nin ağzı tıkanmış eski sevgilisini, perişan haldeki yeni eşini bilmiyordu. Cassian değil, kırılmış ve yerde kanlar içinde, hala titreyen kollar üzerinde kalkmaya çalışıyor.

Kral - bunu o yapmıştı. Elain'e. Cassian'a.

Ve ona.

Buzlu su ayak tabanlarını ısırdı.

Bir zehir ısırığıydı, öyle kalıcı bir ölüm ısırığıydı ki, her santimini meydan okurcasına kükredi.

İçeri giriyordu, ama nazikçe gitmeyecekti. Bu Fae kralına boyun eğmeyecekti.

Su hayalet elleriyle ayak bileklerini kavradı ve onu aşağı çekti.

Bu yüzden büküldü, kolunu onu tutan muhafızdan kurtardı.

Ve böylece işaret etti.

Bir parmak - kralda.

Aşağıya inen su onu çekmek istedi.

Ama Nesta Archeron hâlâ Hybern Kralı'nı işaret ediyordu.

Bir ölüm vaadi. İşaretlenmiş bir hedef.

Eller onu suyun bekleyen pençelerine itti.

Ve Nesta Archeron, kralın gözlerine sızan korkuya güldü. Su onu tamamen yutmadan hemen önce.

Başlangıçta
Ve sonunda
Karanlık vardı
Ve daha fazlası değil

Dibi, ufku, yüzeyi olmayan bir karanlık denizine batarken soğuğu hissetmiyordu.

Ama başladığında yanma hissetti.

Ölümsüzlük sakin bir genç değildi.

Ateş oldu.

Damarlarına dökülen erimiş cevher, insan kanını buhardan başka bir şey olmayana kadar kaynatıyor, kırılgan kemiklerini taze çelik haline getiriyordu.

Çığlık atmak için ağzını açtığında, acı kendini parçaladığında, ses yoktu. Burada, bu yerde karanlıktan, ıstıraptan ve güçten başka hiçbir şey yoktu...

nazikçe değil.

Bunu nazikçe almayacaktı.

Bunu yapmalarına *izin vermeyecekti .* Ona, Elain'e.

Boyun eğmeyecek, boyun eğmeyecek ya da eğilmeyecekti.

Ödeyeceklerdi. Hepsi.

yerden başlayarak , bu *şey* .

Şimdi başlıyor .

Pençeleri, pençeleri ve dişleriyle karanlığa karıştı. Kiralık ve parçalanmış ve parçalanmış.

Etrafındaki karanlık sonsuzluk titredi. Budala. Ezilmiş.

Geri tepmeye çalışırken güldü. Etrafındaki mürekkep siyahından kopardığı ham gücün ağzına güldü ve bütün olarak yuttu; kalbine, damarlarına attığı sonsuzluğun avuçlarına güldü.

Kazan, bir kedinin pençesi altında bir kuş gibi çırpındı. Tutuşunu bırakmayı reddetti.

Ondan, Elain'den çaldığı her şeyi ondan alacaktı. Hybern'den.

Öyle yaptı.

Siyah sonsuzluğa doğru, Nesta ve Cauldron, yeni doğmuş bir yıldız gibi karanlığın içinden yanarak kıvrılıp düştüler.

Cassian loş koridordaki yeşil boyalı kapıya yumruğunu kaldırdı ve tereddüt etti.

Sayabileceğinden veya hatırlayamayacağından daha fazla düşman kesmişti, bir ölüm sahasında dizlerine kadar kan içinde durmuş ve sallanmaya devam etmişti, ona iyi savaşçıların hayatına mal olacak seçimler yapmıştı, bir general, bir homurdanma ve bir homurdanma olmuştu. suikastçıydı ve yine de buradaydı, yumruğunu indiriyordu. Balking.

Sidra'nın kuzey tarafındaki binanın yeni boyaya ihtiyacı vardı. Ve yeni zeminler, eğer iki kat tırmanırken çizmelerinin altındaki gıcırdayan tahtalar herhangi bir belirti olsaydı. Ama en azından temizdi. Velaris standartlarına göre hala acımasızdı, ama şehrin kendisinde gecekondular olmadığında, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Çok daha kötülerini görmüş ve orada kalmıştı.

Ama *neden* burada kaldığını tam olarak açıklayamıyordu. Nehir malikanesinin tamamlanması sayesinde şehir evi boş kaldığında burada yaşaması konusunda ısrar etmişti. Rüzgâr Evi'nde neden oda tutma zahmetine girmediğini anlayabiliyordu - şehirden çok uzaktaydı ve ne uçabiliyor ne de içeri girebiliyordu. Ama Feyre ve Rhys ona maaş verdi. Ona ve çevrelerinin her üyesine verdikleri aynı, cömert olanı. Yani Cassian çok daha iyisini karşılayabileceğini biliyordu.

Önündeki yeşil kapıda soyulan boyaya kaşlarını çattı. Kapı ile zemin arasındaki büyük boşluktan hiçbir ses gelmiyordu; koridorda

taze kokular kalmamıştı. Belki şansı yaver gider ve o dışarı çıkar. Belki de dün gece uğradığı zevk salonunun barının altında uyuyordu. Gerçi belki de daha kötü olurdu, çünkü onu orada da takip etmesi gerekecekti. Ve halka açık bir sahne…

Yumruğunu tekrar kaldırdı, Sifonunun kırmızısı tavana sıkışmış eski felâket toplarında titreşiyordu.

Ödlek. Lanet olası topları büyüt ve işini yap.

Cassian kapıyı çaldı.

Bir kere. İki kere.

Sessizlik.

Cassian neredeyse içini çekti. Anneye teşekkür et-

Kesik, kesin ayak sesleri kapının diğer tarafına doğru gümbürdüyordu. Her biri bir öncekinden daha sinirliydi.

Kanatlarını sıkıca sıkıştırdı, ayaklarını biraz daha birbirinden ayırırken omuzlarını dikleştirdi.

dört kilit vardı ve her birinin mandalını açarken çıkardığı ses, bir savaş davulunun dövülmesi gibi olabilirdi. Söyleyeceği şeylerin listesini gözden geçirdi, Feyre'in bunları söylemesini *nasıl önerdiğini, ama...*

Kapı hızla açıldı, tokmak öyle sert çevrildi ki Cassian onun boynu olduğunu mu hayal ettiğini merak etti.

Nesta Archeron şimdiden kaşlarını çatmıştı.

Ama oradaydı. Ve cehennem gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Kapıyı bir el uzunluğundan fazla açmadı.

Onu en son ne zaman görmüştü? Geçen ay Sidra'daki mavnadaki yaz sonu partisi mi? Bu kadar kötü görünmemişti. Kendini alkole boğmaya çalışan bir gece olmasına rağmen, ertesi sabah hiç kimseyi özellikle iyi görünmüyordu. Özellikle de-

"Sabahın yedisi," diye tısladı, genellikle öfkesini alevlendiren o gri-mavi bakışla ona bakarak. "Daha sonra gel."

Gerçekten de o bir erkek gömleğinin içindeydi. Bu kesinlikle ona ait değildi.

Bir elini eşiğe dayadı ve ona, içindeki en iyiyi ortaya çıkardığını bildiği tembel bir sırıtış attı. "Zor bir gece?"

Zor bir yıl , diyordu neredeyse. Çünkü o güzel yüz gerçekten de solgundu, savaş öncesine göre daha inceydi, dudakları kansızdı ve o gözler... Soğuk ve keskindi, bir kış sabahı gibi. Enfes yüzünün hiçbir seviyesinde neşe yok, kahkaha yok.

"Öğleden sonra gel," dedi, kapıyı adamın eline çarparak.

Cassian, onun parmaklarını kırmadan önce bir ayağını dışarı attı. Burun delikleri hafifçe genişledi.

"Feyre seni evde istiyor."

Hangisi, dedi Nesta düz bir şekilde, oraya sıkıştırdığı ayağına kaşlarını çatarak. "Sonuçta üç tane var."

Karşılığı ve soruları ısırdı. Bu seçilen savaş alanı değildi ve onun rakibi de değildi. Hayır, işi sadece *onu* belirlenen yere götürmekti. Ve sonra Feyre ve Rhys'in yeni taşındıkları nehir kıyısındaki sevimli evin enkaza dönüşmemesi için dua edin.

"Yenisinde."

"Neden beni kendisi almaya gelmedi?" Gözlerindeki o şüpheli parıltıyı, sırtındaki hafif sertleşmeyi biliyordu. Onlarla tanışmak, itmek, zorlamak ve neler olabileceğini görmek için harekete geçen kendi içgüdüleri vardı.

"Çünkü o Gece Mahkemesinin Yüce Hanımı ve bölgeyi yönetmekle meşgul."

İyi. Belki şu anda burada bir çatışmaya girerler.

Önümüzdeki savaşa güzel bir giriş.

Nesta başını eğdi, altın sarısı saçları çok ince omzunun üzerinden kayıyordu. Başka biri üzerinde, hareket düşünceli olurdu. Ona göre, avını boyutlandıran bir avcıydı.

"Ve kız kardeşim," dedi, hiçbir duygu belirtisi göstermeyi reddeden o düz sesle, "onunla *şu anda görüşmenin* gerekli olduğunu düşündü mü?"

“Muhtemelen kendinizi temizlemeniz gerekeceğini biliyordu ve bir adım önde başlamanızı istedi. Saat on birde bekleniyorsun."

O kelimeleri alıp matematiği yaparken patlamayı bekledi.

Gözbebekleri parladı. " Prezentabl olmak için *dört saate* ihtiyacım var gibi mi *görünüyorum ?"*

Onu incelemek için davet aldı: uzun, çıplak bacaklar, zarif bir kalça hareketi, incelen bel -yine çok inceydi- ve kemiklerinin keskin açılarıyla çok çelişen dolgun, davetkar göğüsler. Başka herhangi bir kadında, kombinasyonu ağız sulandıran olarak adlandırabilirdi. Onunla tanıştığı andan itibaren ona kur yapmaya başlamış olabilir.

Ama Nesta'yla tanıştığı andan itibaren, mavi-gri gözlerindeki soğuk ateş, farklı bir baştan çıkarıcı olmuştu. Ve şimdi o Yüce Fae olduğuna göre, o doğuştan gelen baskınlığa, saldırganlığa ve o sidik zavallı tavrına... Ondan mümkün olduğunca kaçınmasının bir nedeni vardı. Savaştan sonra bile, hem Gece Mahkemesi sınırları içinde hem de ötesindeki dünyada işler hala çok değişkendi. Ve önündeki dişi ona her zaman bataklıkta duruyormuş gibi hissettirmişti.

Cassian sonunda, "Birkaç büyük öğün, bir banyo ve bazı gerçek giysilere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

Gözlerini devirdi ama giydiği gömleği parmakladı.

Cassian ekledi, “Saat on bir. O zavallı herifi buradan kov, yıkan, ben de sana kahvaltıyı kendim getireyim.”

Kaşları hafifçe kalktı.

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Yatak odanda sessizce kıyafetlerini giyip pencereden gizlice dışarı çıkmaya çalışan o erkeği duyamayacağımı mı sanıyorsun?"

Cevap olarak, yatak odasından boğuk bir ses geldi. Nesta tısladı.

Cassian, "İşlerin nasıl gittiğini görmek için bir saat sonra döneceğim," dedi. Askerlerinin onu zorlamamaları gerektiğini bilecekleri, kahrolası iyi bir nedenden dolayı yedi Sifon giydiği sözlerinin arkasına yeterince ısırdı. Ama Nesta lejyonlarında uçmadı, onun komutası altında eğitim almadı ve kesinlikle onun beş yüz yaşında olduğunu hatırlama zahmetine bile girmedi ve...

"Zahmet etme. Zamanında orada olacağım."

Kapıyı itti, birkaç adım geri çekilirken kanatları hafifçe açıldı ve kızının kızardığını bildiği için sırıttı. "Benden istenen bu değildi. Seni kapı kapı göreceğim."

Yüzü gerçekten gerildi. "Git bir bacaya tüne."

Gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemeden bir yay çizdi. O Kazan'dan hediyelerle çıkmıştı. Önemli, karanlık hediyeler. Her ne kadar onları kullanmamış, Feyre ve Amren'e bile ne olduklarını açıklamamış, hatta savaştan bu yana geçen yıl içinde onlara dair bir ipucu göstermemiş olsa da... kendini başka bir yırtıcıya karşı savunmasız bırakmaması gerektiğini biliyordu. "Çayını sütlü mü yoksa limonlu mu istersin?"

Kapıyı suratına kapattı.

Sonra bu dört kilidin her birini kilitleyin. Yavaşça. Yüksek sesle.

Kendi kendine ıslık çalarak, apartmandaki o zavallı piçin gerçekten pencereden kaçıp kaçmayacağını merak ederek - çoğunlukla *ondan kaçmak* için- Cassian loş koridorda uzun adımlarla yürüdü ve yiyecek bulmaya gitti.

Bugün de ona ihtiyacı olacaktı - özellikle Nesta, ablasının onu

neden çağırdığını tam olarak öğrendiğinde.

Nesta Archeron adamın adını bilmiyordu.

Yatak odasına doğru uzun adımlarla yürürken şarapla ıslanmış hafızasını aradı, kitap sütunlarından ve giysi yığınlarından kaçındı, meyhaneye sıcak bakışları, ağızlarının ilk ıslak, sıcak buluşmasını, zevke kadar onu sürerken üzerini kaplayan terleri hatırladı. ve içki onu unutulmaya sevk etti, ama... isim değil.

Nesta loş, sıkışık yatak odasına ulaştığında, erkek zaten penceredeydi, Cassian bu fevkalade acıklı çıkışa tanık olmak için kuşkusuz aşağıdaki sokakta pusuya yatmıştı. Pirinç karyoladaki çarşaflar buruşmuş, gıcırdayan ahşap zemine yarı dökülmüştü ve erkek ona döndüğünde çatlak pencere zaten açıktı.

Yakışıklı, çoğu Fae erkeği yakışıklıydı. Onları sevdiğinden biraz daha inceydi - az önce kapısının önünde pusuya yatmış olan devasa kas kütlesine kıyasla neredeyse bir çocuktu. Kadın içeri girerken yüzünü buruşturdu ve gömleğine sivri bir bakış attı. "Ben... Bu..."

Nesta başının üstüne uzandı ve gömleğini çekiştirdi, arkasında çıplak deriden başka bir şey bırakmadı. Gözleri büyüdü, ama korkusunun kokusu kaldı - onda değil, ön kapıda kimden duyduğunda. Hem mahkemede hem de Cassian'a kim *olduğunu* hatırladığı gibi . Beyaz gömleğini ona fırlattı. "Artık ön kapıyı kullanabilirsin."

Yutkunarak gömleği kafasına geçirdi. "Ben - o hâlâ-" Bakışları kadının göğüslerine takılıp kaldı, soğuk sabaha, çıplak tenine karşı zirveye çıktı. Uyluklarının zirvesi.

Yatak odasına bitişik paslı ve sızdıran banyoya giden Nesta'nın tek söylediği, "Hoşçakal" oldu. En azından yerde sıcak akan su vardı.

Ara sıra.

Feyre ve diğerleri onu, sayamayacağı kadar çok kez hareket etmeye ikna etmeye çalışmışlardı. Her seferinde görmezden geliyordu.

Elain nehir kıyısındaki yeni malikaneye mutlu bir şekilde yerleşmişti ve baharı ve yazı onun muhteşem bahçelerini planlayarak ve besleyerek geçirmişti - tüm bunları eşinden kaçınırken - ama Nesta... O ölümsüzdü, güzeldi ve sonsuzluğa başlamaya hiç niyeti yoktu. yakında bu insanlar için çalışmak. Fae'nin sunduğu her şeyin tadını çıkarmadan önce.

Feyre'nin bugünkü küçük *toplantılarında bir azarlamayı planladığına hiç şüphesi yoktu* .

Sonuçta Nesta dün gece eğlence salonunda ablasının hesabına çirkin bir hesap imzalamıştı. Ama ne Feyre ne de eşi bu konuda boş tehditlerin ötesinde bir şey yapmazdı.

Nesta, banyodaki eski musluğu çevirerek homurdandı. İnledi, dokunulduğunda metal buz gibi oldu ve su fışkırdı - ardından çatlak, lekeli küvete püskürtüldü.

Burası onun yeriydi. Hizmetçiler yok, her hareketi izleyen ve yargılayan gözler yok, şirket yok… Meşgul biri, şişirilmiş savaşçılar uğramayı kendi işleri haline getirmedikçe.

Suyun küveti doldurmaya yetecek kadar ısınması beş dakika sürdü. Hatta buna dahil olması, geçen yıl yaptığı en büyük başarıydı.

Kendini isteyerek, kendini ayaklarının üzerine koymaya *zorlayarak* başlamıştı . Sonra, her seferinde biraz daha ileri giderek. Ta ki kalbi gümbürdemeden küvete tamamen dalmış halde oturarak midesini bulana kadar. Bu kadar ileri gitmesi aylarını almıştı.

En azından bugün, hiç tereddüt etmeden sıcak suya girdi. Dün gecenin teri ve diğer kalıntıları yıkamayı bitirdiğinde, yatak odasına bir bakış, erkeğin gerçekten de pencereyi dışarı çıkarmış olduğunu ortaya çıkardı.

Seks fena değildi. Daha iyi olmuştu, ama aynı zamanda çok daha kötüydü. Ölümsüzlük, bazı erkeklere yatak odası sanatını öğretmek için hala yeterli değildi.

Yani kendi kendine öğrenmişti. Buraya getirdiği ilk erkekle başlayarak, çarşaflardaki benekli kanı görene kadar bakireliğinin sağlam olduğundan haberi yoktu. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu - saf, korkunç beyaz.

Feyre ve Rhysand'ın gazabından korkmak için değil.

Ama o dayanılmaz İliryalı vahşinin gazabı.

Herkes bir şekilde savaş sırasında neler olduğunu biliyordu; Hybern ile son savaş.

Cassian'ın onu Hybern Kralı'na karşı savunmak için neredeyse kan kaybedeceğini, o son anlarda onu vücuduyla korumayı seçtiğini.

Bundan hiç bahsetmemişlerdi.

Bırakın savaşı, hâlâ kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmuyordu.

Yine de, şu anda herhangi biri söz konusu olduğunda, o son savaşın olayları onları bağlamıştı. O ve Cassian. Ne olursa olsun onun yanında olmaya zar zor dayanabiliyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, ölümlü bir bedende ve artık var olmayan bir evde olmuş olsa da, bırak onun boğazını öpmesine izin ver. Onun yanında olmak, bir şeyleri parçalamak istemesine neden oluyordu.

Gücünün bazen yaptığı gibi, davetsiz. Gizlice.

Nesta yıkık dökük, karanlık daireyi, beraberinde gelen sarkık ve pis mobilyaları, başıboş bıraktığı kıyafetleri ve bulaşıkları inceledi.

Rhysand ona işlerini teklif etmişti. Pozisyonlar.

Onları istemiyordu.

Acıma teklifleriydiler, onu hayatlarının bir parçası olmaya, kazançlı bir meşguliyete sokmaya yönelik bazı girişimlerdi. Rhysand onu özellikle sevdiği için değil, Feyre'yi çok sevdiği için yaptı. Hayır, Yüce Lord ondan hiç hoşlanmamıştı ve konuşmaları en iyi ihtimalle soğukkanlılıkla medeniydi.

Bu yüzden her teklifin eşini yatıştırmak için yapıldığını biliyordu. Nesta'ya gerçekten ihtiyaç duyulduğu için değil. Gerçekten… istedim.

Zamanını istediği gibi harcamak daha iyi. Ne de olsa bedelini ödemeye devam ettiler.

Kapının vurulması tüm daireyi sarstı.

Ön odaya doğru baktı, gitmiş gibi yaparak tartıştı ama... adam onu duyabiliyor, kokusunu alabiliyordu.

Ve eğer Cassian kapıyı kırarsa, ki muhtemelen bunu yapacaktı, cimri ev sahibine açıklamayı kafasına koyacaktı.

Böylece dört kilidi de serbest bıraktı.

Her gece onları kilitlemek ritüelin bir parçasıydı. İsimsiz erkek şarapla birlikte buradayken bile hepsini kilitlemeyi hatırlamıştı. Bazı kas hafızası derinlere gömüldü. Aylar ve aylar önce geldiği ilk gün onları kurmuştu ve o zamandan beri her gece kilitlemişti.

Nesta, Cassian'ın kendini beğenmiş sırıtışını görebilecek kadar kapıyı açtı ve ayakkabılarını almak için içeri girerken kapıyı aralık bıraktı.

Söylenmemiş daveti aldı ve elinde bir fincan çayla içeri girdi - fincan kuşkusuz köşedeki dükkandan ödünç alındı. Ya da insanların çamurlu çizmelerinin üzerinde yürüdüğü toprağa tapma eğilimi göz önüne alındığında, doğrudan ona verildi.

Sefalete baktı ve alçak bir ıslık çaldı. "Bir hizmetçi tutabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Ayakkabıları için küçük oturma alanını taradı - sarkık bir kanepe, is lekeli bir ocak, güve yemiş bir koltuk - sonra çatlak ve eski mini mutfak, sonra yatak odasına adımlarını attı. Dün gece onları nerede tekmelemişti?

"Biraz temiz hava iyi bir başlangıç olur," diye ekledi diğer odadan, güz erken esintisinin içeri girmesine izin vermek için açtığına şüphe yokken pencere inleyerek.

Ayakkabılarını yatak odasının karşı köşelerinde buldu. Biri dökülen şarap ve bira kokuyordu.

Nesta yatağının kenarına tünedi, ayakkabılarını giydi ve bağcıklarını çekiştirdi. Cassian'ın kararlı adımları yaklaşırken başını kaldırma zahmetine girmedi, sonra eşikte durdu.

Bir kez kokladı. Yüksek sesle.

Yeter dedi.

"En azından ziyaretçiler arasında çarşafları değiştirmişsindir diye ummuştum, ama... görünüşe göre bu da seni rahatsız etmiyor."

İlk ayakkabının bağcıklarını bağladı ve alçaltılmış kaşlarının altından ona baktı. “Yine, senin işin ne?”

Yüzündeki gerginlik bunu yansıtmasa da omuz silkti. "Ben burada birkaç farklı erkeğin kokusunu alabiliyorsam, o zaman senin... arkadaşların da alabilir."

“Onları henüz durdurmadı.” Diğer ayakkabıyı bağladı, Cassian'ın ela gözleri hareketi takip ediyordu.

"Çayın soğuyor," dedi dişlerinin arasından.

Onu görmezden geldi ve ayağa kalkıp yatak odasını tekrar aradı. Onun ceketi …

"Ceketin ön kapının yanında yerde," dedi sertçe. "Ve dışarısı çok hareketli olacak, o yüzden bir eşarp getir."

Bunu da görmezden geldi, ama ona dokunmamaya dikkat ederek yanından geçti ve koyu mavi paltosunu tam olarak söylediği yerde buldu. Sadece birkaç gün önce yaz, daha sıcak kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalacak kadar şiddetli bir şekilde düşmeye başlamıştı.

Nesta ön kapıyı çekerek ona gitmesini işaret etti.

Cassian ona doğru yürürken bakışlarını tuttu, sonra bir kolunu uzattı...

Ve Elain'in bu bahar doğum gününde ona verdiği gök mavisi ve krem rengi atkıyı duvardaki pirinç kancadan çekip çıkardı. Dışarı

çıkarken onu yumruğuyla kavradı, atkı boğulmuş bir yılan gibi sallanıyordu.

Bir şey onu yiyordu. Genellikle, Cassian öfkesine yenik düşmeden önce biraz daha dayandı. Belki de Feyre'nin evde ona söylemek istediği şeyle ilgiliydi.

Koridorda uzun adımlarla ilerleyip, Feyre'nin Rhys'in takması için ısrar ettiği, kanına ve iradesine bağlı sihirli kilit de dahil olmak üzere her kilidi açarken midesi biraz burkuldu.

savaş sona erdiğinden beri hem Prythian'da hem de kıtada huzursuzluk olduğunu biliyordu . Bazı Fae bölgelerinin, bölge iddiaları ve insanlara nasıl davrandıkları konusunda yanlarına varabilecekleri şeyler konusunda yeni sınırlarını zorladıklarını biliyordum.

Ama eğer yeni bir tehdit ortaya çıkmış olsaydı…

Nesta bu düşünceyi kovdu. Zamanı geldiğinde düşünecekti. Zamanı *geldiyse* . Enerjisini hayali bir korkuyla harcamanın faydası yok.

Cassian'ı sessizce binadan dışarı ve kalabalık şehre doğru takip etmeden önce dört kilit ona gülüyor gibiydi.

Nehir kıyısındaki ev daha çok bir malikane gibiydi ve o kadar yeni, temiz ve güzeldi ki Nesta onun iki günlük giysiler giydiğini, saçını yıkamadığını ve tam da yürürken ayakkabılarının gerçekten de bayat şarapla kaplı olduğunu fark etti. yükselen mermer kemerden ve parlayan beyaz ve kum renkli ön salona.

Geniş bir merdiven, devasa alanı ikiye böldü, her iki tarafı da bir çift yayılmış kanat şeklindeydi ve el yapımı Velaris camından bir avize, onu karşılamak için oyulmuş tavandan sarkan bir grup kayan yıldızdan sonra biçimlendi. Her bir altın küredeki ışıklar, cilalı beyaz mermer zeminlerde, yalnızca saksı bitkileri, yine Velaris'te yapılan ahşap mobilyalar ve sanat-sanat ile kesintiye uğrayan parıldayan yansımalar *yarattı* . Peluş mavi kilimler mükemmel zemini böldü,

uzun bir koşucu girişin her iki yanındaki mağaramsı koridordan aşağı iniyor ve bir tanesi doğrudan merdivenlerin altından - eğimli çimenliğe ve ilerideki parıldayan nehre doğru akıyordu.

Cassian'ı takip eden Nesta sola yöneldi - iki ay önceki ilk ve tek tur sırasında Feyre ona, resmi *iş odalarına doğru, demişti.*

O sırada yarı sarhoştu ve her saniyesinden, her mükemmel, mutlu odadan nefret etmişti.

Çoğu erkek eşlerine ve arkadaşlarına müthiş bir Gündönümü hediyesi için mücevher alırdı.

Rhys, Feyre'ye bir saray satın almıştı.

Hayır—savaşta harap olmuş mülkü satın almış ve ardından arkadaşına *ikisinin* de hayallerindeki konutu tasarlaması için izin vermişti.

Ve bir şekilde, diye düşündü Nesta, doğal olmayan şekilde sessiz bir Cassian'ı koridorda sessizce takip ederken, kapıları zaten açık olan çalışmalardan birine doğru ilerlerken, Feyre ve Rhys *burayı* rahat ve misafirperver kılmayı başardılar. Bir binanın devi, ama bir şekilde bir *ev* .

Resmi mobilyalar bile güzel olsa da, iyi yemek üzerine uzun sohbetler için rahatlık ve uzanma için tasarlanmış görünüyordu. Her sanat eseri Feyre tarafından seçilmiş ya da kendisi tarafından boyanmıştı, birçoğu portre ve tasvirleriydi -arkadaşları, *yeni* ailesi.

Doğal olarak ondan bir tane yoktu.

Lanet olası babaları bile burada Elain'le birlikte, dünya boka batmadan önceki gibi mutlu ve gülümseyerek bir fotoğrafı vardı.

Ancak bu tur sırasında Nesta burada kendisinin eksikliğini fark etmişti. Tabii ki hiçbir şey söylemedi, ama bu anlamlı bir yokluktu.

Cassian çalışma odasına girip, içeride kim varsa, "O burada," derken, dişlerini kıstırmak için yeterliydi.

Nesta kendini içeride bekleyen her şeye hazırladı ama Feyre sadece kıkırdadı ve "Beş dakika erken geldin. Etkilendim."

"Kumar için iyi bir alamet gibi görünüyor. Rita'ya gitmeliyiz," dedi Cassian, tam Nesta ahşap panelli odaya girerken.

Çalışma odası, sıcak, neşeli ve zengin bir bahçe avlusuna açılıyordu ve Nesta, kim olduğunu görmemiş olsaydı, tavandan tabana meşe kitap raflarını, soluk yeşil kadife mobilyalardan hoşlandığını kabul edebilirdi. içeride oturuyordu.

Feyre kalın krem rengi bir kazak ve koyu renk tayt giyerek kanepeye tünedi.

Her zamanki siyahına bürünmüş olan Rhys, kollarını kavuşturmuş, mermer şömine rafına yaslandı.

Ve Amren, her zamanki gri rengiyle - kükreyen ocağın yanındaki İlirya koltuğunda bağdaş kurmuş, o kalkık gümüş gözleri Nesta'yı tiksintiyle süzüyordu. Onunla küçük hanım arasında çok şey değişmişti, belki de diğer tüm ilişkilerden daha fazla.

Nesta, nehir mavnasındaki yaz sonu partisinde bu tartışmayı düşünmesine izin vermedi. Ya da o zamandan beri onunla Amren arasındaki sessizlik.

En azından Feyre gülümsedi. "Geceyi güzel geçirdiğini duydum."

Nesta sadece Cassian'ın Amren'in karşısındaki koltukta oturduğu yer, kanepede Feyre'nin yanındaki boş yer ile Rhys'in ocağın yanında durduğu yer arasında baktı.

Normalde giydiğinden çok daha resmi kıyafetler içindeydi.

Yüce Lord'un kıyafetleri.

Gece Sarayının Yüce Hanımı, güneşli sonbahar gününde etraflarında uzanmaya uygun bir kıyafet içinde olsa bile.

Nesta, kız kardeşinin yanındaki kanepede otururken herkesin ona bakmalarından nefret ederek omurgasını dik tuttu, çenesini yukarıda tuttu. Rhys ve Amren'in pis ayakkabıları fark etmelerinden, eski kıyafetlerinin kokusunu almalarından ve muhtemelen hala üzerindeki o erkeğin kokusunu almalarından nefret ediyorlardı.

Korkunç görünüyorsun, dedi Amren.

Nesta dik dik bakacak kadar aptal değildi.

Bu yüzden onu görmezden geldi.

"İyi görünmek zor olsa da," diye devam etti Amren, "gecenin en karanlık saatlerine kadar dışarıda olduğunuzda, aptalca içki içtiğinizde ve yolunuza çıkan her şeyi siktiğinizde."

Feyre başını Yüce Lord'un İkinci Elçisine kamçıladı. Ama Rhysand, Amren ile aynı fikirde gibi görünüyordu.

En azından Cassian çenesini kapalı tuttu ve Feyre bunu doğrulayacak ya da inkar edecek bir şey söyleyemeden Nesta onları dövdü ve "Fiziksel görünüşümün sizin yetkiniz altında olduğunu bilmiyordum," dedi.

Cassian, uyarı verir gibi bir nefes verdi.

Amren'in gümüş gözleri parladı, bir zamanlar kullandığı korkunç gücün küçük bir kalıntısı. "Altın işaretlerimizin çoğunu şaraba ve çöplere harcadığınızda bunlar oluyor."

Belki de dün geceki hesapla onları fazla ileri itmişti. İlginç.

Nesta, kanepenin diğer ucunda yüzünü buruşturan Feyre'ye baktı. "Yani beni azarlamak için yanına mı getirdin? ″

Feyre'nin gözleri -ikisinin de paylaştığı gözler- hafifçe yumuşamış gibiydi. "Numara. Bu bir azarlama değil." Şöminenin önünde hâlâ buz gibi sessiz duran Rhys'e ve ardından sandalyesinde köpüren Amren'e keskin bir bakış attı. “Bunu bir… tartışma olarak düşünün.”

Hayatımın seni ne kadar ilgilendirdiğini veya herhangi bir *tartışmaya hazır olduğunu anlamıyorum* ," diye ısırdı ve ayağa fırladı.

" *Otur* ," diye hırladı Rhys.

Ve o sesteki ham emir, mutlak hakimiyet ve güç…

Nesta dondu, onunla savaştı, böyle şeylere boyun eğen Fae kısmından nefret ediyordu. Cassian sanki aralarından atlayacakmış gibi sandalyesinde öne doğru eğildi.

Ama Nesta, Rhysand'ın ölümcül bakışını tuttu. Emri onu hareketsiz tutarken bile, elinden gelen her türlü meydan okumayı yaptı. Dizlerini bükmek, oturmak *istemesine neden oldu.*

Rhys çok alçak sesle, "Oturacaksın. Dinleyeceksin."

Kısık bir kahkaha attı. "Sen benim Yüce Lordum değilsin. Bana emir vermiyorsun."

Ama onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Görmüştü, hissetmişti. Hala ona yakın olmak için titriyordu. Tarihteki en güçlü Yüce Lord.

Bu korkunun kokusunu Rhys aldı. Acımasız bir gülümsemeyle kıvrılmış ağzının ikinci tarafından biliyordu.

Bu kadar yeter, dedi Feyre, ondan çok Rhys'e. Sonra gerçekten de eşine sert bir çıkış yaptı, "Sana bundan uzak durmanı söylemiştim."

O yıldızlarla bezenmiş gözleri Feyre'ye sürükledi ve Nesta'nın dizleri gevşerken kanepeye çökmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Feyre, burun delikleri genişleyerek başını eşine doğru eğdi. "Ya *gidebilirsin* ," diye tısladı ona, "ya da kalıp çeneni kapalı tutabilirsin."

Rhys kollarını kavuşturdu. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen de," diye tükürdü Feyre, Amren'e doğru.

Küçük dişi hıçkırarak sandalyesine geri oturdu.

Feyre onunla yüzleşmek için eğilirken Nesta hoş görünme zahmetine girmedi. Ablası yutkundu. Feyre boğuk bir sesle, "Bazı değişiklikler yapmamız gerek, Nesta," dedi. "Siz yaparsınız ve *biz* yaparız."

Onu dışarı atıyorlardı. Onu vahşi doğaya atmak, belki de insan topraklarına geri dönmek için...

Feyre, "İşlerin bu kadar ileri gitmesi ve bu kadar kötüye gitmesinin sorumluluğunu üstleneceğim," diye devam etti. Savaştan sonra, olan biten her şeye rağmen , o… sen… *sana* yardım etmek için orada olmalıydım, ama değildim ve bunun kısmen benim hatam olduğunu kabul etmeye hazırım."

Bu senin hatan, *dedi* Nesta.

Cassian solundaki koltuktan, "Sen," dedi. "Bu saçma davranış."

Omurgası kilitlendi, hakaret, *kibir karşısında damarlarında ateş yükseldi* -

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," diye araya girdi Feyre.

Nesta, "Nasıl hissettiğim hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun ," diye çıkıştı.

"Bazı değişikliklerin zamanı geldi." Feyre ileri atıldı. " *Şimdi* başlıyor ."

"Kendini üstün gören, iyilik yapan saçmalıklarını hayatımdan uzak tut."

"Senin bir hayatın yok," diye karşılık verdi Feyre. "Sende tam tersi var. Ve bir an daha oturup senin kendini mahvetmeni izlemeyeceğim."

"Ey?"

Rhys bu küçümseme karşısında gerildi ama söz verdiği gibi hiçbir şey söylemedi.

"Velaris'ten çıkmanı istiyorum," diye nefes aldı Feyre, sesi titriyordu.

Nesta darbeyi, kelimelerin acısını hissetmemeye çalıştı - denedi ve başarısız oldu. Gerçi neden şaşırdığını bilmiyordu.

Bu evde onun resmi yoktu, artık onu partilere ya da akşam yemeklerine davet etmiyorlardı, kesinlikle ziyaret etmiyorlardı...

Nesta, şefkatle buz gibi bir sesle, "Peki nereye gitmem gerekiyor?" diye sordu.

Feyre sadece Cassian'a baktı.

Ve bir kez olsun, İliryalı savaşçı "Benimle İlirya Dağları'na geliyorsun" derken sırıtmıyordu.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi yazarken, hayatımın en büyük iki olayını yaşadım. Geçen yaz, annemden en kötü telefon görüşmesini aldığımda , *A Court of Frost and Starlight'ın* taslağını hazırlamanın yaklaşık üçte biri kadardım: babam büyük bir kalp krizi geçirmişti ve hayatta kalması pek mümkün değildi. . Sonra olanlar bir mucizeden başka bir şey değildi ve babamın bugün hayatta olması ve bu kitabın çıktığını görmesi beni ifade edebileceğimden daha fazla sevinçle dolduruyor.

Burlington'daki Vermont Üniversitesi'ndeki inanılmaz yoğun bakım ekibine sonsuza kadar en derin şükranlarımı sunacaklar. Sadece babamın hayatını kurtardığı için değil, aynı zamanda onun (ve tüm ailemin) hastanede kamp kurarak geçirdiğimiz iki hafta boyunca gördüğü eşsiz ilgi ve şefkat için. YBÜ hemşireleri her zaman benim kahramanım olacak - yorulmak bilmeyen sıkı çalışmanız, bitmeyen pozitifliğiniz ve olağanüstü zekanız efsanelerin eseridir. Hayatımızın en karanlık günlerinde aileme bir umut ışığı sundun ve bize karşı yığılmış olasılıkların muazzam ağırlığını bir kez bile hissettirmedin. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, yaptığınız ve yaptığınız her şey için, hem ailem hem de sayısız başkaları için teşekkür ederim.

A Court of Frost ve Starlight'ı yazmayı başardım (güzel Maine'de geçirdiğim birkaç şifa haftası sayesinde), ancak hayatımı değiştiren ikinci şey sonbaharın başlarına kadar olmadı: hamile. Hayatımın en kötü günleri arasında yer alan bir yazdan bu tür bir neşeye geçmek çok büyük bir nimetti ve bu hikaye doğumdan birkaç hafta önce yayınlansa da, *A Court of Frost ve Starlight* olacak . bu yüzden kalbimde her zaman özel bir yere sahip.

Ama kocam Josh olmadan bu proje üzerinde uzun aylarca çalışamazdım. (Josh'suz *hayatımı* sürdüremezdim .) Bu yüzden, hem bu hamilelikten önce hem de bu hamilelik sırasında bana bu kadar iyi baktığı ve kalmam için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olduğum için dünyanın en büyük kocasına teşekkür ederim. odaklanın ve bu kitabı gerçeğe dönüştürün (bazı önemli örnekler: sonsuz tabak atıştırmalıklar, istek üzerine çay, şişmiş ayaklarımı desteklemek için bana en rahat yastıkları bulmak). Seni yıldızlara ve arkaya seviyorum ve birlikte yolculuğumuzun bir sonraki destansı bölümü için sabırsızlanıyorum.

Ve Annie. Benim tatlı, şımarık bebeğim Annie. Sıcak kucaklamalar ve bıyıklı öpücükler için, hem en aydınlık hem de en karanlık günlerde böyle bir neşe ve rahatlık olduğun için teşekkür ederim. Senden daha büyük veya daha sadık köpek arkadaşı yok. Seni sonsuza dek seveceğim.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Tamar Rydzinski'ye büyük bir borcum var. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, köşemde olduğun için, beni aklı başında tuttuğun ve bilgeliğin ve rehberliğin için teşekkür ederim. Bunların hiçbiri sensiz mümkün olmazdı.

Laura Dail Literary Agency'deki badass ekibine: Siz harikasınız. *Her şey* için teşekkürler . Ve Cassie Homer: Sen kesinlikle en iyisisin ve yaptığın her şey için sana minnettarım.

Bethany Buck: Bu kitaptaki tüm yardımlarınız ve böylesine sevimli bir insan olduğunuz için teşekkür ederim. Ve Bloomsbury'deki tüm ekibe sonsuz teşekkürler: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter , Alona Fryman, Alexis Castellanos, Grace Whooley, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kelly de Groot, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Anna Bernard, Kate Sederstrom ve tüm yabancı haklar ekibi: Sizin tarafınızdan yayınlandığım için çok heyecanlıyım.

Charlie Bowater: Sanatınız bana pek çok düzeyde ilham veriyor. Tüm muazzam çalışmalarınız ve kapaktaki gerçekten çarpıcı kenarlık için teşekkür ederiz. Sizinle işbirliği yapmak büyük bir hayalim ve gelecekte sizinle daha fazla çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Aileme: Bu yaz babama ve bana verdiğiniz sevgi ve destek için teşekkür ederim. Vermont'ta bizim için orada olmak için ülkenin dört bir yanından geldin ve geldin ve neredeyse bir yıl sonra, hala minnettarlığımı veya hepinizi ne kadar sevdiğimi ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Annemle babama: Koca bir yıl oldu ama başardık. Bu sözleri bile söyleyebildiğim için şaşırmaktan ve şükretmekten asla vazgeçmeyeceğim. İkinizi de seviyorum.

Harika dostlarıma (kim olduğunu biliyorsun): Sana en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olduğun, beni ve ailemi kontrol ettiğin ve yüzüme bir gülümseme getirmeyi asla başaramadığın için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kitaplarımı alan herkese: teşekkür ederim. Sizler tanıdığım en büyük insan topluluğusunuz ve sizleri okuyucu olarak görmekten onur duyuyorum. Dinleyen yıldızlara ve cevaplanan rüyalara.

BİR SONRAKİ DİKEN VE GÜL İÇİN HEYECANLI MISINIZ?

KONTROL ET

BEKLERKEN SERİSİ!

İÇİN ÖVGÜ *NEW YORK TİMES* VE *BUGÜN AMERİKA* EN ÇOK SATAN THRONE OF GLASS SERİSİ

ASSASSIN'IN BIÇAĞI

“Hayranları bu muhteşem baskıdan memnun kalacak…. Aksiyon dolu ve Celaena'nın karakterine dair bilgilerle dolu…. Ne yolculuk!” - *Kitap listesi*

CAM TAHTI

A *Kirkus Yorumları* En İyi Gençlik Kitabı
Bir Amazon En İyi Kitap
YALSA-ALA Genç Yetişkinler İçin En İyi Kurgu Kitabı

* “Heyecan verici bir okuma.” —*Publishers Weekly* , yıldızlı inceleme

"Destansı fantastik ve peri masallarını sevenlerin okuması gereken bir kitap." —*USA Bugün* y

"Tamora Pierce ve George RR Martin hayranları, bu kitabı alın!" — *RT Kitap İncelemeleri* , En İyi Seçim

GECENİN TACI

* "Destansı bir fantastik okuyucular kendilerini içine kaptıracaklar ve asla ayrılmak istemeyecekler." —*Kirkus İncelemeleri* , yıldızlı inceleme

"Destansı fantezi oranlarında heyecanlı bir yolculuk." -*Bugün Amerika*

ATEŞ MİRİSİ

"Celaena, Frodo veya Jon Snow kadar destansı bir kahraman!" — *New York Times* çoksatan yazarı Tamora Pierce

"Okuyucular Maas'ın en son girişini yutacak…. Mutlaka satın alın." —*SLJ*

GÖLGELER KRALİÇESİ

2015 Yılında En İyi Genç Yetişkin Fantastik ve Bilim Kurgu dalında Goodreads Choice Ödülü Sahibi

“Karakter motivasyonları ve etkileşimleri… her zaman nüanslı ve yerinde, özellikle de Aelin'in büyüyen olgunluğu ona eski tanıdıklar hakkında yeni bakış açıları sunarken… Bırakmak imkansız.” — *Kirkus İncelemeleri*

“Yüksek fantezi serisinin hayranları, derin düşüncelere dalmış bakışlar, kaynayan cinsel gerilim, dolambaçlı olay örgüsü, yemyeşil bir dünya inşası ve alaycı şakalarla dolu uzun hikayeyi muhtemelen hiç umursamayacak.” *-Kitap listesi*

FIRINTILAR İMPARATORLUĞU

Bir Amazon En İyi Kitap
BuzzFeed'in En İyi Kitabı

“Sıkı kurgulanmış, keyifli bir kaçış.” —*Kirkus İncelemeleri*

"Diziye bağlı hayranlar (ve çok sayıda var) bu bölümün sinematik aksiyonu, çarpık planları ve yoğun sırlar ve miraslar için can atacak." *-Kitap listesi*

“Aelin'in insanlığı kurtarmaya yönelik destansı yolculuğunun bu beşinci bölümünde Maas'ın yüksek fantezi serisinin hayranlarını daha fazla macera ve romantizm bekliyor.” —*Korna Kitap Rehberi*

ŞAFAK KULESİ

Bir Amazon En İyi Kitap
Barnes & Noble'ın En İyi Kitabı

"Yayılan bir destandan heyecan verici bir psikolojik fanteziye dönüşüyor." —HuffPost

"Okuyucuları büyüleyecek." —*RT Kitap İncelemeleri*

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır